

**МАЙК ГЕЙЛ
ГОСПОДИН „НЕ СЪМ
СВОБОДЕН“**

Превод от английски: Ралица Дудекова, 2011

chitanka.info

*Знаете ли каква е разликата между връзка
и обвързване?*

*Замислете се за яйцата и бекона. Пилето
има връзка.*

Прасето е обвързано.

Мартина
Навратилова

ОТДАВНА ЗАБРАВЕН РАЗГОВОР

Тя: (пауза) Обичаш ли ме?

Аз: Разбира се.

Тя: Колко?

Аз: Не знам... много. Безкрайно, че и малко отгоре.

Тя: (доволно) Добре.

Аз: Значи всичко е наред.

Тя: (игриво) А какво би направил, ако някой ден те зарежа?

Аз: Смяташ ли да го направиш?

Тя: Не.

Аз: Тогава защо изобщо го споменаваме?

Тя: Нарича се разговор. Хората го правят непрекъснато.

Аз: Нека изясним нещо. Значи искаш да знаеш какво бих направил, ако ти хипотетично ме зарежеш?

Тя: Точно така.

Аз: Хипотетично нищо.

Тя: Нищо?

Аз: Ами, доколкото сме луди един за друг, би трябвало да направя нещо наистина глупаво, за да решиш да се отървеш от мен. (пауза) Като например да започна да гриза ноктите на собствените си крака или нещо такова. Аз самият бих се зарязал, ако започна да правя нещо такова.

Тя: Винаги ли трябва да си толкова логичен?

Аз: (смея се) Бих бил съсипан. Смачкан. Сдъвкан. И други думи, започващи със „С“.

Тя: Но какво би направил?

Аз: Да направя? (пауза) Бих направил всичко, което е по силите ми, за да те върна.

Тя: Какво например?

Аз: Да се изкача на най-високата планина, да прекосявам пустини, да се бия с тигри — такива неща. Имайки предвид, че в

Мъсуел Хил няма кой знае колко тигри, планини или пустини. Но разбираш какво искам да кажа.

Тя: Ами ако няма никаква надежда?

Аз: Ще продължа да опитвам до смърт.

Тя: Ами ако ти кажа, че повече не те обичам?

Аз: Не бих ти повярвал.

Тя: Но никога не би се отказал, така ли?

Аз: Никога. Има неща, от които човек не би могъл да се откаже, нали така?

Тя: Господин Дъфи, вие отговорихте вярно на всеки един от въпросите.

Аз: Чудесно. И какво печеля?

Тя: Мен.

НЕКА ПОГОВОРИМ ЗА НАС

— Да не би да пропускам нещо?

Беше обикновена четвъртък вечер през януари — или поне така си мислех. Бях в апартамента на приятелката си Мел и този въпрос отправих към нея, тъй като току-що, по някаква непонятна за мен причина, тя изключи телевизора, въпреки че аз съвсем очевидно го гледах. Това, което наистина ме вбеси, бе фактът, че използва дистанционното, което ме обиди още повече. Едно от неписаните ни правила гласеше, че аз имам пълните права върху него и смяната на каналите — така, както тя имаше правото първа да нападне горния ред на всяка кутия с шоколадови бонбони, която притежавахме. Тези, както и куп други подобни правила, се бяха наложили чрез метода на пробите и грешките в течение на четиригодишната ни връзка. Правилата ме правеха щастлив. Давах ми твърда почва под краката. Всяко пренебрегване на каквито и да са правила неизменно води до хаос. А случаят, пред който бях изправен, си беше истинска проява на анархия.

Изпадналата ми в явно умопомрачение любима сви свършените си пълни устни и надменно духна дистанционното, сякаш се бе сражавала за вниманието ми с телевизора и току-що бе спечелила битката. Не е необходимо да изглеждаш толкова самодоволна. Все пак гледах само повторение на „Стар Трек“ — епизодът, в който Кърк и компания се връщат назад във времето, попадат в Америка в началото на 20-те години и Спок трябва да носи вълнена шапка, за да прикрива заострените си уши. Появява се младата Джоан Колинс^[1] и — каква изненада — Кърк страстно я целува. Не съм вманиачен почитател на „Стар Трек“, но бях гледал този епизод хиляди пъти и колкото повече мислех за случилото се, толкова повече се вбесях, че Мел прекъсна интергалактическото ми преживяване.

Мел, която при появата ми в апартамента ѝ бе изчезнала в спалнята си, само за да се появи отново час по-късно и да изключи телевизора, сега ме гледаше съсредоточено, като че разглеждаше

някакво непознато същество под микроскоп. Не беше раздразнена, нито ядосана, а заинтригувана. Въпреки това в съзнанието ми светна предупредителна зелена лампичка и застанах нащрек. Тя се изправи и все още с дистанционното в ръка отиде до масата в отсрещния ъгъл на стаята, където се мъдреше бутилка шардоне. Напълни две чаши, остави ги на масичката пред канапето, настани се на коленете ми и ме целуна.

Наблюдавах я внимателно и започнах да се чудя дали не се опитва да ме прелъсти. Идеята никак не беше лоша, но далеч не си струваше да полага толкова много усилия за тази цел. Що се отнася до Мел, която бе красива по един очарователно подценяван начин, аз бях определено навит във всяка една ситуация. „Не, не може да става въпрос за прелъстяване“, реших накрая, „явно съм прегрешил по някакъв начин“, Нещо смътно ми навяваше усещане за забравена годишнина. Но ние нямахме годишнина днес. Нали така?

— Нямаме годишнина — казах колебливо, опитвайки се да прокарам нотка сигурност в гласа си. — Чак на единайсти юни е.

— Осемнайсти.

— А...

Тя се усмихна и отново ме целуна.

— Не е и рожденият ти ден... той е на шести април.

— Почти — усмихна се тя. — На пети.

— А...

Тя се усмихна и ме целуна още веднъж.

— Да не би аз да имам рожден ден? — попитах, улавяйки се като удавник за сламка — Не може да съм чак толкова смотан, че да забравя собствения си рожден ден, нали така?

— Какъв си ми глупчо! — засмя се тя. — Рожденият ти ден е чак на седми октомври.

Продължих да ровя в мозъка си за важни дати, въпреки че бях изчерпал всички възможности. Мел обожаваше да си измисля поводи за празнуване. Със сигурност бе измислила нещо странно, като годишнина от първия път, когато сме си поръчали китайска храна за къщи, или пък четири години от деня, когато за пръв път сме готвили заедно...

— Сетих се! — казах победоносно. — Днес е годишнина от деня, в който за пръв път ти казах, че те обичам.

— Така ли? — попита Мел озадачено. — Сигурен ли си?

— Не знам — повдигнах рамене с въздишка. Всичко, което си спомнях за този ден беше, че това бе петъкът, в който по Канал 4 повториха първия епизод на „Бар Наздраве“. Бях го очаквал с нетърпение цяла седмица и тогава, пет минути преди началото му, изпитах внезапно желание да съобщя на Мел какъв дълбок емоционален смут всяваше нейната личност в обикновено спокойната ми душа. Избликът ми предизвика такова оживление, че в крайна сметка пропуснахме „Бар Наздраве“. Но пък си заслужаваше. Определено си заслужаваше.

Докато още няколко минути мълчаливо размишлявах над факта, че Мел изгаси телевизора, тя седеше на коленете ми и се държеше доста странно. Реших да се престраша и да я попитам какво не е наред, като внимателно избягвам въпроса, който всъщност исках да ѝ задам: „Защо спря «Стар Трек»?“

Като изгладняла пантера, дебнеща плячката си, тя се наведе и отново ме целуна — бавно, внимателно, изкусително. Може би въпреки всичко се опитваше да ме прелъсти.

— Не може ли една жена да се държи мило с приятеля си от време на време? — измърка тя.

— Не... искам да кажа... да, може — погледнах отчаяно към телевизора. — Имам предвид, ако това е всичко, за което става дума.

— Имам си дневен ред — отговори тя, докато весело си играеше с ушите ми.

Знаех си...

— Добре, за какво става дума? — попитах предпазливо.

— За нас.

— За нас?

— За нас — каза тя спокойно. — Нека поговорим за нас.

Потънах в канапето, като че отгоре ми се бе стоварила някаква тежест. Предполагах, че е замислила нещо и се оказах прав. Мел ме бе поканила в апартамента си под фалшив предлог. Мислех си, че ще гледаме телевизия, ще си поръчаме китайска храна (аз — пиле „Кунг По“, тя — кралски скариди с яйца „Фу Юнг“) и ще се оплакваме взаимно от изминалия работен ден, както правехме всеки четвъртък. Но не било писано. Вместо това се озовахме в тази безумна ситуация

— тя искаше да разговаряме за „нас“, докато всичко, което аз исках, беше да гледам „Стар Трек“.

Ние.

Ако зависеше от мен, никога не бих започнал подобен разговор. Да говорим за „нас“ обикновено означаваше накрая да говорим за „мен“ Метафорично казано, Мел щеше да извади списъка си с „Недостатъците на Дъфи: 1-ва част“ и да се спре подробно на всяка точка. Аз, разбира се, щях да кимам и да промърморвам по нещо на подходящите места и да обещавам да се поправам, тъй като изискванията й обикновено бяха в рамките на разумното, като например: „Ще си събереш ли дрехите от пода?“, „Добре е да миеш банята от време на време.“ и „Защо вече не ме гледаш така, както когато се запознахме?“.

Ние.

— Дъфи? — започна Мел. — От колко време ходим... искам да кажа откога сме заедно?

Много добре знаех отговора, но си разочовърках мозъка за допълнителни факти, в случай че въпросът й се окажеше клопка.

— Четири прекрасни години — рискувах накрая.

— Точно така — отговори тя. — Въпреки усилията си започнах да се разсейвам — точно в този момент Спок сигурно беше тръгнал към железарския магазин, за да купи тел, с чиято помощ да продължи опитите си да конструира примитивен комуникационен уред от радио. — Четири години са доста дълъг период, както знаеш...

Прекъснах я, въпреки че знаех каква грешка правя. Не ми харесваше посоката, в която тръгна разговорът.

— Не чак толкова. Ако беше четиригодишно дете, нямаше дори да си тръгнала на училище. Нямаше да можеш да четеш и да пишеш, но може би щеше да си в състояние да завързваш връзките на обувките си...

— Не се дръж като малоумник, Дъфи — тя ме погледна вбесено, стана от коленете ми, премести се на облегалката на канапето и сложи обутите си в найлонови чорапи крака на възглавницата до мен. — Знаеш какво имам предвид.

Безмълвно повдигнах рамене и я изгледах въпросително.

— Трябва ли да изплюя камъчето?

— Не... да... може би.

— Обичаш ли ме, Дъфи?

— За това ли било всичко? — промълвих невярващо. — По този въпрос нямаш никаква причина за притеснения. — Бях безкрайно щастлив, че нещата опират до това. Мел доста често ме питаше дали я обичам. Мисля, че от време на време изпитваше някаква несигурност по отношение на „нас“ и имаше нужда да ѝ го напомням, което винаги правех с удоволствие. Хванах ръката ѝ, наведох се към нея и прошепнах в ухото ѝ: — Обичам те. Обичам те. Обичам те!

Тя се усмихна, наведе се, за да ме целуне и прошепна в отговор:
— Нека се оженим тогава.

В момента, в който думите отекнаха в мозъка ми и се залутаха там с ясното намерение да нанесат всякакви възможни увреждания, първата ми импулсивна реакция бе да побягна.

Втората (не чак толкова силна), бе да се скрия.

Третият импулс (може би най-силният от трите), беше да побягна и да се скрия.

Предполагам, че обърканите ми реакции се дължат на факта, че съм зодия Везни. Надявам се да е така. Много по-успокоително е подобни реакции да се приписват на особеностите на зодията, отколкото на обикновена страхливост.

В края на краищата нито побягнах, нито се скрих, тъй като това наистина щеше да вбеси Мел. Единственото, което ми оставаше, беше да се свия на топка и да се надявам тя да не ми нанесе прекалено големи поражения.

— Искаш да се ожениш?

— Да, искам — отговори тя, смеейки се.

— За мен?

— За единствения и неповторим Бен Дъфи — Мел стана от канапето, повдигна леко полата си и падна на коляно върху килима. — Аз съм съвременна жена, Дъфи. А на съвременните жени вече не им се налага да чакат, докато получат предложение. — Тя прочисти гърлото си, удари солидна глътка вино и взе ръката ми. — Бенджамин Доминик Дъфи, ще ми окажете ли честта да станете мой законен съпруг, за да делите с мен добро и лошо, докато смъртта ни раздели?

Докато смъртта ни раздели.

Откъде се бяха взели тези думи в сватбената церемония? Винаги до този момент съм имал твърдото намерение да живея колкото се може по-дълго. Къде се дяна това желание сега?

Докато смъртта ни раздели.

Защо не бяха измислили нещо не чак толкова ограничаващо? Като например „подлежи на подновяване на всеки четири години, докато някоя от двете страни се отегчи“, или, в най-лошия случай — „за обозримо бъдеще“?

Докато смъртта ни раздели.

Ето на това му се вика дълго време.

— Мислех си, че не вярваш в брака — казах, опитвайки се да събера мислите си. — Не го ли беше нарекла веднъж „старомодно понятие, създадено от патриархалното общество, за да бъдат държани жените на мястото им“? — Перифразирах съдържанието на един от онези среднощни разговори, които бяхме водили някъде през първата ни година. Винаги съм си знаел, че помненето на подобни разговори щеше да ми е полезно някой ден.

— Е, промених мнението си — озъби се Мел, като че смяташе това за достатъчно. — Дъфи, и двамата сме на по двадесет и осем. Вече не сме деца. Искам да се укротя... нямах това предвид... да заживя спокойно... Искам нормален живот.

Тя отново стисна съвършените си устни, този път от объркване. Очевидно не очаквала такава реакция. А аз не разбирах откъде ѝ бе хрумнала подобна идея. Изобщо не разбирах. Изучавах лицето ѝ, с надеждата да открия отговора там.

— Не ме гледай така — каза Мел сурово.

— Как? — опълчих се аз.

— Така — тя имитира физиономията ми ужасно смешно, но в същото време ужасно точно. — Все едно съм консерва без етикет. Или току-що паднала от небето. Или разигравам „проклетата жена“.

Веднага ѝ отговорих със съответната физиономия.

— Много добре знам какво съм говорила по отношение на брака. Няма нужда да ми напомняш. Знам, че няма логика. Но това е, което искам, Дъфи. Искаш да ме накараш да се срамувам от това, че искам да прекарам остатъка от живота си с теб, като че е проява на някаква слабост. Много добре знам, че мога да живея и сама, Дъфи. Не ми е необходимо да доказвам нищо на когото и да било. Но не искам да живея сама. Искам да живея с теб.

С безгрижно изражение продължих да изучавам лицето ѝ. Надявах се да открия някакъв знак, че просто се бързика с мен — че

всеки момент ще се разсмее до сълзи и ще каже „Хванах те на тясно, нали?“ и с нетърпение очаквах този момент. Но той, разбира се, така и не дойде. Мел беше сериозна като говорител от вечерните новини.

— Сигурна ли си? — попитах плахо.

— Да — кимна тя. — Ти не си ли?

— Сигурен съм — отговорих инстинктивно. — Не — казах веднага след това. — Имам предвид, че...

Мел отпи още една дълга глътка вино и преглътна напрегнато.

— Имаш предвид, че не си сигурен.

Не отговорих веднага, опитвайки се внимателно да преценя дали „не съм сигурен“ е приемлив отговор, който няма да бъде взет като веществен доказателство и по-късно използван срещу мен. За пореден път потърсих в чертите на Мел нещо, което да ми подсказе. Безуспешно. Мислите, които се въртяха в главата ѝ, си оставаха пълна загадка за мен. Често се опитвах да надзърна в ума ѝ, да разбера как работи, но никога не успях да подредя целия пъзел, да събера материал за ръководство. Доколкото усещах нещата, тя просто измисляше всичко в движение.

Най-накрая реших да рискувам с варианта „не съм сигурен“.

— Просто... ами... просто мисля, че ако променим нещата, изведнъж ще откриеш колко скучен и досаден съм всъщност. Докато по този начин успяваме да запазим известна доза мистерия около себе си.

Мел стовари чашата си върху масата така, че издрънча, седна на фотьойла срещу мен и кръстоса ръце.

— Няма никаква мистерия, Дъфи, повярвай ми. Държала съм ти главата докато повръщаш, гледала съм те как си режеш ноктите на краката и съм била свидетел на животинския начин, по който поглъщащ сандвичи с бекон и яйца. И все още те обичам. Но не е там въпросът. Въпросът е дали ме обичаш достатъчно, за да се обвържеш с мен до края на живота си. Искам да бъдеш честен. Не искам да те притискам, но трябва да ти кажа, че не мога да чакам вечно, докато си изясниш какво искаш.

Наведох се напред с опрени с цялата си тежест върху коленете си лакти. Отчаяно се опитвах да намеря думи, с които да изразя душевното си състояние, но те не идваха. Поне не и подходящите.

— Ти си всичко, което искам — казах накрая. — И...

— И това е всичко. Защо трябва да се женим? Не може ли просто... — Да живеем заедно? — и за това беше помислила. Опитвах всеки възможен изход, за който можех да се сетя, само за да открия, че тя вече е там. — Заедно сме от четири години, Дъф, а дори не живеем под един и същи покрив. Знаеш колко пъти съм се опитвала да те убедя да го направим, но ти все избягваше темата. Дори опитах да сменя тактиката и да не говоря повече за това. Надявах се, че ще дойде момент, в който ти сам ще го предложиш. Но ти така и не го направи. Вече е прекалено късно за взимане на временни мерки. Прекалено късно е да си потопиш пръстите на крака си, за да провериш температурата. Сега вече въпросът опира до всичко или нищо. Сега или никога. Така че, кажи ми. Какво искаш да правиш?

Не отговорих. Потънах в мълчание, чудейки се, от една страна как ще свърши всичко това, а в същото време смътно си мислех какво ли се случва в този момент с екипажа на „Ентърпрайз“^[2].

Мел стана и започна нервно да крачи из стаята, подсмърчайки.

— Просто не искаш нещата да се променят, нали, Дъфи? — каза тя, като запази самообладание. — Искаш всичко да си остане постарому. Е, не може.

Отново не отговорих. Вместо това се зачудих дали ако бях настоявал да гледам „Стар Трек“, щяхме да стигнем до същата ситуация. Сигурно бихме се скарали, но едва ли скандалът щеше да бъде толкова пагубен, колкото това, което се случваше в момента. В крайна сметка, след като мълчанието стана прекалено некомфортно както за мен, така и за екипажа на „Ентърпрайз“, казах единственото, което ми хрумна: „Обичам те“. Тези думи винаги ми бяха помагали в миналото, ала се нуждаех от магическото им въздействие повече от всякога. Трябваше да ми помогнат да овладеем ситуацията, преди тотално да е излязла от контрол.

— Казваш, че ме обичаш, но наистина ли го мислиш? Хайде, покажи ми! Покажи ми, че ме обичаш.

Мел се разплака. По-скоро се опита да не се разплаче, но усилията ѝ се сгромолясаха с трясък. Сълзите, които проливаше, бяха от гняв и обида. Не искаше да ги пролива за мен. Не искаше да ги прахосва.

Инстинктивно понечих да я прегърна и да я успокоя, че всичко ще бъде наред, но не успях. Страхувах се за пръв път, откакто бяхме

заедно, че нещата няма да се оправят. Без да ме поглежда, Мел взе дистанционното, включи телевизора и се прибра в спалнята си. На екрана се появиха финалните надписи на „Стар Трек“. Изключих телевизора с въздишка.

[1] Джоан Колинс (р. 1933) — известна английска актриса, прочула се с ролята си в американския сапунен сериал „Династия“, сестра на известната писателка Джаки Колинс. — Б.пр. ↑

[2] Името на космическия кораб на героите от „Стар Трек“ — Б.пр. ↑

ДЕ ДА МОЖЕХ

Стоях пред сладкарския щанд в магазина на ул. „Клапам“ вече от десет минути и се опитвах да реша. Няколко души бяха влезли и си бяха заминали, купувайки цигари, вестници, презервативи и хляб, а аз все още висях пред щанда и мълчаливо зяпах шоколадите. Кавгата с Мел като че бе преобърнала мозъка ми. Нищо не беше както трябва. Дори и шоколадът. Знаех, че не искам „Уиспа“, локум. „Сникърс“, „Стар бар“, „Туикс“, „Тофи Крисп“, „Крънчи“, „Баунти“, „Аеро“, „Лайън бар“, „Йорки“, „Карамел“ или „Кит Кат“. Това беше лесната част. Трудната дойде, когато сведох избора до пакетче „Ревълс“ или блокче „Марс“. Първото представляваше интригуваща колекция от симпатични нещица с шоколадово покритие, а второто беше претъпкано догоре с глюкозна енергия. Двете отговаряха на две различни части от мен, които, взети заедно, ме правеха едно цяло. Никога не съм успявал да устоя на изкушението да се възползвам от метафора, ако ми се изпречи на пътя. Така че взех пакетчето „Ревълс“ в дясната си ръка — това са независимостта и вълнуващите преживявания — и блокчето „Марс“ в лявата — това е Мел — първата жена в живота ми, която успя да ме убеди да се влюбя в нея.

— Хей, приятел! — избоботи набитият младеж зад щанда, прекъсвайки сладкарските ми размишления. — Смяташ ли да ги купуваш?

— Какво? — сепнах се, бавно идвайки на себе си.

— Стоиш там поне от десет минути и зяпаш шоколадите в ръцете си — каза той, потропвайки по тезгяха с няколко обкичени в златни пръстени пръста. — Та смяташ ли да ги купуваш, или ги мериш?

— Просто се опитвах да разбера кое от двете искам — промърморих вяло. — Труден избор.

— Вече нямаш никакъв избор. Тези шоколади стояха в ръцете ти толкова дълго, че са се стопили и са станали на нищо. Не, приятел, няма да си тръгнеш от този магазин, ако не ги вземеш и двата.

— Де да можех — промърморих под нос. Подадох му монета от една лира, изчаках си рестото и се запътих към вратата.

— Ей, приятел! — извика продавачът след мен. — Забрави си шоколадите.

— Знам — въздъгнах. — Задръж ги. Не мога да реша, приятел. Така че знаеш ли какво? Мисля, че вместо това просто ще си отида вкъщи и ще хапна препечени филийки.

Потънал в размисли за Предложението, почти не разбрах как съм стигнал от „Клапам Комън“ до „Хайгейт“. С Мел бяхме заедно от толкова време, че ми беше невъзможно да си представя живота без нея. Това, разбира се, изобщо не беше повод да предизвиквам съдбата. Което се казва в онази поговорка — „Не поправяй нещо, което не е счупено“. А може би си беше счупено, но аз просто не съм го забелязал. Досега Мел беше подхващала темата да живеем заедно толкова пъти, че вече не ги броях, но винаги я избягвах, развивайки теорията, че ако не живеем заедно, няма да разберем, че не ни допада. Обикновено, ако на хората не им харесва да живеят заедно, се разделят. А аз не исках с нас да се случва това. Дори да беше извратена, това все пак си беше някаква логика. Но може би бе дошло времето да се замисля по-сериозно за тези неща.

Повечето жени отдавна щяха да се откажат. Знаех го много добре. А и не хранех никакви илюзии относно това кой има по-голяма полза от тази връзка. Мел живееше сама в голям апартамент в доста изискан квартал, докато аз споделях един не-е-зле-ако-нямаш-нищо-против-влагата-в-кухнята апартамент в „Мъсуел ил“ с приятеля си Дан. Тя правеше шеметна кариера в рекламните продажби, докато аз си стоях на така наречената временна работа и чаках търпеливо (може би прекалено търпеливо) да бъда открит, да започна кариерата си на комик.

Понякога наистина я съжалявах. Животът ѝ би бил къде-къде по-добър, ако се беше влюбила в някой нормален. Вместо това, тя взе, че се влюби в мен и оттогава непрекъснато плащаше за грешката си. Понякога, когато изпаднех в мрачно настроение, си представях какво ли е, когато излезе с колеги за по питие след работа. Всички говорят за повишенията на половинките си, а единственият принос на Мел към разговора е, че веднъж (преди осем месеца, ако трябва да бъдем точни), са ми платили четиридесет и две лири за един скеч за брадата

на Ричард Брансън^[1], който бях написал за някакво сатирично шоу по Радио 4. В такива моменти винаги си представях как предполагаемите приятели на Мел й хвърлят съчувствени погледи и си мислят: „Ех, горката Мел, с нейния късмет с мъжете.“

Всъщност Мел никога не се беше оплаквала от нещо подобно. За цялото време, през което бяхме заедно, тя дори не ми намекна да си намеря истинска работа и да се откажа от комедията. По някакъв странен начин дори се гордееше с мен заради факта че не се отказвам.

— Това е една от причините, поради които те обичам толкова много — ми каза веднъж, след едно особено болезнено представление в Манчестър, когато около осемдесет процента от номера ми мина покрай ушите на публиката, очакваща годишната вечеря и танцова забава на Асоциацията на пенсионерите от Кръмспол. — Знам, че някой ден ще успееш. Просто го знам. Вярвам в теб. — А след това се ухили и добави: — А когато успееш, искам Ферари.

Понякога е трудно, когато някой така безрезервно вярва в теб. В моите представи да купя на Мел Ферари бе също толкова невероятно, колкото да й отстъпя дистанционното на телевизора. Просто никога нямаше да се случи.

Чувствах се ужасно — на дъното, вечно молецц разни организатори да ме включат в програмата, докато в същото време гледах как комици, чийто талант далеч не можеше да се сравни с моя, успяват. Беше кошмарно. Разрушително. Това, което ме държеше, бяха слуховете за успели колеги. Комици, които след петнадесет години без нито един ангажимент са получили възмездие за всичката пролята кръв, пот и изпити бири, печелейки наградата „Перне“ в Единбург.

Разбира се, монетата си имаше и обратна страна — всички онези, за които никой никога не говореше — комиците, които опитваха и се проваляха безславно и с течение на времето влизаха в истинския свят и ставаха учители, счетоводители, банкови чиновници или строители. Със съквартиранта ми Дан, също комик, веднъж си поставихме срок. Казахме си, че до тридесетгодишна възраст или трябва да сме успели, или продължаваме нататък. Всъщност първоначалният срок беше до двадесет и осем, но тъй като времето се движеше поне два пъти по-бързо, отколкото бяхме очаквал, си дадохме отсрочка. Не знам за Дан, но аз просто не бих могъл да стана счетоводител.

Отне ми почти час, докато се прибера от Мел. Секунди след като метрото тръгна от спирката на ул. „Гудж“, ватманът съобщи на всички в мотрисата, че е станат инцидент на ул. „Уорън“ и че не може да мръдне, докато не получи повече информация. „Повечето информация“, както се случва обикновено, не дойде цели двадесет минути. Метрото тръгна секунди, след като я получихме. Поради закъснението, скандала с Мел и внезапното осъзнаване на факта, че заради него съм пропуснал четвъртъчната си порция китайска храна, общата ми антипатия към света достигна една от най-високите си точки.

Докато се прибера вкъщи, стана единадесет и десет. Апартаментът беше празен. Запътих се направо към кухнята, където на вратата на хладилника заварих бележка от Дан, че е отишъл да изпие по едно с някоя си Натали. Налях си чаша бира и грабнах хляба. Беше време за препечени филийки.

Обожавам препечен хляб. Наистина Това е най-добрата храна, която може да съществува. Взимаш филия обикновен бял хляб (в никакъв случай черен), слагаш я в тостера (Какво е това? Тостер! Какво прави? Препечени филийки!) и след няколко минути получаваш топла и питателна храна. Отгоре можеш да сложиш каквото ти се намира под ръка в хладилника и, в общия случай, вкусът винаги ще бъде дяволски добър. Препеченият хляб, помислих си, когато от тостера изскочиха две филийки, е много по-смислено нещо от шоколада.

Запътих се към дневната с три препечените филийки, толкова горещи, че капчиците влага, които се събираха по чинията, заплашваха да навлажнят хрупкавата коричка и да провалят всичко. Пътем натиснах копчето за прослушване на телефонния секретар. Имаше едно-единствено съобщение — от майка ми, която мърмореше колко мрази телефонни секретари и особено да оставя съобщения на нашия, тъй като няма представа кой е Робърт де Ниро. Озадачен, пуснах да прослушам поздрава и, разбира се, чух гласа на Дан, който обясняваше на обаждращите се, че са се свързали с Робърт де Ниро и че трябва да оставят съобщение след сигнала.

Погледнах часовника си и се зачудих дали е прекалено късно да се обадя на мама. Реших, че е, но след малко изпаднах в такова самосъжаление пред опасността всеки момент да вдигна слушалката и да се обадя на Мел, че реших все пак да позвъня на майка ми.

— Здравей, мамо. Аз съм. Събудих ли те?

— Не, съвсем не. Тъкмо слушах радио. Как си, Бен? — Майка ми бе единственият човек на света, който ме наричаше Бен. — Добре ли си?

— Чудесно — излъгах. — Както винаги.

— Не ми звучиш добре.

— Добре съм, мамо, честно — приятно беше някой да е така загрижен за теб. Да знаеш, че някъде по света има някой, който, без значение дали си освидетелстван в маниачен убиец, порнобарон или наркоман, винаги ще те обича безрезервно.

Известно време побъбрихме за нейния живот. Откакто се бе пенсионирила като помощник-готвачка, или „господарка на вечерята“, както все още обичаше да се изразява, в девическата гимназия в Лийдс, майка ми прекарваше все повече време с лудата ми леля Маргарет. След като съпругът ѝ почина, леля Маргарет откри нов начин да се радва на живота и постоянно мъкнеше майка ми по извънсезонни почивки на места като остров Корфу и Ибиса. Според майка ми следващата им дестинация щяла да бъде остров Лесбос, който леля Маргарет ѝ описала като „острова, на който живеели жени, които харесват жени“. Не знам какво точно щяха да търсят там майка ми и леля ми, но любопитството им явно бе достатъчно силно, за да ги подтикне да си резервират двуседмична ваканция там в средата на май.

— Ще си изкарате чудесно — казах. — Малко почивка няма да ти се отрази зле.

— Ако някой има нужда от почивка, това сте вие с Мел — отговори мама строго. — Прекалено много работите и двамата. Трябва повече да си почивате и да се забавлявате. Иначе ще станете като онези лондончани, които само работят и не правят нищо друго. Заведи Мел на почивка, Бен. Това е заповед.

Майка ми беше убедена, че Мел е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало, и не пропускаше да ми го спомене. Когато ги запознах, пет месеца след като вече ходехме с Мел, те така си допаднаха, че почти започнах да ревнувам. Между тях като че имаше

нещо и успяваха да комуникират по начин, непонятен за мен. В повечето случаи това не ми пречеше, но понякога се чувствах, като че са забелязали, че ципът ми е разкопчан, но не ми казват.

— Не мисля, че ще ходим на почивка.

— Защо не? — каза мама. — Ако е заради парите, ще ви помогна, ако не ви достигат.

— Не, не е заради парите — започнах. Внезапно почувствах странната нужда да направя нещо, което не бях правил от гимназията, когато се бях притеснил от един тест по география върху кожарската промишленост в Норвегия — да споделя проблем с майка си. Всъщност не какъвто и да е проблем, а Проблемът.

— Мел иска да се оженим — чух се да казвам. — Днес ми направи предложение, което ме свари малко неподготвен.

— Но това е чудесно! — възкликна мама. — Мел е прекрасно момиче. Винаги съм смятала, че е най-подходящата за теб. Честно казано, не мога да повярвам, че загубихте толкова време, докато се решите.

— Точно там е проблемът — промърморих унило. — Не съм сигурен, че искам да се женя. Права си. Мел е невероятен човек, но пък аз съм само на двадесет и осем. Не съм сигурен, че съм готов за всичко това... женитба и така нататък...

— Не ставай глупав — пресече ме тя, превключвайки на режим „майчино бърборене на глупости“. — Разбира се, че си готов. Ти я обичаш. Тя те обича. Заедно сте от цели четири години. Какво повече ти трябва?

Млъкнах и се замислих за момент. Това беше добър въпрос.

Какво повече ми трябва?

— Нямам и най-малка представа — казах след известен размисъл. — Каквото и да е, в момента не мога да ти дам отговор.

Майка ми отказа да смени темата до края на разговора с надеждата, че накрая някак си ще се предам. Май в края на краищата не беше добра идея да я посвещавам в развитието на любовния си живот. Дадох ѝ пет минути да помърмори и ѝ казах, че трябва да затварям. Завърши разговора доста жизнерадостно.

— Не се опитвам да организирам живота ти, Бен. Само искам да си щастлив.

След това си казахме лека нощ. Оставих слушалката и се огледах за филийките си. Бяха изстинали и омекнали от влагата. Докато дъвчех едната, за момент се замислих за майка си. Сигурно беше най-оптимистично настроената майка в света. Как можеше да продължава да бъде щастлива след всичко, което ѝ се бе случило?

Никога не бях виждал баща си. Напуснал ни е, когато съм бил на шест месеца, а Върни — на две години и половина. Развел се с майка ми пет години по-късно. Тя рядко говореше за причините, поради които си е тръгнал. А и ние с Върни не питахме, защото знаехме, че темата я разстройва. Всичко, което бях успял да скалъпя от историята за двадесет и осем години бе, че не са се разбирали много добре и че я е напуснал две години и осем месеца след като са се оженили.

Човек би си помислил, че майка ми би трябвало да е убедена, че бракът е, в най-добрия случай, тъпа идея. Тъкмо обратното. Тя вярваше в брака с невероятна сила и страст. Когато преди четири години Върни се омъжи за дългогодишния си приятел Чарли, мама беше на седмото небе от щастие. Не я разбирах. Баща ми ѝ бе обещал да бъде с нея в богатство и в бедност, здрав или болен и въпреки всичко е успял да я зарече с две хлапета и без никакви пари. И въпреки всичко, след цялото това време, тя все още вярваше, че е възможно двама души да се обичат вечно. На това му викам аз вяра.

[1] Основателят на звукозаписната компания „Върджин Рекърдс“ — Б.пр. ↑

ОКУЛТНАТА СИЛА НА „КОСМОПОЛИТЪН“

Здрасти, Мел. Аз съм, Дъфи. Вчера оставих съобщение на телефонна ти секретар. Онзи ден също. И по-онзи ден. И по-по-онзи ден и още по-онзи ден. Само исках да ти кажа, че съжалявам. И че съм глупак. Но това, предполагам, вече го знаеш. Чао.

Вече беше четвъртък и бяха минали пет дни, откакто бях видял Мел за последен път. Тя отказваше да приеме съществуването ми чрез всички комуникационни средства, с които разполагаше — телефон, факс, мобилен телефон, пощенски гълъб, имейл, звънец на входната врата. Прекарвах дните си на работа в унило размотаване из офиса. Не можех да си събера мислите и бях толкова депресиран, че ходех до тоалетната на всеки половин час. А това, комбинирано с почивките за пушене и притичването за нещо за хапване следобед, за което бях станал редовен доброволец, означаваше, че на практика не вършех почти нищо. Не че някой забелязваше. На тази временна работа — въвеждане на данни в една фирма за маркетингово проучване — бях вече повече от три години. Беше си доста дълго време за каквато и да е временна работа. Поради някакви незнайни причини обаче, на тях така им беше по-изгодно и си запазваха правото да ме изгонят във всяка една секунда, отколкото да ме назначат на постоянен договор. А мен това ме устройваше прекрасно, тъй като на свой ред и аз можех да им кажа къде точно да си заврат абсурдно безсмислената работа в момента, в който получех достатъчно ангажименти като комик, за да си изкарвам хляба. Перфектна симбиоза.

След като оставих поредното съобщение на телефонния секретар на Мел, реших, че е време да погледна на Предложението от друг ъгъл. Промъквайки се скришом покрай Бриджит на рецепцията (жена, която си мислеше, че клюкарстването относно живота на временните служители с хората от отдел „Мениджмънт“ е изконно човешко право), успях да се добера незабелязан до асансьора и се смъкнах в мазето, където се намираще магазинчето за вестници и сандвичи. Окъпан в

ослепителната светлина на луминесцентните лампи, застанах и се вторачих в редиците лъскави женски списания — до едно с неземно красиви жени с перфектни прически по кориците.

Мел четеше тези списания с религиозно благоговение. Между страниците им се криеше един свят на мъдри съвети, който бе напълно чужд за мен. Но Мел разбираше тези списания и те също я разбираха. Писна ми да стоя и да зяпай отвън, казах си, обхождайки с поглед рафтовете, писна ми да не знам какво се случва със собствената ми приятелка.

Взех един брой на „Нова жена“ и прехвърлих страниците. След това взех и „19“ и „Приятели“ и продължих да грабя напосоки разни списания, докато не натрупах на тезгяха купчина, която ми остави ресто от двадесет и девет пенса от банкнотата ми от двадесет лири. Отново се промъкнах незабелязано покрай Бриджит „Зоркото око“ (слава богу тя беше захапала телефона и обсъждаше с някого снощната серия на „Коронейшън стрийт“^[1], така че не ми се наложи да давам обяснения относно четивото си), върнах се на бюрото си и скрих списанията в най-долното чекмедже — обикновено запазена територия за сандвичи, топката ластици и колекцията ми от телбоди.

Щом теренът се разчисти, взех първото списание — „Космополитън“ — и преминах към изпълнение на плана си. С плътно допрян до бузата си език достигнах до убеждението, че ако задам на тези списания въпросите, които ме вълнуват директно — също като на спиритически сеанс, само че малко по-страшничко — те някак си ще ми дадат отговорите, за които копнеех.

Огледах се внимателно за натрапници и слухтящи досадници. Поставих длани върху списанието и безплатния му астрологичен подлистник и прошепнах с дълбок, злокобен глас:

— О, могъщи „Космополитни“! Глас на всички самоуверени млади жени по света! Позволи ми да ти задам няколко въпроса:

1. Защо след четири години у Мел се появи внезапното желание да се женим?
2. Защо Мел винаги настоява да разговаряме точно когато текат любимите ми телевизионни предавания?

3. Каква ще бъде дължината на полите през този сезон?

Когато стигнах до третия въпрос, вече се хилех толкова малоумно, че шотландката Хелън, която седеше на отсрещното бюро, ме зяпна с отворена уста, като че съвсем си бях загубил ума (което, в известен смисъл, си беше вярно). Тя беше мое другарче по съдба, също на временен договор като мен.

— Какво правиш? — попита, надничайки иззад компютъра си.

— Провеждам спиритически сеанс с „Космополитън“ — отговорих ѝ аз, колкото се може по-сериозно. — Задавам му въпроси относно жените.

— Чудесно — каза Хелън, която за трите месеца, откакто се познавахме, бе започнала да приема странностите в поведението ми, без да задава въпроси. — Мога ли да го прегледам, след като приключиш?

— Разбира се — отговорих. — Само минутка още.

„Минутката“ продължи около час и половина. За това време успях да прелистя и „Космополитън“, и останалите списания и стана време да си ходя вкъщи. Струпах ги на спретнатата купчинка върху бюрото на Хелън и изчезнах. Безсмислено е да споменавам, че не успях да отговоря на първите си два въпроса. А това, което оперих по въпроса за дължината на полите през настоящия сезон, направо не си заслужаваше усилията.

След неуспешния опит да получа просветление от света на женските списания, реших, че е време да потърся съвет от сестра си. По-голяма от мен с две години и нещо, Върни винаги е била тази, която раздава командите вкъщи. Растейки в семейство само с един родител, тя прие ролята на мъжа в къщата в момента, в който усети достатъчно сили у себе си. Неведнъж в началните отделения, след като за пореден път бях затворил устата на побойника на училището и вследствие на това подложен на болезнени мъчения в ръцете му, сестра ми се засилваше през училищния двор и жестоко пребиваше мъчителя ми. Така си беше спечелила прякора Мохамед Дъфи.

Годините почти не я бяха променили. Макар и да не беше пребивала никого в последните две десетилетия, Върни владееше хаплив език, който малко хора можеха да забравят. Съпругът ѝ Чарли бе с къде-къде по-мек характер. Двамата взаимно се уравниаваха. Чарли беше наистина страхотен. Толкова спокоен и уравновесен, че му завиждах, а в същото време притежаваше мъдрост, оставаща незабелязана на пръв поглед. Също като мен изпитваше удоволствие от простите неща в живота — любовта на добра жена, вечерите в кръчмата, прекарани в несъществени разговори, и футболът. Така че когато с Върни се преместиха от Дерби в Лондон и заживяха в огромната си къща в „Крауч енд“, съвсем близо до нашата квартира, беше само въпрос на време Чарли да се превърне в най-добрия приятел и другарче по пиене за мен и Дан, в третия ни мускетар.

— Какво става? — попита Върни с отварянето на вратата. — Изглеждаш като самото нещастие.

— Не разбирам — отговорих, наблюдавайки как дъхът ми излиза на кълбета в студения вечерен въздух. — Знам, че звучи малко глупаво, но наистина не знам какво става.

— Я по-добре влез — каза тя и аз я последвах в кухнята, където си направи чаша чай и ми подаде кутийка „Лилт“^[2] и чаша, пълна с лед.

Преместихме се в дневната. Докато Върни ми разказваше в подробности как е минал денят ѝ на работа (работеше като системен аналитик в голяма компютърна фирма в Спгито), аз смучех кубчета лед, зяпах навън през еркера и се чудех какво ли прави Мел в този момент. След няколко минути Върни осъзна, че изобщо не я слушам.

— Добре, нека поговорим за теб — каза тя и ме замери с бродирана възглавничка с престорен гняв. — За това си дошъл, нали? Понякога си толкова егоцентричен, че чак ме плашиш. — Тя спря за момент и ме погледна. — За Мел става дума, нали?

Кимнах.

— Скарали сте се, защото ѝ е писнало да чака да се пренесете в общо жилище.

— Близо си, но не съвсем.

Върни повдигна вежди.

— Задала е Въпроса?

Отново кимнах.

— Откъде разбра, че сме се скарали? Да не би да си говорила с нея?

— Не — Върни завъртя очи, възмутена от тъпотата ми. — Нито пък съм медиум, Дъф. Просто въпросът беше назрял от много време.

— И тя това каза — промърморих и изритах обувките си на пода.

— Не си много убеден.

— Нищо не разбирам — въздъхнах. — Как така дори и ти знаеш, а аз бях неподготвен.

Върни поклати глава и изпуфтя.

— Уф. Естествено, че ще си неподготвен. И знаеш ли защо, Дъфи? Ти никога за нищо не си подготвен.

През следващите петнадесет минути Върни ми изнесе една от многословните си лекции за живота, любовта и всичко останало. Този път беше на тема как мъжете никога не обръщат внимание на дребните неща в живота, защото си мислят, че нямат значение, а всъщност всичко опира до тях. Лекцията завърши с обвинението:

— Бръмчите си безхаберно в собствените си егоистични светове, без никаква представа за нещата, които наистина ни разстройват. След това се чудите къде точно сте сбъркали.

От дължината, темпото и невероятното чувство на лична засегнатост, което струеше от речта ѝ, си направих извода, че Чарли е свършил нещо, което я е вбесило. Думите ѝ бяха насочени по-скоро към отсъстващата ѝ половинка, отколкото към мен. Демонстрирайки невероятното си чувство за време, точно в този момент Чарли избра да се появи на вратата след поредния си работен ден в отдел „Планиране“ в Уестминстърската община.

— Как е, братче? — провикна се той с влизането си, хвърляйки куфарчето си на пода и изригвайки обувките си.

— Горещо-долу бива — отговорих, без да свалям поглед от Върни, която се бе вторачила в току-що захвърлените обувки на Чарли.

Чарли моментално усети отрицателните вълни, които струяха от жена му и го пронизваха като лазерен лъч. Прибра обувките и куфарчето си, дойде до канапето и се опита я да целуне. Безуспешно. Тя му хвърли гневен поглед. Тресна чашата си с чай на масичката, върху която не позволяваше никой да остави каквото и да е без подложка отдолу, и с плавно движение сърдито изхвърча от стаята, като тресна вратата след себе си.

Чарли тихо изсумтя и седна.

— Какви си ги свършил? — попитах, докато Върни шумно се катереше по стълбите към горния етаж. — Да не си убил някого? Или си забравил рождения ѝ ден? Да не би отново да си започнал да носиш бельото ѝ?

— Дълга история — каза Чарли, което на неговия кодиран език трябваше да означава „Нека говорим за нещо друго“. Съблече сакото си и се свлече на канапето, с крака върху масичката. — Реши да наминеш, а?

— Не — отговорих безизразно. — Женски неприятности.

— А — отговори Чарли с отвращение, — и с теб ли? Какви точно?

— Такива, че Мел иска да се женим.

— Ох.

— Ох, я — млъкнах, тъй като изведнъж в ума ми проблесна мисъл. Срещу мен седеше женен мъж. Човек от моя отбор, който е взел Важното решение и е оживял и може да разкаже как е. Със сигурност щеше да ми даде някакъв полезен съвет. — Какво те накара да се ожениш. Чарли?

Той се намръщи и разхлаби вратовръзката си.

— Я задръж за секунда.

Чарли излезе от стаята и след минута се появи отново с кутийка кока-кола.

— Та докъде бяхме стигнали?

— Щеше да ми казваш защо си се оженил.

— Истината ли искаш да знаеш?

— Не — отговорих. — Всъщност исках да чуя нагли и безсрамни лъжи, но и истината ще свърши работа.

Чарли игнорира опита ми за хаплив сарказъм и отпи от колата си.

— Знаех, че Върни е тази, която... — каза той сухо, като че любовта беше уравнение, което той бе успял да реши. Строгийт му научен тон явно беше предназначен за мое добро. „Да“, казваше той, „говорим за чувства, но логично и без лигави истории, така че не се брои“.

— Тя беше подходящата за мен. Това е всичко.

Той пресуши кутийката на четири големи глътки и я остави на масичката до полудопития чай на Върни.

— Толкова просто ли било?

— За мен да. Но знаеш как е. При всеки е различно.

— Да, предполагам — казах унило. — Работата е там, че... — спрях и реших да опитам да имитирам сухия, логичен тон на Чарли. — Работата е там, че обичам Мел. Не искам никоя друга. Защо тогава бракът ме плаши толкова?

Чарли повдигна рамене.

— Само ти си знаеш, човече. — Той взе дистанционното от масичката и започна систематично да прехвърля каналите — тридесет секунди и превключваше на следващия.

— Как предложи на Върни да се ожените? — попитах, докато ВВС2 се сменяше с ITV. — Нещо специално ли измисли, или просто я попита?

Чарли само загадъчно повдигна вежди, като че ли отказът му да отговори на въпроса ми се дължеше по-скоро на кодекса на Тайните служби, отколкото на смущение.

— Забравил съм вече. Беше отдавна.

Всъщност бяха минали само четири години и Чарли съвсем не беше забравил, но просто не искаше да ми каже. За щастие, аз вече знаех и го бързах само за удоволствие. Начинът, по който бе направил предложението на Върни, трябваше да бъде неприкосновена тайна, но аз знаех, тъй като Върни беше казала на Мел, а Мел от своя страна разказа на мен с думите: „Това е най-красивото нещо, което някога съм чувала“. Изглежда, Чарли беше казал на Върни, че ще я води на екскурзия през уикенда. Доколкото тя очаквала в най-добрия случай Езерния район, трябва да е изпаднала в екстаз, когато накрая се озовали в Ню Йорк. Още на първия ден я завел на покрива на Емпайър Стейт Билдинг и докато гледала Сентръл Парк през телескопа за двадесет и пет цента, той сложил пред нея лист, на който пишело „Ще се омъжиш ли за мен?“. Върни избухнала в сълзи и моментално казала „да“. Навремето останах наистина изненадан от тази история, тъй като всеки, който познава Чарли, знаеше много добре, че дълбоко романтичните постъпки далеч не са в негов стил.

— Хайде, Чарли — ухилих му се. — Посъветвай ме нещо. Не може да си забравил как си направил предложението на сестра ми.

— Знам, че се опитваш да ми лазиш по нервите — разсмя се той. — Обаче номерът няма да мине. И съм убеден, че постъпвам правилно,

защото когато опре до подобни неща, всеки мъж крие по някоя поема в сърцето си.

— Хубава мисъл. Но при мен май е по-скоро хумористично стихче — казах и вдишах чашата си.

— Глупости — каза Чарли. Можех да се закълна, че в този момент видях как неговата особена мъдрост проблясва в очите му. — И ти си имаш поема, човече. Само трябва да я откриеш. Е добре, може да има и такива моменти, — той погледна многозначително към тавана, откъдето долитаха тежките стъпки на Върни по дюшемето. — Но знаеш ли, не бих ги заменил за нищо на света.

[1] Английски тв сериал за живота на работническата класа в Манчестър, стартирал през 1960 г. и държащ рекорда за най-дълго просъществувал сериал. — Б.пр. ↑

[2] Газирана плодова безалкохолна напитка. — Б.пр. ↑

НЕ СЪМ ТИ МАЙКА!

Прибрах се вкъщи късно вечерта. Първото, което направих, бе да проверя телефонния секретар — нищо. Сърцераздирателното съобщение, което бях оставил на секретаря на Мел, явно не бе успяло да размекне сърцето ѝ. Съквартирантът ми Дан лежеше на канапето и гледаше вечерните новини, потънал в мълчание.

— Добре ли си, пич? — попитах и седнах на креслото в отсрещния ъгъл на стаята.

— Да, предполагам — отговори той умърлушено, с лице, притиснато към възглавничката. — Получих нещо по пощата днес — посочи към един плик, захвърлен на пода наред стаята.

— Какво е?

— Прочети и ще разбереш — каза Дан, без да сваля очи от телевизора. — Шибана работа.

Вдигнах плика от пода. В него имаше покана за сватба — на кремава хартия със златни релефни букви. Зачетох на глас.

— Мийна Еймъс и Пол Мидфорд имат удоволствието да поканят Даниъл Картър (с придружител по избор) на сватбата си... — спрях, в момента, в който ми просветна какво означаваше всичко това. — Бившата ти приятелка се жени?

— Така изглежда. Него също го познавам. Беше в групата ми по актьорско майсторство в университета в Манчестър. Няколко пъти съм го гледал в „Законът“ и „Жертва“^[1]. Бездарно копеле. Никога не съм го понасял. Не беше в състояние да познае Ибсен, нещастникът.

— И защо Мийна те кани на сватбата си?

Дан повдигна рамене и смени канала.

— Имам предвид... май не се разделихте в особено добри отношения, нали така?

— Точно така — каза Дан. — Както казах преди малко, шибана работа.

— А и не е ли малко рано да изпращат покани, при положение че тук пише, че ще се женят през септември?

— Знам. Но тя винаги е обичала да планира нещата.

Мийна бе последната жена в живота на Дан, към която можеше да се приложи определението „приятелка“. Бяха се запознали в университета и допреди година живееха заедно в апартамента, който сега аз споделях с Дан. Навремето при всяка среща с Мийна оставах вцепенен от ужас. Беше пълна откачалка, винаги на обратно и към края на връзката им с Дан беше вечно с извит гръб, оголени зъби и извадени нокти. Не можех да я виня. Доколкото можех да преценя нещата, в момента, в който бяха започнали да живеят заедно, Дан се беше посветил на мисията да провери доколко може да издевателства над късмета си. Разбра в деня, в който се разделиха.

По онова време Дан работеше почасово като охрана между представленията си, а Мийна — като дизайнер на декори в един театър в източен Лондон. В онзи фатален ден аз бях на гости на Дан и се опитвахме да измислим някакъв не по-малко душепогубващ начин за печелене на пари от временната работа. Не ми беше известен само фактът, че същата сутрин той обеща на Мийна да изчисти апартамента, тъй като родителите ѝ щели да идват на гости. Така че, когато тя се прибра по-рано от работа и завари умивалник, пълен с мръсни съдове, мен — спящ на канапето, и Дан, зяпащ „Обратно броене“, наистина излезе от кожата си.

Дан може и да има много недостатъци, но не беше толкова глупав, че да не забележи назряващата буря. Въпреки че не си призна, според мен по този начин той се опитваше да избута нещата до край и да покаже на Мийна, че вече не иска да живее с нея. Предполагам, че Дан си искаше предишния живот и то на секундата. Мисля, че разчиташе, че присъствието ми в апартамента по време на шевния изблик на Мийна, щеше да направи прехода от съществуващата им връзка към нейното ликвидиране възможно най-безболезнено. Но нали знаете за сметките без кръчмаря? Не било писано.

— Не ти, аз — обясни Дан след петминутно конско, което Мийна не само че не успя да се въздържи да прочете, за да не ме поставя в неудобно положение, а вместо това разкри информация за подчаршафните дейности на Дан, която предполагам и двамата предпочитахме да запази за себе си.

— Разбира се, че си ти — каза Мийна предизвикателно. — В тази връзка има място само за един себелюбив, егоцентричен,

егоистичен, вманиачен, страдащ от фобия към дълготрайните връзки, скатаващ банята мръсник и това си ти.

— Скатаващ банята?

— Скатаващ банята.

— Кого наричаш „скатаващ банята“?

— Теб, гадна, нечистоплътна скатавка такава!

— Взех душ — възпротиви се Дан.

— Кога? — тя взе чантата си, измъкна бележник от вътре и зачете.

— „Вторник, четирнадесети. Дан не се изкъпа. Сряда, петнадесети. Дан все още не се е изкъпал.“ Да продължавам ли?

— Записваш си колко често се къпя? — попита Дан невярващо.

— Да — озъби се тя. — Също така съм документирала факта, че не си докосвал прахосмукачката от три месеца, не си мил умивалника в банята от седмици и... — тя спря, за да провери нещо в бележника си — точно така, в момента си с боксерки, които носиш от два дни.

— Два дни? — засрамен, Дан не успя да намери отговор на това обвинение. — Как лети времето, а? — След което каза нещо, което наистина ме изненада. — Слушай, Мийна. Съжалявам. Но мога да се променя.

— Себе си или гащите си?

— Себе си — отговори той смутено.

Това не звучеше като Дан. Изобщо не беше в неговия стил. Обикновено държеше патетични прощални речи — отзвук от дните в театралния колеж. А сега се колебаеше. Не беше сигурен дали наистина иска да се раздели с Мийна, или сега, след като бе докарал нещата докрай, не я искаше повече от всякога. Но Дан много добре знаеше, че е прекалено късно.

— Ти никога няма да се промениш, Дан — просъска Мийна гневно.

— Ти си си ти и това е положението. Оставяш всичко на мен и очакваш да търча подире ти като подир палав първолак. Но не съм ти майка! Заедно сме, откакто завършихме, преди шест години. Живели сме заедно само пет месеца от всичките тези шест години и ми се струва, че в момента, в който се нанесохме в този апартамент, ти вдигна ръце от връзката ни. А навремето беше толкова сладък, Дан. Как само се опитваше да ме впечатлиш. Когато се запознахме, дори се

къпеше всеки ден! Какво се случи? Защо се отказа? Ще ти кажа защо. Отказа се, защото си мързелив егоист и си мислиш, че съществувам на този свят само за дати доставям удоволствие. Е, не е така, разбра ли? Край, Дан. Дотук бяхме.

Дан не каза и дума. Като че беше изпаднал в някакъв транс, подсъзнателно преценявайки ситуацията на вътрешната си везна на справедливостта. От едната страна, бе гордостта му, а от другата — любовта му към Мийна. Какъвто и да бе резултатът, накрая той реши да вземе спасителни мерки — да се опита да спаси каквото бе останало от гордостта му.

— Чакай малко — каза Дан, възвръщайки самоувереността си. — Ти ли ме напускаш? Казах ти преди малко: „Не си ти, аз съм“. Аз те напускам, разбра ли?

— Четири.

— Четири години! Така или иначе на практика сте семейство. Бих те посъветвал да заровиш глава в пясъка и да изчакаш бурята да отmine.

Идеята ми хареса.

— И да се преструвам, че нищо не е станало?

— Именно. Главата в пясъка, пич. Най-вероятно е едно от онези неща, които е най-добре да бъдат забравени. Сигурно в момента се срамува от себе си, че изобщо го е споменала. Бас държа, че затова не се обажда.

Внимателно обмислих съвета на Дан. Да си затворя очите за цялата история с надеждата, че просто ще отmine, бе доста примамливо предложение. Така нямаше да се налага никой да се унижава и можехме да си продължим постарому.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен — отговори Дан самоуверено. — Слушай, Дъфи. Нещата стоят така: Мел е инвестирала три...

— Четири — поправих го аз.

— Добре, четири години от живота си в теб. За това време е успяла доста добре да те опитоми. Само си помисли колко време ще й отнеме, докато докара някой нов тип до същата степен на послушание.

— Значи твърдиш, че тя няма да ме зареже, защото ще я мързи тепърва да опитомява някой друг, така ли?

— Нещо такова.

— Работата е там, че... — започнах.

— Само не ми казвай, че ще вземеш да се ожениш — поклати глава Дан невярващо. — На нищо ли не съм те научил? Не те ли посветих в ергенския живот? А сега изведнъж да преминеш в противниковия лагер? Не ти вярвам. Простих ти прегрешението, че си имаш постоянна приятелка, защото... защото го приех като някаква твоя чудата прищявка. Обаче да се жениш? Това определено е една от най-лошите идеи, които могат да ти хрумнат. Това ще е краят на живота ти и ти много добре го знаеш. Всичко ще се промени. — Той погледна към поканата върху библиотеката. — Ако бяхме останали заедно, с Мийна щяхме да свършим по същия начин — със сватба. Само си помисли каква грешка би било.

Дан успя да ме потисне до краен предел.

— Добре, Йода — казах рязко. — Ще се опитам да се оправя сам с това.

Станах, взех дистанционното от облегалката на канапето, където седеше Дан, върнах се във фотьойла си и разсеяно запрехвърлях каналите, докато тъпчех изстиналите спагети в устата си.

С Дан никога не бяхме имали по-сериозен спор. Сигурно на него също не му беше приятно, тъй като излезе от стаята и след малко се върна с голям пакет чипс и две кутийки тъмна бира като знак на помирение. Разкъса пакета чипс, внимателно го постави на, килима между нас и ми подаде кутийка бира, като същевременно търсеше дистанционното на видеото.

— Забрави скапаните спагети и Мел за момента. Яж чипс, пий бира, зяпай телевизия и не мисли — рече поучително той. — И на двамата мисленето не ни се отразява добре.

[1] Английски полицейски тв сериали от 80-те години на ХХ в.
— Б.пр. ↑

ДОРИ НОСФЕРАТУ СЕ УСМИХНА

Вече бяха минали девет дни, откакто не бях чувал Мел. Съветите на майка ми, сестра ми, зет ми и съквартиранта ми се блъскаха непрекъснато в главата ми и ми причиняваха главоболие. Не можех да се отърва от чувството, че на двадесет и осемгодишна възраст трябва сам да реша проблема си, а не да чакам на роднини и приятели. Именно затова прецених, че е време, макар и с не съвсем изяснено мнение относно брака, да поговоря с Мел и заедно да достигнем до решение, което ни устройва и двамата.

— А, ти ли си бил?

Персоната, която отвори врата на Мел, бе Джули — единственият човек в света, в чиято уста думите „А, ти ли си бил?“ звучаха като „Дано вечно гориш в ада, боклук такъв!“. Това, че тя отвори вратата, беше лош знак. Този факт можеше да означава само, че откакто Мел ми бе предложила да се оженим, Джули прекарваше всяка секунда с нея и се занимаваше единствено с очерняне на Доброто ми име.

Джули, която тайничко, за собствено забавление, наричах Носферату, Принцеса на мрака, беше най-добрата приятелка на Мел и мой смъртен враг. Когато се запознах с нея, се бях превърнал в топка нерви, тъй като Мел ми бе казала, че ако премина през изпитанието „Джули“, срещата с родителите ѝ ще ми се стори като детска игра. Така че на вечерята у Джули, над задушените стриди с пикантен сос, наблюдавах как тя отбелязва и събира наум точки — в мой минус, докато аз, в процеса на разговора, постепенно разкривах, че: съм на временна работа (-4), прекъснал съм следването си (-2), вечно съм без пукната пара (-6), смятам, че това да забавляваш хората от сцената в дъното на кръчмата е добра кариера (-4) и не правя почти нищо, за да променя който и да е от тези събиращи минусови точки факти (-10).

Към края на вечерта и за двама ни с Мел стана ясно, че съм се провалил на теста с рекорден брой отрицателни точки. Спомням си, че тогава си помислих: „Ако по някакъв начин представянето ми тачи

вечер ми се размине, то родителите на Мел със сигурност ще ме намразят в първата секунда“. Но тъй като Джули обичаше Мел така, както Тел ма обича Луиз, макар и без лесбийския подтекст, заради нея зя склони да ме приеме като някакъв лош навик — като гризаното на ноктите или да забравяш да си измиеш ръцете, след като си бил в тоалетната — от който Мел не може да се отърве.

Джули беше сгодена и живееше с Марк, който доста ми допадаше, като се изключи фактът, че бях безкрайно потиснат от успеха му. Той правеше видеоклипове на безсрамно известни групи. Пътуваше непрекъснато по разни лъскави места, а на всичкото отгоре беше и с две години по-млад от мен — за което му завиждах безкрайно. Марк беше от хората, които знаеха как да надхитрят живота. Докато аз съм пиел сайдер в парка и съм се задявал с момичета на моя акъл, той като тийнейджър снимал късометражни на Супер 8^[1]. Между нас нямаше абсолютно нищо общо. От време на време четиримата излизахме заедно и той се опитваше да подхване с мен разговор за високоскоростни спортни коли, планински екскурзии в Китай или последния си видеоклип. Но всеки път без изключение аз го зяпвах безизразно и отчаяно се надявах да ме попита какво се е случило в последните епизоди на „Ийст Ендърс“^[2], така че да успее да се включи в разговора. Взети заедно, Марк и Джули представляваха съвършената двойка. Но от тях нямаше измъкване, тъй като, обикновено по настояване на Джули, с тях упражнявахме „съвместно излизане по двойки“. Така и не разбрах защо толкова настояваше да правим разни неща заедно. Като че ли след като бяха двойка с Марк, не им беше позволено да се виждат с други хора, освен с двойки, да не би да се заразят от ергенска болест.

— Как си, Джулс? — попитах весело. Повече от всичко на света Джули ненавиждаше да я наричат, „Джулс“. — Ще ме пуснеш ли да вляза, или напротив?

Джули предпазливо отвори вратата към общото преддверие и ме пусна да вляза, въпреки че се колебаеше дали да го направи.

— Какво искаш?

— Просто наминах, за да се запозная със седмичния ти списък на нещата, които не одобряваш у мен.

— Колко време имаш? — изсумтя тя, отмятайки изрусен кичур от очите си.

— Колкото искаш — отвърнах надменно аз.

Влязох и двамата заехме позиции в антрето като каубои от старите уестърни. Докато се вирах в предизвикателните ѝ сини очи, се сетих за нещо, което навремето бях чел в някакво списание. Там пишеше, че когато две животни се гледат в очите по-дълго от минута, по законите на природата те или ще се сбият, или ще се сношат. Мисълта за сексуална близост с Джули дотолкова наруши душевното ми равновесие, че започнах да се усмихвам нервно.

— Като за начало — каза Джули, без да обръща внимание на ухилената ми физиономия, — си едно егоцентрично прасе. Не изпитваш и капка уважение към Мел и нейните чувства.

— После?

— Нямаш и капка чувство за отговорност.

— Друго?

— Въртиш си очите по отвратителен начин.

— Друго?

— Всичко останало в живота ти заема по-предни позиции от Мел.

— Бръмммм! — имитирах досадния звук от викторината „Минута е много“ по Радио 4. — Повторение. Ако се замислиш, ще установиш, че да поставям всичко в живота си преди Мел е същото, като да съм егоцентричен.

Джули се намръщи буреносно. Сега вече наистина се ядоса, изглеждаше невероятно красива, което ме развесели.

— Типично за теб — така да извъртиш нещата...

— Изобщо не ме познаваш, Джули — прекъснах я. — Само си мислиш, че ме познаваш. Уважавам Мел и чувствата ѝ и далеч не я поставям на последно място в живота си... — направих кратка пауза. — Признавам, че понякога оставям дъската на тоалетната вдигната, което може и да определиш като липса на чувство за отговорност, и определено си въртя очите, но това не ме прави Дарт Вейдър обут в дънки, нали така?

Джули се нацупи като булдог, сдъвкал оса.

— Не знам какво изобщо е намерила в теб... — започна тя гневно, но гласът ѝ внезапно затрепери. Гащички, мислех си нервно. Ако не ме разкъса на парчета, може би в крайна сметка ще се стигне до

секс. За щастие, разбрах какво спря изведнъж гневния ѝ изблик. Беше Мел.

— Вие двамата — въздъхна Мел. — Не можете ли да престанете поне за малко?

Джули хвърли към мен буреносен поглед, като че искаше да каже „Той започна пръв“ — като капризно момиченце, а в това време на лицето ми разцъфна ангелска усмивка с надежда да се разтопи, да избухне спонтанно или каквото там се случва с претърпелите поражение вампири.

Мел беше облечена в съботния си екип за пазаруване — джинси, бяла тениска и дълга жилетка с качулка. Беше се подстригала и новата прическа правеше лицето ѝ още по-красиво. Устоях на импулса да ѝ кажа колко зашеметяващо изглежда, за да не си помисли, че се опитвам да ѝ се подмажа. Вместо това ѝ се усмихнах, с надеждата, че по този начин ще успея да ѝ покажа оценката си. Мел обаче не отвърна на усмивката ми. Изражението ѝ с нищо не подсказваше дали одобрява или не появата ми в антрето ѝ, но начинът, по който отегчено седна на най-долното стъпало, ясно показва, че далеч не е благоразположена към моето присъствие.

— Как си? — попита ме внезапно.

— Добре — промърморих. — А ти?

Мълчание.

— Как е работата?

Мълчание.

Мразех такта ситуации. Исках да престане да ми се сърди.

— Знаеш ли колко те обичам? — казах и коленичих пред нея.

— Вече съм го чувала — тя свали жилетката си. — Това ли е всичко, което ще ми кажеш?

Погледнах я в очите, опитвайки се да намеря истинската Мел. Тази, която седеше пред мен беше Студената Мел — алтер его, до което тя понякога прибягваше, когато искаше да не ми прощава неща, които знаеше, че не трябва. Вярно е, че Мел понякога беше прекалено мека, а и аз може би си заслужавах това жестоко отношение, но въпреки всичко малко прекаляваше. Престъплението да не знаеш кога да се ожениш за постоянната си приятелка бе съвсем отскоро в кодекса и ми се струваше, че всичкото молене, влачене по корем и умилкване,

на което се бях подложил през изминалата седмица, е достатъчно наказание.

Реших да изчакам, без да казвам нищо. Мълчанието беше толкова неловко, че дори Джули почувства внезапна нужда да излезне нагоре към апартамента на Мел под претекста, че иска чаша вода. Колкото повече мълчах, толкова повече Студената Мел гледеше през мен, като че изобщо не съществувах. Скоро цялата ми гузност от моето отношение към нея отстъпи място на гняв и възмущение. Фактът, че съм прегрешил, вече нямаше значение. Нещата не опираха до извинения, оправдания и обяснения. Единственото, което имаше значение, бе победата.

— Няма смисъл — въздъхнах. — Явно не си в подходящо настроение за разговори. Добре. Ще дойда друг път.

1-0

С един-единствен замах успях да изляза на предна позиция: да поставя нещата на морална основа, да омаловажа чувствата ѝ и да се изкарам единствения оцелял разумен човек на цялата земя.

— Не можеш да допуснеш, че си в състояние да направиш грешка, нали? — отговори Мел. — И не ти достига мъжество да си признаеш, когато сгрешиш.

1-1

Е го, че вече тя имаше предимство. Превзе моралната основа, а която така се бях вкопчил. Изтъкна слабите ми страни и опетни мъжествеността ми. Изобщо се опита да ме изкара пълен глупак.

— Както и да е — въздъхнах нетърпеливо, което на езика на спора означаваше „Изобщо не ми е до спорове с теб“. 2-1. Сега вече победата ми е в кърпа вързана, помислих си злобно. В този момент Мел се разплака.

Не беше честно. „Както и да е“ не е фраза, заслужаваща сълзи. Мел ме измами, като използва кофа „сълзи“ без дори да съм ги провокирал. Повечето от сериозните ни спорове завършваха със сълзи. Тя казваше нещо ужасно, аз и отвърщах с нещо не по-малко ужасно. Тя се разплакваше, аз се чувствах гузен. Сълзите бяха тайното ѝ оръжие, срещу което бях беззащитен. Някой ден, реших, ще въвлека Мел в спор и ще избухна в сълзи, преди тя да е успяла да го направи, просто за да ѝ покажа дали е добре.

Мразех, когато Мел плаче. Искаше ми се да я прегърна и да ѝ кажа, че съжалявам, но тя със сигурност щеше да отхвърли помирителния ми жест. Вместо това се стрелнах покрай Джули, която се бе завърнала, за да наблюдава вълнуващото представление на двама души, които не си говорят, кимнах ѝ снисходително и отворих вратата.

Вече — мислено — се бях понесъл надолу по улица „Клапам Хай“, горчиво оплаквайки съдбата си, че никога няма да успея да разбера женете и странното им поведение, когато Мел извика след мен:

— За какво дойде тук, Дъфи? За да ми покажеш до каква степен не мога да те понасям ли?

Опитах се да намеря думи да ѝ отвърна с нещо не по-малко ужасно, но за щастие болката в гласа ѝ ме върна към здравия разум и най-ужасното, което успях да измисля в пълното си отчаяние, беше:

— Дойдох да ти кажа, че да, искам да се ожения за теб.

Това всъщност си беше лъжа.

Е добре, не чак лъжа, но не съвсем истина.

Да кажем деветдесет и седем процента истина и три процента пълна измислица.

Наистина исках да се ожения за нея. Но не точно сега — все още не. Но думите, които произнесох, но някакъв начин като че изскочиха от устата ми, вече бяха казани и сега почти се гордеех с тях. Така и никога не съм разбирал как хората успяват да взимат решения от подобна величина „Хайде да си родим дете“, „Хайде да се оженим“, „Хайде да се самоубием“ Монументални, променящи живота решения, от които няма връщане назад. Винаги съм вярвал, че се изисква определен вид сила и определен вид натура, за да успееш да кажеш „Хайде да се оженим“ Така че бях доволен, че дори аз — метафорично казано хилавият слабак в свят, пълен с емоционални гиганти, успях да се вредя.

Студената Мел изчезна на секундата, капо и моето възплъщение на Глупчото. На тяхно място се появиха онази Мел, която познавах и толкова много обичах, и добрият стар аз, който смяташе, че Мел е най-доброто нещо на света след препечените филийки. Тя се затича към мен, прегърна ме здраво и за пръв път от много време ме накара да се почувствам като истински мъж. Докато ме целуваше страстно отново и отново осъзнах, че току-що съм успял да направя мечтите ѝ реалност. Де да беше винаги така лесно да направиш хората, които обичаш,

щастливи, помислих си. Понякога си мислех, че единствената причина да съществувам, е да пълня живота на хората, които обичам, с разочарование. И бях безкрайно доволен да установя, че съм способен и на обратното.

Бях щастлив.

Мел беше щастлива.

Дори Носфероту като че се усмихваше.

Всичко щеше да си дойде на мястото.

[1] Супер 8 — вид любителска кинокамера. — Б.пр. ↑

[2] Английски тв сериал за живота в Ийст Енд — работнически квартал край доковете на Лондон, стартира през 1985 г. — Б.пр. ↑

МЪЖЪТ, КОЙТО СТРУВАШЕ ШЕСТ МИЛИОНА ДОЛАРА

Хората реагираха на новината за предстоящата ми сватба меко казано странно. Майка ми избухна в сълзи.

— Толкова се радвам — каза тя между две щастливи подсмърчания. — Толкова се радвам за двама ви.

Тя на няколко пъти изпусна телефона и ме накара да ѝ разказвам подробностите отново и отново, като че ли не ми беше повярвала първия път.

Отбих се у Върни, за да ѝ съобщя новината. Първите ѝ думи бяха „Крайно време беше“, което истински ме развесели, тъй като знаех, че дълбоко в себе си е развълнувана не по-малко от майка ми. Чарли ме поздрави със сърдечно ръкостискане и каза, че момината за моята женитба е най-добрата, която е чувал от много време насам.

Безсмислено е да споменавам, че Дан далеч не беше въодушевен, но пък знаеше, че не това искам да чуя. Така че ме прегърна, потупа ме по гърба, пошегува се, че ще пусне обява за нов съквартирант в „Пентхауз“ и обеща да организира празненство по случая в петък вечер. Тъй като и Мел беше организираща „Сгодена-съм-не-е-ли-велико“ събиране на по питие с приятели за същата вечер, плановете на Дан се вписваха чудесно в графика, който си бяхме направили за уикенда като преминати в клуба на сериозните двойки хора.

В петък, в местната кръчма, Дан и Чарли единодушно решиха, че забавлението тази вечер трябва да бъде за моя сметка въпреки че бях сгоден едва от шест дни. През следващите няколко часа бях на прицел за всичките им шеги, подигравки и присмех, което посвоему бе доста успокояващо — смехът бе най-доброто противодействие на всичките ми схващания относно брака. Разговорите тази вечер вървяха горедолу така:

08:23

— Какво толкова намират жените в сватбите? — попита Дан.

— Роклята? — предположи Чарли.

— Може би имаш право — каза Дан. — Какво е общото между сватбите, освен булката и младоженеца?

— Шикозна рокля! — отговори Чарли.

Опитах се с всички сили да не се заразя от напълно абсурдния им разговор, но не успях.

— Нали не се опитвате да ме убедите, че жените по цял свят се омъжват само за да се сдобият с нова рокля? Ами Елизабет Тейлър? Женила се е безброй пъти, а може да си купи колкото луксозни парцала си иска.

— Е, да — изтъкна Дан мъдро. — Но една сватба означава, че ще има и къде да ги покаже.

09:28

Чарли си бе присвоил ролята на водещ на викторина.

— Защо според вас мъжете толкова се страхуват от обвързване?

— Просто е — отговори Дан. — Принципът на Дейзи Дюк — при тези думи вниманието на цялата компания се съсредоточи върху Дан. За всеки от нас, както и може би за всеки от нашето поколение, Дейзи Дюк от „Приключенията на семейство Дюк“^[1] бе нарицателно за истината, красотата и доблестта. — Докато сме раснали и са се формирали характерите ни, всички ние сме били изложени на влиянието на огромен брой невероятно красиви жени — продължи Дан. — Така че на нашето брата мъжа е писано непрекъснато да търси съвършенството и да прекарва живота си в преследване на перфектната майка. Разбира се, това търсене се оказва безплодно, тъй като такова нещо като съвършенство не съществува. Но това не ни спира цял живот да се скитаме като помади и да отказваме да пуснем корени, докато не оправдаем търсенето си.

— Заслужаваме съчувствие, а не мъмрене — обади се Чарли. — Това нашето си е неблагоприятна работа.

— Ако се замислиш — каза Дан, — това да си намериш съвършената жена е като игра на бридж. Виждаш картите си и тогава взимаш решение — да играеш на сигурно или да рискуваш, въпреки че може да изгубиш всичко.

— В повечето случаи Върни си заслужава риска — засмя се Чарли. — Въпреки че тя сигурно си мисли, че се е прецакала с мен. А

ти, Дан, поемал ли си досега оправдани рискове?

— Чакай да видя — каза Дан замислено. — Сеис в колежа определено беше прецакана игра. След това дойде Луиз, която беше малко по-добре. Мисля, че най-високият залог досега е била Мийна. — Той се поколеба за момент и отпи глътка бира. — Определено си заслужаваше риска, обаче и аз като Кени Роджърс^[2] съм си комарджия. Трябваше да си проиграя шанса и да заложа за максимална печалба. Това ми изглеждаше като единственото правилно нещо.

— Мел е моята голяма печалба — казах аз, по-скоро на чашата си, отколкото на приятелите си. — Тя е перфектното раздаване.

10:05

Беше ред на Дан да заеме председателското място.

— Стандартният съвременен екшън герой няма нужда от постоянна жена — тя само пречи и намалява способността му да хваща лошите и да спасява света. Ето защо нито един от великите герои не е задомен. Хайде сега да ви видя.

Опитах се да се сетя за някой женен герой, но се оказа по-трудно, отколкото очаквах.

— Джеймс Бонд — обявих триумфално, след няколко минути дълбок размисъл. — Той е женен.

— Бил е, за малко — отвърна Дан. — В „В служба на нейно кралско величество“, за да сме точни. Там се жени, но в края на филма жена му с убита от куршум, предназначен за нея. Подтекстът е очевиден: Джеймс Бонд не може да спасява света и да бъде кумир на всички млади мъже по света, влачейки жена след себе си. Освен това, ако махнеш безразборния секс с всякакви кунгфу красавици, чаровни шпионки и неустойими убийци, какво остава от Джеймс Бонд — само един мъж на средна възраст, който се държи като тийнейджър.

— Има прано — каза Чарли. — Помисли си само, Дъф. „Старски и Хъч“, „Машум Р. I“, Дий Мартин в „Мат Хелм“, „Ватман“, „Шафт“^[3], Хан Соло в „Междузвездни войни“... Хан Соло, забележи.

— Момчетата от „А-отборът“ — отбеляза Дан.

— „Мъжът, който струваше шест милиона долара“^[4] — вмъкнах аз без ентузиазъм.

— Чарли от „Ангелите на Чарли“^[5] — добави Чарли. Двамата с Дан се обърнахме към него едновременно, очаквайки обяснение.

— Главата си режа, че е женен — казах. — Босли със сигурност не е, но мисля, че Чарли определено е женен.

— Прав е, да знаеш — потвърди Дан. — Чарли от „Ангелите на Чарли“ е женен. Мисля, че дори се споменава в една от сериите.

Нищо не можеше да убеди Чарли.

— Слушайте ме какво ви казвам, като единствения женен на тази маса. Никой пич, който наема три от най-горещите мацки на осемдесетте, за да се борят с престъпността, не може да е женен. Само си представете как Върни ме пуска по конференции през уикенда със Сабрина, Крис и Кели. Едва ли!

— Може и да имаш право, пич — каза Дан. — Би било таралеж в гащите. Както и да е, отклоняваме се от темата. Та всичките тези герои — по-голямата част от тях са ергени. Явно така трябва да живее истинският мъж. Никакво обвързване. Никакви кавги. Само преследване на лошите и изобилие от мацки.

— Добре — контрирах аз. През цялото това време си бях блъскал главата, за да измисля женен екшън герой. — Ами Брус Уилис в „Умирай трудно“? Той е женен.

— Шегуваш се — каза Дан през смях. — Колко мислиш, че ще издържи един брак, при положение че съпругът непрекъснато се забърква в неприятности, при което си губи обувките и му се налага да търчи из цял Ню Йорк само по потник?

11:15 (Затваряме, дами и господа!)

— Аз съм невероятен човек! — рече Дан надут. — Имам страхотен успех с жените, явно нещо във външния ми вид ги привлича. И изобщо — съм на устата на топа. Обаче... — той направи замислена пауза — ако погледнете мои снимки от времето, когато бях на седемнадесет, ще си кажете: „Защо, по дяволите, този пич Дан, е такъв неудачник? Вижте му само прическата, тениската на «Айрън Мейдън» и жалкия му опит да пусне мустаци!“

— Какво искаш да кажеш? — попитах, като че нямах никаква идея.

— Бракът е като снимките. Човекът, за когото се жениш, е като твоя снимка от даден момент от живота ти. Да кажем, че си убеден, че тя е най-прекрасното нещо на света, но като си помислиш... представи си например че се беше оженил за първото момиче, в което си се влюбил.

— Моля? — обади се Чарли.

— Представи си я. Представи си себе си — на седемнадесет, влюбен до уши. Мислиш си, че това ще продължи вечно. Обаче си помисли какво би било да я срещнеш сега — с огромната ѝ коса, изтрити дънки и членска карта за „Амнести Интернешънъл“. Би ли искал да се ожениш за такова нещо?

— Приемаш, че си е останала същата — изсумтях унило. — Но не го знаеш със сигурност. Ако ти си се променил, значи и тя трябва да се е променила.

— Разбира се — каза Дан. — Но в какво се е превърнала?

11:31 В закувалнята за риба и картофки срещу кръчмата

— Знаете ли какво му е лошото на това, да живееш с някого? — каза Дан, докато чакахме за картофките си с кърри. — Там се корени злото във всяка връзка — взаимно се приемате за даденост. Ти приемаш, че винаги ще я има и преставаш да си даваш зор. Тя приема, че ти никога няма да се промениш и ти правиш всичко възможно, за да ѝ покажеш, че е права. Започвате да се отнасяте един с друг като към мебелите в къщата. И което е най-лошото — като към мебели, които всъщност не харесвате особено.

Телефонът звънеше. Погледнах светещия будилник, който Мел ми бе подарила за двадесет и шестия ми рожден ден, и установих, че е 02:57. Опитах се да заспя отново, но бирата и картофките с кърри, които се бунтуваха в стомаха ми, в комбинация с откачалката от другата страна на телефонната линия, която очевидно отказваше да повярва, че може да спим, провалиха опилите ми. Станах и тръгнах по коридора с полузатворени очи. Минавайки покрай стаята на Дан, дарих вратата със заплашителен поглед. Бас държа, че е изключил секретаря, за да може пак да включва тостера в хола, помислих си сърдито. Прав бях. До телефона се мъдреше тостерът с една изстинала филийка вътре. Взех я, отхапах хапка и вдишах телефона, все още дъвчейки.

— Ало? — казах, канейки се отново да отхапя от филийката.

— Аж шъм — изломоти Мел, явно фиркана до козирката.

— Какво има? — попитах, като че не знаех отговора.

— Аааалкохооол — каза тя отчаяно. Много... мисля... че ще умра... Ела... моля те... веднага.

— Три часа сутринта е, Мел — възроптах. — По гащи съм. И съм спал едва час-два.

— Моля те, ела, Дъф — изскимтя тя. — Мисля, че ще повърна.

— Няма да повърнеш — успокоих я аз. — Вземи един-два парацетамола, легни си и утре ще се видим. Става ли?

— Добре — каза тя и повтори инструкциите ми с детска невинност. — Да взема два парацетамола, да си легна и... буаааа! — изречението внезапно бе прекъснато от ясения звук на повърнато, удрящо телефонната слушалка.

Когато таксито спря пред Мел, вече беше четири без петнайсет сутринта. Слязох, подадох на шофьора банкнота от двадесет лири и му казах да задържи рестото. Обикновено не оставях толкова щедри бакшиши, но му бях изключително благодарен, че не направи никакъв коментар по повод тениската ми на Манчестър Юнайтед и халата ми с индийски шарки. Тъй като явно не беше в състояние да отвори вратата, когато позвъних, Мел ми хвърли ключа за входната врата от прозореца на спалнята.

Мел лежеше на канапето, все още облечена в дрехите си от работа, с леген до главата и мъченически израз на лицето.

— Дъфи! — каза, с тихия, самосъжалителен глас на разкайващ се пияница. — Ще умра, нали?

— Разбира се, че няма — успокоих я аз, поглеждайки към морковеното на цвят съдържание на легена. Леко я целунах по бузата и занесох легена в кухнята. Върнах се с чаша вода и я накарах да я изпие на малки глътки, докато я галех по челото. Докато се опитвах да изчистя с гъбата едно петно от повръщано на килима, тя сложи глава на възглавницата и започна тихо да си мърмори под нос.

— Как успя да се докараш до това състояние? — попитах я и приседнах до нея.

С плътно затворени очи тя започна тъжния си разказ.

— Уж щяхме да изпием само по едно малко след работа. Колкото да отпразнуваме годежа ни... — Мел изстена. — После Джули ми каза за някакъв нов бар на „Поланд Стрийт“ и решихме, че трябва да отидем там и отидохме и те непрекъснато ми поръчваха питиета, а не можех да им откажа, нали така? — Тя отвори очи. — Честно, не можех, Дъф.

— Знам, мило — кимнах. — Какво пи?

— Вуудкаспуркаловсо — промърмори Мел.

— Какво?

— Водка с портокалов сок — повтори тя виновно.

— Мел! — смъррих я нежно. — Сама си си виновна.

Всеки си има своето смахнато питие, смъртоносен алкохолен коктейл, който освобождава звяра в него. За мен това бе чинцано с лимонада, за Дан — сайдер с тъмна бира, а за Мел — водка с портокалов сок. В различни случаи в миналото, под влиянието на този коктейл тя бе съсипвала невъзможно скъпи рокли, опитвайки се да се покатери по ограда. Веднъж си изгуби чантата с поне петдесет лири в нея и за пръв път ми каза, че ме обича. Явно за нея това бе забавна, но опасна комбинация с двойно действие. Последния път беше казала „Никога повече“ — напомних ѝ. Бе рожденият ден на Дан преди половин година, когато след огромно количество водка с портокалов сок. Мел се качи на масата в „Ол Бар Уан“ в Сохо и затанцува по изключително провокативен начин на „Hey Big Spender“ на Шърли Беси.

— Знам — каза Мел. — Тонът ѝ беше още по-жалостив от преди малко. — Съжалявам.

Целунах я по челото.

— Хапна ли добре, преди да започнеш да пиеш?

— Пържени фъстъци — каза тя тъжно. — Само това успях да намеря.

Не можех да не се засмея. Със стомах, в който няма нищо по-съществено от фъстъци и след седем часа наливане с водка и портокалов сок, бе цяло чудо, че мозъкът ѝ не се бе стопил, дори да оставим настрана желанието на стомаха ѝ да върне обратно съдържанието си. — Мисля, че пак ще повърна — изскимтя Мел.

Огледах се за легена, но го бях оставал в кухнята.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Можеш ли да ходиш?

Тя поклати глава.

— Добре. Значи, ще трябва да те нося.

Взех я на ръце, занесох я в банята и я оставих на пода. Коленичила на плочките, тя допълзя до тоалетната, вдигна дъската и

повърна, докато аз се опитвах да прибера косата ѝ от лицето, след което се срина на пода.

— Сега съм много по-добре — изстена и заспа на секундата.

Занесох я в спалнята, свалих ѝ дрехите и ѝ облякох пижамата, след което я сложих в леглото и заспах до нея.

— Буден ли си, Дъфи?

Беше на следващия ден и от известно време бях буден и зяпах тавана, без да мисля за нищо конкретно.

— Колко е часът? — попитах.

Мел погледна часовника до леглото.

— Почти два следобед — тя се примъкна към мен. — Знаеш, че съжалявам за снощи, нали, Дъф? — попита тихо.

— Няма за какво да съжаляваш — казах и се обърнах към нея.

— Да, но те измъкнах от леглото в три през нощта и те накарах да прекосиш половин Лондон, за да се погрижиш за мен. — Тя седна в леглото и ме издърпа нагоре. — Обичам те, знаеш ли. Не са много мъжете, които биха направили това.

Повдигнах рамене, смутен от изблика ѝ на благодарност.

— Не беше нищо особено — млъкнах, търсейки думите си. — А и ти би направила същото за мен.

— Не е там въпросът — каза тя и ме погледна толкова дълбоко в очите, че помислих, че ще заплаче.

— А къде? — попитах, леко объркан от поведението ѝ.

— Въпросът е там, че мисля, че никога не съм те обичала така, както в този момент.

Мел ме целуна.

— Защото, ако е така, ще трябва да те убия, докато спиш, и да пледирам за смекчаващи вината обстоятелства.

Беше слънчев неделен следобед — един от онези причудливи пристъпи на лято през пролетта, случващи се все по-често поради глобалното затопляне. Бях сгоден вече от месец и все още се опитвах да свикна с идеята за женитба, която, с помощта на Мел, вече не ми изглеждаше чак толкова мрачна перспектива. Мел, Чарли, Върни и аз

бяхме обядвали навън и по пътя за парка „Хайгейт Уудс“ всички с гордост надянахме слънчевите си очила — „Глутница кучета“, пуснати на свобода в Мъсуел Хил.

Планът ни за следобед се въртеше около намиране на полянка, на която да седнем, задълбочено четене на неделния вестник на Чарли и обсъждане на текущите събития, които хванат окото ни. Общо взето по начин си представихме, че постъпват благовъзпитаните възрастни хора. В действителност обаче ми беше пределно ясно, че няма да направим нищо подобно. Денят беше толкова разкошен, че всички искахме единствено да лежим на топлата трева, да зяпаме небето и да пием виното, което бяхме взели със себе си.

Щом преминахме през портите от ковано желязо и влязохме в парка, Чарли и Върни решила да се надбягват до пейките на поляната в гората. С истеричен смях те дърпаха дрехите си, като се опитваха да се изпреварят взаимно.

Мел и аз, все още храносмилайки обяда си, решихме да ги следваме с доста по-бавна крачка.

И двамата имахме нов, доста по-сериозен вид, като че хората, които бяхме допреди да се сгодим, все повече и повече се превръщаха в наши далечни роднини. Отношението на всички те ни приятели и роднини към нас като че се бе променило за една нощ — вече бях възрастен и порядъчен. Преди няколко седмици ходихме до Саутхамптън при родителите на Мел и ги бяхме завели на вечеря. Майка ми дойде до Лондон, специално за да ни види и прекара целия уикенд у Мел. И се виждахме с Марк и Джули по-често от всякога. Всички, без изключение, говореха за „прекрасния ни нов съвместен живот“, като че ли досегашния ни съвместен живот е бил чиста загуба на време. Трудно ми беше да не изпитвам носталгия по старите дни, когато просто бяхме заедно.

Докато вървахме бавно към пейките, вниманието ни бе привлечено от звуците, идващи от детската площадка в гората. Заставахме до зелената ограда да погледаме. Катерушките, люлките и пързалките — всички боядисани в крещящи нюанси на червено, жълто и синьо — бяха покрити с шумна тълпа от деца. Приличаха на мравките, пълзящи по клечки от сладолед през лятото. Родителите им ги наблюдаваха, запленени от начина, по който малчуганите успяваха да се забавляват без помощта на изкуствени стимуланти. Глъчката

беше невероятна. Лилипутските гласчета излъчваха непреодолима радост и тук-там самотна мъка. Едно малко момченце в червен гащеризон се спъна, докато се надбягваше с другарчетата си към пързалката, и на секундата избухна в сълзи. Баща му се спусна към него като едночленен спасителен отряд, вдигна го и го прегърна силно. След секунди нямаше и следа от трагедията — момченцето отново беше при останалите и тичаше към пързалката. Сцената ми напомни за собственото ми детство — времето, когато майка ми ни водеше с Върни в парка. Винаги настоявах тя да играе футбол с мен и трябва да ѝ се признае, че го правеше. Беше ужасен играч, разбира се. Не е лесно, да си добър вратар, ако си на високи токчета. Но все пак се опитваше.

Мел ме смушка и ме измъкна от спомените ми. Хвана ръката ми и я стисна леко.

— Дъфи?

— Тъхъ отговорих отнесено.

— Беше се отнесъл някъде.

— Знам — казах и я целунах.

Тя се протегна, сложи топлите си длани на бузите ми и притисна устните си към моите.

— Ще се женим каза развълнувано.

Да, така е държейки ръката и, разсеяно въртях годежния пръстен, който ѝ бях подарил. Представляваше халка от бяло злато с един-единствен сапфир. Не беше много скъп, особено в сравнение със скалната конструкция с размерите на метеорит, която Марк бе връчил като годежен пръстен на Джули, но Мел изглежда си го харесваше.

Мислиш ли, че знаем достатъчно един за друг? — попита Мел замечтано.

— Да, разбира се — отговорих. — Бих могъл да побера това, което не знам за теб на гърба на пощенска марка. Е, разбира се, с много дребен почерк.

Тя ме оципа игриво по ръката.

— Казваш го само за да ме накараш да млъкна, нали?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

Тя се замисли за момент.

— Значи сме единомушни по всички важни въпроси, по които бъдещите съпрузи би трябвало да са единомушни?

— Като например? — попитах, сядайки на тревата и я придърпах до себе си. — Кой ще готви и кой ще мие чиниите ли?

Тя се намести така, че да може да сложи глава в скута ми.

— Да, предполагам.

Аз ще готвя. Ти ще миеш чиниите. Цар съм с микровълновата, нали знаеш. Но що се оглася до разните поправки из апартамента, мисля, че ще трябва да наемем някого — отново се загледах към детската площадка. Едно момиченце, приблизително на около шест, се шляеше безцелно с протегнати напред ръце и жълта пластмасова кофичка на главата.

Погледнах Мел под прикритието на слънчевите си очила. Лицето и бе потънало в изражение на дълбок размисъл. Явно чакаше да я попитам за какво мисли. Останах, потънал в мълчание, още известно време. Тя въздъхна тежко, за да привлече вниманието ми. Целунах я.

— Намислила си нещо, нали?

— Не съм — каза тя, клатейки глава игриво. Свали слънчевите си очила и ги остави на тревата до себе си.

— Добре тогава — отново се върнах към наблюдението на детската площадка. Друго момиченце, облечено в най-яркооранжевия чорапогащник, който можеше да съществува, тичаше покрай оградата, изкрещявайки номера на поредната обиколка всеки път, когато минаваше покрай баща си.

Мел отново въздъхна тежко.

— Мислил ли си някога за... Забрави.

Вдигнах слънчевите си очила на главата си и улових погледа ѝ за момент.

— За какво се опитваш да ме накараш да се сетя?

— Хайде да се разходим — предложи Мат и внезапно се изправи. Станах, тя ме хвана за ръка и ме поведе покрай детската площадка.

— Дъфи, мислил ли си някога за... нали се сещаш...

— Да гледам телевизия необезпокояван? Това ми е мечтата.

— Не.

— Защо се женя за луда жена?

— Хайде стига.

— За какво трябва да се сетя? Хайде, изплюй камъчето. Не може да е толкова страшно.

Мел спря. Лицето и бе полускрито в сянката на един дъб.

— Деца — каза твърдо.

— Деца? — повторих ненужно.

— Да, деца. Мислил ли си някога да имаме деца?

— Не — отговорих, почти под нос. Внезапно всички деца на площадката ми се видяха като зловещи, страховити създания — в същите тела, но всички момченца изглеждаха като мен, а всички момиченца — като Мел. Дечица с глави на възрастни. Беше страшно обезпокояващо.

— Никога ли не се замисляш за деца?

Отказах да я погледна открито, докато водехме този разговор. Сигурен бях, че ако я погледна в очите, Мел ще ме въвлече в поредния спор, от който аз ще изляза лошият.

— Таткова често, колкото се замислям и да подпаля всичките си спестявания, да издера мебелите си, да нося оповръщани костюми като последен писък на модата и да предлагам на джуджета-психопати да споделят живота си с мен.

— Същите неща, които наговори и Чарли — отвърна Мел.

Най-накрая я погледнах и се усмихнах.

— Обсъждала си въпроса за децата с Чарли?

— Не — каза Мел нетърпеливо. — Върни и Чарли обсъждат въпроса за деца през последните няколко месеца. Или в случая на Чарли — по-скоро избягват да го обсъждат.

— Откъде знаеш?

— Върни ми каза.

— И защо аз не знам?

— Защото ти и Чарли знаете да дрънкате само за телевизия и спорт. И през ум не ви минава да говорите за неща, които имат, макар и бегъл смисъл.

— Чакай малко — възпротивих се. — Не е вярно. Ето, на обяд говорихме за... — прехвърлих мислено списъка с обсъжданите теми: вчерашните резултати от мачовете, десетте причини, поради които Роджър Мур е по-добър Джеймс Бонд от Шон Копъри (стигнахме само до осем), за и против новата прическа на Дан (за: прави го по-млад;

против: придава му глуповат вид). Реших да сменя темата. — Значи Върни иска деца? От какъв зор?

— Питаш „от какъв зор“, като че ли децата изобщо не бива да съществуват, освен ако няма някаква логична причина за това като... не знам... да има някой, който да ти мие колата безплатно.

— Това си е добра причина — засмях се. — Та какво е казал Чарли?

— Върни непрекъснато се опитва да повдигне въпроса, а той го отклонява. Твърди, че не бил готов. А пък аз си мисля, че просто е един егоист.

— Не е егоист — веднага се хвърлих да защита честта на Чарли. — Просто мисли логично. Както постъпват всички мъже. Ние мислим, обмисляме, чудим се, след това мислим, обмисляме и се чудим още малко и после...

— Но те са заедно от седем години! — прекъсна ме Мел. — Четири, откакто са женени.

— Именно — контрирах я. — Защо трябва да се променя печелившата комбинация?

В този момент двамата с Мел едновременно се обърнахме към детската площадка, където малко момченце връчваше на майка си букет от глухарчета. Не съм много сигурен, но ми се стори, че жестът развъълнува майката до сълзи.

За известно време Мел запази мълчание.

— Значи и ти не искаш деца.

Внезапно ми примая.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

— Шегуваш се! — възкликна Мел, ужасена. — Разбира се, че не.

— Добре — отвърнах с въздишка на облекчение. — Не че не искам деца. Сигурен съм, че някой ден ще му дойде времето и за това. Но не сега — стиснах нежно ръката ѝ. — Ти си имаш своята кариера. Аз — моята комедия. Има време? А това.

— Не говорех за сега — натърти Мел.

— Добре — казах, надявайки се с това разговорът да приключи, и се опичах да сменя темата. — Какво ти се прави довечера?

Мел игнорира въпроса ми. Нямах да се предаде така лесно.

— А кога?

— Кога ли?

— Кога.

— Кога?

— Смяташ да повтаряш всяка моя дума ли? Защото ако е така, ще трябва да те убия, докато спиш, и да пледирам за смекчаващи вината обстоятелства. Една година условна присъда за убийство и отново ще съм свободна жена. А ти ще престанеш да бъдеш толкова вбесяващо самодоволен.

— Самодоволен?

— Давай, кажи го още веднъж. Само посмей!

— Не знам казах пренебрежително. Може би след четири години. Или пет. Трудно е да се каже. Достатъчно голяма крачка е това, че ще се... — Думите ми внезапно секнаха, в момента, в който осъзнах — малко късно, че точно това изречение едва ли е най-умният ход, който можех да направя. — Хайде да спрем до тук, става ли?

— Продължавай — каза Мел, изпълнена с негодувание. — Достатъчно голяма крачка е това, че ще се...?

— Добре — предадох се накрая. — Ти за кога си ги запланувала?

Отначало не искаше да отговори, но аз търпеливо успях да я придумам, въпреки че в действителност не изгарях от желание да знам. Просто исках да се разбираме добре. Не исках нито да споря, нито да говорим за деца, които не можехме да си позволим, а и единият от нас далеч не беше въодушевен от идеята. Но изражението на Мел я издаде. Изглеждаше смутена и сякаш се чувстваше неловко, което, имайки предвид и мълчанието ѝ, не беше добър знак. Ужасно, дяволски лош знак. Това изражение на Мел означаваше: От известно време си мисля за деца и че искам скоро да си имаме бебе, но се чувствам неудобно, защото не ми се ще да си мислиш, че се държа като „жена“.

— О, Мел! — въздъхнах тъжно.

— Изобщо не ми въздишай! Откакто Върни е започнала да мисли денонощно само за бебета, аз също се замислих. Не става въпрос за хормони. Или за майчински инстинкти. Става въпрос за мен и за това, което искам от живота. Не е престъпление да се мисли за бъдещето, Дъфи. Знам, че за теб това е най-страшното прегрешение на света, но нека ти кажа нещо: истинските хора мислят постоянно за бъдещето си. Аз мисля за моето и за твоето бъдеще — за нашето бъдеще, ако трябва да бъда точна. Не съм казала, че ще имаме деца веднага. Просто говоря за това, разбираш ли?

— Как ще се казва? — опитах се да парирам удара.

Сега Мел избягваше погледа ми. Правеше се, че не разбира какво искам да кажа, но беше мой ред да устоявам позициите си.

— Добре де — предаде се накрая Мел. — Представих си нашето бебе. Това също не е престъпление. Нарекохме я Ела. На Ела Фицджералд.

— Ела е хубаво име — казах. — Някой ден ще си имаме бебе. Но не сега. Когато този ден дойде, ще наречем дъщеря си Ела. Става ли?

— Става.

След като уредихме този въпрос, Мел изпадна в необичайно за нея мълчание. Прегърнах я, тъй като според мен и двамата осъзнавахме, че не сме постъпили правилно, и тръгнахме към Чарли и Върни.

По-късно следобеда, след като полежахме на тревата и използвахме страниците на неделния вестник единствено, за да си пазим сянка, четиримата тръгнахме по обратния път през гората. Скоро Върни и Мел се отцепиха от групата, притиснати от нуждата да отидат до тоалетната, и ни оставиха с Чарли да се влачим бавно и да говорим за нещата, за които Мел ни обвиняваше, че никога не говорим.

— Мел казва, че Върни иска деца.

— Така ли? От кого? — засмя се Чарли. Но усмивката му скоро изчезна, за да я замени дълбоко философско изражение. — Така е — повдигна рамене той. — Влязла ѝ е мухата от известно време. Изобщо не знам как ще се измъкна.

— Човек никога не знае — опитах се да го успокоя. — Може да се окаже, че имаш ниска семенна концентрация.

— Бих се изненадал, ако някой от малките палавници изобщо е способен да се концентрира — каза Чарли вяло. — Въпреки че, ако производителят им изобщо има значение, би трябвало да са доста интелигентни.

— Мел също отвори въпроса за деца — казах. — Въпреки че не мисля, че говореше сериозно, а само си мислеше на глас, ако разбираш какво имам предвид. Но не разбирам защо трябва ние да си говорим за деца, само защото вие с Върни сте в процес на преговори.

— Жените си падат по това, да правят нещата по двойки, не мислиш ли? — каза Чарли, полу на майтап. — Ходене до тоалетната в заведения, пазаруване, търсене на обувки...

— А, не — прекъснах го. — Мел винаги сама си търси обувки. Явно прекалено много мнения на едно място замъгляват разсъдъка ѝ. И въпреки това вината си купува обувки, които са ѝ с половин номер по-малки, с надеждата, че ще успее да се напъха в тях. Но поне винаги са подходящият модел и цвят.

— Е, разбра накъде бия.

Спряхме и се отдръпнахме от пътеката, за да направим място на отдал се на джогинг мъж, следван от три шотландски териера на каишка.

— Мислиш ли, че накрая ще се предадеш? — попитах, след като и последното куче отмина.

— Не знам — отвърна Чарли. — Не е като да не искам деца. Едно малко момиченце, с което да играем футбол, или момче, което да ме мрази, когато стане тийнейджър... Но знаеш как е, нали...

Кимнах със съчувствие.

— Работата е там, че в момента, в който се появят деца, това ще е краят — всичко ще се промени. Нищо няма да бъде постарому. Никога повече няма да сме само двамата. Никога повече няма да можем да метнем две чанти в колата и да изчезнем нанякъде за уикенда. Край на кисненето в кръчмата с теб и Дан. Край на... де да знам... край на купона. Всичко ще се върти около пелени, графици на хранене... кърмене... зелени бебешки акита... ставане посред нощ... бебешки седалки за кола... и нашите на главата ми всеки уикенд... и колички... и после един ден тя ще реши, че иска още едно бебе, защото едно никога не стига.

— Разбирам какво имаш предвид — казах тихо, разтърсен от мисълта за яркозелено бебешко аки.

— Наистина ли? — попита Чарли скептично. — Защото аз самият не съм сигурен, че разбирам. Мисля си, че всичко това са само куп извинения. И че ако искам да съм честен, трябва да си призная, че просто ме ужасява мисълта да стана баща. Не съм готов за това.

— Предполагам, че е същото, както аз понякога чувствам, че не съм готов да бъда съпруг — казах услужливо. — Сетих се за Дан — за това, как се отказа от Мийна и за сватбената покана. — И не е много

далеч от факта, че Дан не се чувства готов да бъде баща, съпруг, че дори и сериозен приятел.

— Кога според теб ще бъдем готови? — попита Чарли.

В следващата секунда се спогледахме, вдигнахме рамене, промърморихме едновременно по едно простичко „Де да знам.“ И се затичахме нагоре по хълма, за да догоним Мел и Върни.

Дни наред след този разговор с Чарли не можех да се отърва от усещането, че той, Дан и аз представляваме нещо като метафора на всички тревоги, които спохождат съвременния мъж. Беше само въпрос на време жените ни да заменят имената ни с индиански: Онзи, който пази спермата си само за себе си, Онзи, който никога няма да се ожени и Онзи, който обича приятелката си, но се страхува от брака.

Наистина си беше само въпрос на време.

[1] Приключенски тв сериал (1979–1985). — Б.пр. ↑

[2] Популярен американски кълтри певец. Една от най-известните му песни се нарича „Комарджията“. — Б.пр. ↑

[3] Популярни английски тв сериали от 70-те и 80-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

[4] Английски фантастичен тв сериал от 70-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

[5] „Ангелите на Чарли“, който тук е известен със съвременната си киноверсия, също е нашумял сериал от 80-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

ИНТЕРЕСНО ОСВЕТЛЕНИЕ

Следващият уикенд имах петнадесетминутно представление в клуб „Гигъл“ — или бара в мазето на ресторант „Амбър“ в Айлингтън. Въпреки че бях едва вторият комик за вечерта, публиката хареса заучения ми номер достатъчно, че да си позволя да експериментирам с няколко нови неща, които бях написал в автобуса на път към клуба същата вечер. „Това“, мислех си, докато благодарях на хората, че са бити чудесна публика и слизах от сцената, „беше много добра вечер.“

Докато конференсието обявяваше десетминутна пауза, аз седнах в дъното на залата и се отдадох на клюки от комедийните кръгове със Стив и Алисън — организаторите на представлението — и Крейг, Лиза и Джим — останалите комици от програмата. Все още замаян от реакцията на публиката, благородно предложих да черпя всички по едно питие. Голяма грешка — всички се съгласиха. Така че взех поръчките им, опитах се да не се разрева при мисълта колко ще ми струва и изчезнах към бара на горния етаж. Тъкмо се готвех да поръчам първото питие, когато някой лекичко ме потупа по рамото.

— Бен Дъфи? — обърнах се и видях, че зад мен стои жена. — Само исках да ви кажа колко ми хареса представлението ви. Бяхте разкошен.

Дори при комедия от толкова ниско ниво не бе изключено да се сдобиеш с някой и друг почитател. Не че досега бях имал такъв. Но дори и в най-разюзданите си фантазии не бих посмял да си представя, че тази жена може да бъде моя почитателка. Иззад овалните ѝ тъмни очила — от типа, който невъзпитано красивите хора носят, за да смекчат ефекта, който имат лицата им върху простосмъртните — ме гледаха чифт дълбоки, кафяви очи с перфектни пропорции. Падащата на вълни черна коса беше привързана зад пита, така че да разкрие безупречно красивото ѝ лице — толкова красиво, че изглеждаше невъзпитано да не го зяпнеш с удивление. Беше облечена небрежно — джинси, маратонки, кремаво прилепнало поло и дънково яке. Но цялата ѝ външност я караше да изпъква сред смесицата от студенти и

професионални айлингтънци в кръчмата и като че ли казваше „Много добре знам колко съм красива“.

— Благодаря за комплимента — казах и протегнах ръка. — Радвам се, че ви е харесало.

— Аз съм Алекса Уелс — каза тя, като че ли името трябваше да ми е познато. — Нещо като позната съм на режисьора на музикални клипове Марк Басет и годеницата му Джули Уотсън.

— Наистина ли? — попитах, стреснат от факта, че Марк е станал толкова известен, че се е присъединил към тесния кръг от хора, чиято професия предшества имената им.

— Последния път, когато бях на вечеря у тях, споменах на Марк, че програмата, за която работя, търси комик. Той ми каза за вас и ми даде видеозапис на последното ви представление. Успях да го изгледам едва вчера, но много ми хареса. Наистина страшно, страшно много. — Тя се поколеба за момент, сконфузена от собствения си ентузиазъм. — Ъъ... както и да е. Когато видях в „Тайм Аут“, че ще имаше представление тази вечер, подбрах екипа по проучванията и помощник-продуцента... — тя посочи към групичка от невъзможно шиказни хора на по двадесет и няколко, чиито лица бяха скрити зад облак от скъп цигарен дим. — ... и ги довлякох тук да те видим. И трябва да си призная, че си заслужаваше. Бяхте великолепен тази вечер. Толкова спокоен и уверен.

— Благодаря — казах свенливо. Усещах, как челото ми се бърчи неспокойно — отчасти защото винаги се смущавах от комплименти, но най-вече, защото си нямах и понятие как Марк се е сдобил със запис на мое представление. Преди няколко седмици ми беше споменал, че негов познат от телевизията търси комик и даже ми бе дал адрес, на който да изпратя касета. Листчето все още се намираше забодено на корковото табло в кухнята ми.

— Какви са ти плановете за вечерта? — попита Алекса, запали цигара и примижа по безобразно секси начин, когато димът влезе в очите ѝ. След малко забеляза как я зяпам и каза: — Извинявай. Искаш ли цигара?

— Не в момента — поклатих нервно глава.

Мълчание.

— Е?

Погледнах я озадачено.

— Какви са ти плановете?

— Сега ли?

Тя кимна.

Какви са ми плановете за вечерта?

— Никакви — отговорих, прекалено късно, за да скрия факта, че се опитвам да си измисля извинение да не разговарям с нея. — Защо? Твоите какви са?

Тя се засмя високо, без да се смути от липсата ми на умения в общуването.

— Ти отиваш да намериш свободна маса — обясни търпеливо. — А аз ще взема по едно питие, след което ще си поговорим.

Избрах маса възможно най-далеч от бара. Приятелите ми долу бяха такива муфти, че непременно щяха да изпратят разузнавач по дирите на питиетата си. С лице, скрито зад голямо картонено обедно меню, наблюдавах как Алекса стои наред помещението, търсейки ме с поглед, и с нищо не показва, че забелязва как цялата клиентела от мъжки пол в заведението следи всяко нейно движение. Помахах ѝ плахо. Ставайки, за да ѝ помогна с питиетата, си представих как цялото заведение въздъхва с една и съща мисъл в главата: Какво прави тя с него?

— Е — казах, след като седнах отново, — с какво точно се занимаваш? Всичко, което знам от Марк, е, че работиш в телевизията. Каква си — момиче за всичко, правиш проучвания или си продуцент?

— Нито едно от трите — отговори Алекса с многозначителна усмивка. — До преди пет месеца бях водеща на музикално предаване в една кабелна телевизия, но сега съм съводеща на шоуто „Топ Поп“.

— Това го гледам! — възкликнах с малко прекалено въодушевление. Не лъжех. Откакто живеехме заедно с Дан, гледането на съботния детски блок беше една от основните точки от ритуала ни за оцеляване през уикенда. — Гледам го всяка седмица. Голям почитател съм. — След това се замислих за момент. — Как така не си спомням да съм те виждал в него?

— Сигурно си голям почитател — усмихна се тя и отпи от бирата си, — обаче трябва да си бил доста зает през последните няколко седмици, защото аз съм последната водеща.

Права беше. Напоследък бях доста зает в събота сутрин. Зает да водя живот на сгодена двойка с Мел.

— Сега като се замисля, май четох нещо за теб — казах. — В едно от онези мъжки списания, които са пълни само с реклами на коли и дрехи.

Тя се усмихна, бръкна в чантата си и измъкна някакво списание.

— Страница петдесет и шест и петдесет и седем — каза и ми подаде списанието.

На споменатите страници имаше пълноцветна снимка на жената, седяща срещу мен, но само по луксозно бельо и огромна усмивка, а през нея минаваше заглавието: „Най-горещата телевизионна звезда“.

— Интересно осветление — казах, разглеждайки внимателно снимката.

— Да — усмихна се тя. — Всички така казват.

— Винаги ли показваш на мъжете, с които току-що си се запознала, свои снимки по бельо?

— Само на симпатичните — поклати тя глава и се усмихна.

Поговорихме си доста дълго. Тя ми разказа как е завършила колеж по театрално изкуство преди две години, след което заминала на пътешествие в Тайланд; върнала се в Англия, убедена, че ще застане на опашката от безработни, но вместо това се намерила на прослушване за водещ на музикална програма в някаква кабелна телевизия и получила мястото. Изкарана там около година и накрая ѝ предложили да води „Топ Поп Шоу“.

— Невероятно — казах, когато тя завърши разказа си. — Имаш най-готината работа, за която можеш да си мечтаеш. Защо си губиш времето да говориш с мен? Не си заслужавам.

Макар и да се шегувах, в думите ми имаше известна истина. Не можех да спра да се чудя: Какво ще прави жена като нея с мен?

— Говоря си с теб по две причини. Първо, както ти казах вече, търсим си комик за шоуто. За разни малки скечове, закачки — такива неща. Ще го кажа честно — шефовете ще провеждат голямо прослушване с доста хора. Но наистина бих се радвала, ако дойдеш и опиташ. Какво ще кажеш?

— Да, защо не? — казах небрежно, като че всеки ден ме канеха на телевизионни прослушвания. — Звучи добре.

— Добре тогава — усмихна се тя. — Ще се чуем.

Погледна часовника си — огромно, масивно пластмасово нещо с около осем милиона копчета по него.

— Време ми е да си лягам. Утре в шест сутринта съм на снимки на градско скално катерене.

Усмихнах се и кимнах разбиращо, като че неволите на ранните снимки ми бяха добре познати.

Тя стана и си стиснахме ръцете.

— Приятно ми беше да се запознаем.

— На мен също — отговорих остроумно.

Тя ми подаде визитна картичка.

— Има и служебния ми телефон, и мобилния... така че можеш да ме хванеш, когато пожелаеш.

— Мерси — казах и пъхнах картичката в джоба на джинсите си. — Сигурно ще се засечем някъде — добавих, въпреки че бях убеден, че едва ли се мотаем по едни и същи места. Тя се обърна, стигна до средата на помещението, спря и се върна при мен.

— Чудех се... имаш ли някакви планове за утре вечер? — попита, играейки си с мобилния си телефон в джоба на якето си. — Имам билети за предпремиерна прожекция на някакъв нов холивудски блокбастър. Купища експлозии, катастрофи и куршуми — филм за момчета, в общи линии. Какво ще кажеш да дойдеш?

— С теб ли?

— Да.

— Само двамата?

— Ъ-хъ.

Внимателно обмислих поканата в няколко секунди, които имах на разположение, и казах възможно най-небрежно, което май далеч не излезе небрежно, имайки предвид, че по някаква причина не успях да употребя лично местоимение в изречението си.

— Не става. Вкъщи с гаджето.

И като че това не беше достатъчно, ами успях и да й изплюя думата „приятелка“, като че замерях Дракула с глава чесън.

— Жалко — отговори тя и като че наистина мислеше така. — Може би друг път.

— Само още нещо — опипах почвата внимателно. — Каза, че си говориш с мен поради две причини. Какво беше втората?

Тя се усмихна загадъчно и каза:

— Ще ти кажа друг път.

* * *

Е, голяма работа.

Не беше даже и средна по размер.

Ако изобщо беше нещо, то беше съвсем, съвсем, ама съвсем дребничко.

Всичко, което свърших, бе да изпия едно питие и да си побъбря половин час с водеща на детско телевизионно предаване. Всичко, което тя направи, бе да изпие едно питие с мен, да изглежда великолепно и да ме покани на предпремиерна прожекция на някакъв филм.

Не може да си е паднат по мен, мислех си на тръгване от кръчмата.

Жени като нея не си падат по мъже като мен, убеждавах се по пътя към къщи.

Значи, щом тя не си е паднат по мен, няма причина да казвам на Мег, че в един момент съм си го помислил, течеше мисълта ми през безсънната нощ.

Добър опит, отговори ми съвестта ми на следващата сутрин, обаче знаеш не по-зле от мен, че си виновен колкото си искаш.

Толкова се смях, че накрая ми потече мляко от носа.

Подтикван от угризенията, реших, че е време да прекарвам по-пълноценно времето си с Мел. И така на следващата вечер, петък, тъй като Дан имаше представление в Нортхамптън и щеше да се прибере чак на следващия ден, поканих Мел вкъщи, за да можем да прекараме повече време сами. Разтребих, очаквайки с нетърпение пристигането ѝ и дори бях решил да сготвя вечеря, но след като помислих, реших вместо това да взема китайска храна за вкъщи.

Когато Мел дойде, изпихме две-три бутилки вино, ядохме кралски скариди със сос от черен боб, гледахме телевизия и бърбихме за какво ли не. Тя лежеше на канапето, с глава в скута ми и докато галех с върховете на пръстите си косата ѝ в основата на врата, внезапно осъзнах, че тази уютна домашна сцена може би е кратко видение от бъдещето. Хубаво е, помислих си. Чувствам се... спокойно и приятно. Но след това внезапно ми хрумна, че макар че уютът ми

харесваше, трябваше да бъде честен с Мел — дори повече, отколкото съм бил досега.

Въпреки че бяха минали вече около двадесет и четири часа от срещата ми с Алекса, все още се чувствах гузен. Дори и да имаше нищожен шанс, Мел да погледне на нещата от моя гледна точка, ако ѝ разкажа, какво се бе случило, трябваше да приема, че е много вероятно моята „нищо работа“ за нея да се окаже голяма. Огромна. Гаргантюанска. Но дори при това положение все още изпитвах нуждата да си призная всичко.

Винаги до този момент бях живял с логиката, че нещата, които Мел не знае, не биха могли да я наранят и бях успял безпроблемно да събера добра колекция от тъй наречените „скелети в гардероба“. Не тракаха кой знае колко и изобщо не ми създаваха неприятности, но от Предложението насам, някак си незабелязано бяха успели да пробудят в мен нещо, наподобяващо гузна съвест, която не ми даваше мира. Чудех се дали не е дошло време да извадя скелетите на бял свят. Можех да се сетя за няколко на секундата. Така че, за собствено забавление, докато Мел дремеше, реших да ги извадя от склада в главата си и да ги огледам по-задълбочено.

ПРЕХОДНИЯТ СКЕЛЕТ

Между последната ми приятелка и Мел имаше кратък преходен период — около две седмици. Това не се броеше за особено значителен скелет, тъй като съществуването му се дължеше на факта, че изобщо не ме бива да разкарвам гаджета. Казваше се Аманда и беше комичка. Срегнахме се по време на едно представление на фестивала в Единбург. Тъй като живееше в Манчестър, се виждахме само през уикендите. Кое то си беше удобно, защото, макар и да беше забавна, тя определено не беше най-добрият ми избор на приятелка.

След като срещнах Мел, се опитах да ѝ кажа, че между нас всичко е свършило по единствения начин, на който бях способен — престанах да ѝ се обаждам и когато идваше в Лондон да ме види, бях вечно намръщен и мрачен, но тя реши, че просто се правя на загадъчен. Веднъж дори ѝ казах: „Виж, Аманда, съжалявам, но всичко свърши. В момента излизам с друго момиче“. Но в нейното съзнание това само подсили впечатлението, че съм предизвикателство, на което не може да устои.

Най-накрая се наложи да се обърна за помощ към Дан с неговите виртуозни способности за зарязване. Кое то, разбира се, беше грешен ход. Изключително грешен. Дан ѝ каза, че съм умрял. Когато един ден Аманда цъфна в стария ми апартамент в Ууд Хил, Дан, който я бе забелязал през прозореца на дневната ми, ѝ отвори вратата с намокрени с чешмяна вода очи. И вкарвайки в действие най-добрите си актьорски умения, изхлипа: „Аманда! Не чу ли? Дъфи загина миналата седмица при ужасен инцидент. Ремонтирали кметството на Ламбет и докато минавал, някаква тухла паднала и го убила. На място.“ Тя естествено му повярва, както бихте му повярвали и вие (кой е способен да си измисли подобно нещо?) и дори пожела да дойде на погребението, но Дан ѝ каза, че ще бъде само в тесен семеен кръг.

Трябваше да бъде перфектно — да остана увековечен в съзнанието на Аманда като Трудния Мъртъв Приятел. Тя щеше да забрави всичко лошо за мен и да си спомня само хубавите моменти. Но

с моя късмет три седмици по-късно се сблъсках с нея в един клуб на площад Хокстън, където бяхме отишли с Мел. Аманда не каза нищо, но заплашителният ѝ манчестърски навъсен поглед говореше вместо нея.

Мел моментално усети омразата, която струеше от Аманда, и ме попита коя е. Аз ѝ казах първото, което ми дойде наум: „Секс маниачка. На комиците понякога им се лепват такива.“

В своя защита за това застъпване мога да кажа, че това не го броя за нечестност спрямо Мел, тъй като, в края на краищата, се опитвах да постъпя правилно.

ГОЛИЯТ СКЕЛЕТ

През първата година от връзката ни веднъж полуизлъгах Мел, като и казах, че отиваме с Дан на кино да гледаме „Хванете Картър“^[1], а всъщност двамата се занесохме в някакъв бар с голи до кръста сервитьорки в Уест Енд, наречен, „Изгряваща луна“. Идеята беше изцяло на Дан, попаднал под влиянието на статия в някакво мъжко списание — „101 неща, които трябва да направите, преди да сте навършили тридесет“. От всичките сто и едно Дан с удоволствие откри, че е направил деветдесет и две. От останалите две бяха незаконни, едно той определи като категорично неморално, а ограничените му финансови средства не му позволяваха да направи никое от другите, с изключение на посещение на стриптийз бар. И двамата се съгласихме, че стриптийз баровете са и морално осъдителни, и безбожно скъпи, така че направихме компромис и се установихме на варианта бар с голи до кръста сервитьорки.

Доколкото никой от нас не бе посещавал подобно място преди, не бяхме съвсем сигурни какво трябва да правим, когато влязохме. Така че седнахме на една маса във възможно най-тъмния ъгъл и цяла вечност едва отронвахме по някоя незначителна дума и се правехме, че всичко това всъщност не се случва. Най-накрая отнякъде изплува облечена в оскъдни кожени прашки и щедро надарена в бюста млада жена и бавно се приближи към нас, за да вземе поръчката ни. Безкрайно смутен, не успях да се насиля да я гледам в гърдите, а от друга страна се срамувах прекалено много, за да я гледам в очите, така че най-накрая проведох целия разговор с поглед, фокусиран върху носа ѝ. Сервитьорката изглеждаше някъде на нашите години. Всъщност ми напомняше за едно момиче от колежа — Карън Брайтуейт. Беше руса и имаше същото пухкаво чело като Карън, но бе с много по-хубаво тяло. Макар че, технически погледнато, никога не бях виждал Карън Брайтуейт по прашки. Искаше ми се да я попитам дали не е Карън, но се сетих, че ако наистина е тя, това едва ли беше най-подходящият

момент да си говорим за доброто старо време. Поръчах две бутилки бира и тя изчезна, оставяйки ни с Дан да зяпаме изумено наоколо.

Барът беше пътен със самотни бизнесмени, татуирани дебеланковци с татуираните си дебели партньори и няколко шумни групи, излезли на ергенски партита. Картинката беше толкова депресираща, че внезапно ми дойде акълът в главата и проумях три важни неща.

1. Би било депресиращо, ако между мен и тези хора има каквото и да било общо.

2. Никога досега не се бях чувствал толкова сконфузен.

3. Цялата история не ми доставяше каквото и да било удоволствие.

Докато с Дан си пиехме бирите в мълчание, се опитвах да осмисля ситуацията и да си спомня последния път, когато съм мислил за кой друг, освен за Мел. Не успях. Това бе много важен момент за мен. Като че ми сервираха смисъла на живота на сребърен поднос. Мел беше всичко, което исках на този свят.

[1] Криминален филм от 1971 г. с режисьор Майк Ходжис, който има и холивудски римейк от 2000 г., режисиран от Стивън Кей — Б.пр.

↑

АРТИСТИЧНИЯТ МЕСАРСКИ СКЕЛЕТ

Преди около две години и половина скъсахме с Мел. Нещата просто не вървяха добре и тя реши да сложи край на връзката ни. Изпаднал в пълна депресия, на едно представление срещнах момиче, което сбърка меланхолията ми с чувствителност. Предполагам, че имахме нещо като обща съдба: и двамата ненавиждахме дневната си работа (тя работеше в месарски магазин, но нощем рисуваше абстрактни картини в ателието си) и бяхме наскоро зарязани. Положих доста усилия да я отблъсна. Разказах ѝ колко прекрасно момиче е била бившата ми приятелка, но тя каза: „Нещата не може да са били чак толкова сериозни, щом дори не сте живеели заедно.“ Нямах какво да отговоря на това. Казах ѝ, че не искам нищо да се случва между нас и че със сигурност не искам нова връзка. Можеше да бъдем приятели, но нищо повече.

Една вечер се срещнахме за по питие след работа. Тя се опита да ме целуне и не успя. По-късно аз се опитах, но също не успях. Някъде около полунощ двамата се опитахме да се целунем едновременно, успяхме, и накрая прекарах нощта у тях. Не знам защо го направих. Още по-малко знам защо ѝ се обадох на следващия ден и оставих съобщение на телефонния ѝ секретар, в което я питах дали ѝ се ходи на кино. Гузна съвест, предполагам. Мислех си, че ѝ дължа нещо. Но каквото и да съм ѝ дължал, тя очевидно не си го искаше, тъй като така и не ми се обади.

С Мел се събрахме отново около седмица по-късно.

Край на скелетите.

* * *

— Ехо, къде си?

Гласът на Мел ме върна към реалността. Бях се замислил за скелетите си така дълбоко, че изобщо не бях забелязал, че се е

събудила. Беше вперила в мен съсредоточен поглед, може би от доста време насам.

— За какво мислеше? — попита Мел, изпълнена с любопитство.

— А, нищо — отговорих нехайно. — Какво има по телевизията?

Мел седна, обви ръката си около моята, като се придърпа поблизо до мен.

— Не ми отговаряй „нищо“, Бенджамин Дъфи. За какво се беше замислил? Хайде, кажи. Винаги познавам, когато нещо не е наред.

Вярно си беше. Мел притежаваше изумителното качество да проследява всеки нюанс в емоционалната ми крива — явно дори и докато спи. Размишленията ми върху скелетите явно бяха настроили спящото ѝ тяло на честотата на неспокойното ми съзнание. Съпротивата бе излишна.

— Слушам те — постанови накрая.

Обмислих внимателно искането и реших да му се противопоставя. Бяхме заедно от четири години. Мислехме да се женим. Не му беше сега времето, който и да е от нас да започне да говори Истината.

— Слушай, наистина не е нищо сериозно — казах нервно. — Всичко е наред.

— Слушам те — продължи да настоява тя и присви очи срещу мен.

Отново прецених ситуацията. Не бе много честно от моя страна.

Държах се с нея като че е ходещ вързоп безразсъдство, само чакащ удобен повод да избухне.

Поех дълбоко въздух.

— Нали знаеш, че снощи имах представление.

— Каза, че е минато много добре.

— Да, наистина. Обаче... ами след това-онова момиче, добре де, жена предполагам... онази, познатата на Марк, на която ѝ трябва комик за телевизионното ѝ шоу... ами тя беше там. Оказа се, че е телевизионна водеща.

— Така ли? — попита Мел с любопитство. — И какво иска?

— Каза, че представлението ми много ѝ харесало и ме покани на прослушване за шоуто, в което работи.

— И?

Опитах се мислено да преценя „И?“-то на Мел. Колко по-лесно би било, ако нямаше място за никакво „И?“. Не ми се искаше това да се окаже от онези ситуации, в които минути по-късно ще ми се иска да бях избрал да си мълча. Но пък исках да бъда честен. На практика изпитвах непреодолима нужда да бъда честен.

— Ами... не знам дали просто не си въобразявам, но си мисля, че тя като че флиртуваше с мен.

— Да флиртува с теб?

— И ме покани на среща — изтърсих.

— И?

— И нищо — казах уверено. Бях доволен от себе си. Успях да се справя с положението по-добре от очакванията си.

— И защо ми разказваш всичко това.

— Просто така.

— Но ти никога не ми казваш подобни неща, освен ако не ти измъкна думите с ченгел от устата. Какво толкова има в тази жена? Освен че работи в телевизията, разбира се.

— Нищо — опитвайки се да маскирам притеснението в гласа си като мъжко безразличие. — Нищо особено няма. Просто си говоря с теб.

— И защо си е паднала по теб, след като дори не те познава?

— Не знам.

— Каза ли й за мен?

— Да — кимнах.

— Защо тогава те е поканила на среща?

— Не знам — невинно повдигнах рамене.

— Разсмя ли я?

— Не... да, малко.

— Колко пъти?

— Не си спомням.

— Красива ли е?

Тук трябваше да бъда адски внимателен. Ако кажех, че е изключително привлекателна, Мел щеше да ревнува. Но пък ако кажех, че е грозничка, Мел щеше да си помисли, че лъжа и се опитвам да скрия факта, че това е най-горещата телевизионна водеща.

— Средна работа. Красива е, предполагам, ако си падаш по този тип жени.

— Не може да е била толкова обикновена, щом ми разказваш всичко това. Чувстваш се виновен, Дъфи. Е, какво още криеш?

— Нищо — казах с треперещ глас. След секунди щях да съм готов да призная какво ли не, само и само да се отърва от това мъчение. — Просто се опитвам да разговарям с теб. Разказвам ти неща от живота си, за които винаги ме обвиняваш, че не искам да ти разказвам. Обаче ако ще ме обвиняваш в нещо всеки път, няма да стигнем далеч, нали?

— Господи! — Мел се разхили диво. — Само те бързикам, Дъф! Знам всичко за Алекса. Беязана карта е.

— Знаеш всичко?

— Всичко — каза тя, наведе се през облегалката на канапето и затършува из чантата си. — Но все пак си премълча нещичко.

— Какво? — попитах притеснено.

— Че тя е най-горещата мацка в телевизията! — и Мел размаха списанието, за което Алекса бе позирала. — Тя те е описала като „сладък, изгубил се малчуган“. А ти си й отказал, като си й казал, че ще бъдеш с мен — приятелката си. Което, трябва да отбележа, е бил правилният отговор.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах, като отчаяно се опитвах да прикрия и най-малката следа от радост от факта, че съм бил описан като „сладък“ от жена с такава баснословна красота като Алекса.

Мел ме ощипа по бузата и се засмя.

— Имам очи навсякъде. Истината е, че Алекса се е обадила на Марк, Марк е звъннал на Джули на работа и й е разказал, а Джули, от своя страна, ми се обади части от секундата по-късно и предполагам, че е поразкрасила малко историята, за да я направи по-пикантна.

— Значи не си е паднала по мен? — въздъхнах с облекчение.

— Напротив — каза Мел многозначително. — Джули не би разкрасила точно такава подробност.

— Ако си знаела през цялото време, защо ме прекара през всичко това?

— Цяла вечер чакам да ми кажеш. Щях да избухна от вълнение. — Тя млъкна и внимателно разгледа двуизмерната Алекса от списанието. — Признавам, че има красиво лице и хубави гърди, но зъбите й са криви, задникът й е доста по-голям от моя и зеленото бельо

наистина не ѝ отива. — Мел отново избухна в смях. — Гаджето ми си е говорило с най-горещата мацка от телевизията! — кискаше се неудържимо. — Трябва да призная, че идеята да се боря за теб ми допада. Така изглеждаш по-... интересен. — Мел ме целуна и добави — и почти секси.

— Почти?

— Почти — измърка тя.

— Значи не си ми ядосана?

— Разбира се, че не. Имам ти пълно доверие.

Прегърнах я здраво и я целунах. Зяпайки в пространството над рамото ѝ, пак се замислих за останалите скелети в гардероба си, но реших да ги оставя за друг път.

По-късно същата вечер, все още на канапето пред работещия телевизор, Мел лежеше до мен със затворени очи. Прошепнах тихичко името ѝ, за да проверя дали спи. Не спеше.

— Можеш да превключиш и да си гледаш „Фрейзиър“^[1] — тя отвори очи и се прозя.

— Не е това — казах тихо. — Все още не разбирам как така Марк се е сдобил със запис на мое представление, за да го даде на Алекса?

— Аз му го дадох — призна си Мел сконфузено. — Знаех, че никога няма да го изпратиш сам. Съжалявам, Дъф. Признавам си, че съм пъхщаща носа си навсякъде стара крава.

— Не ставай глупава — отговорих. — Напълно права си — трябваше отдавна да съм изпратил касетата. Не знам какво ми става понякога.

— Просто малко си се страхувал, това е всичко — тя ме целуна сънено. — Опитвам се да правя каквото мога, за да ти помота. Мислиш си, че не се интересувам от това, което правиш, но не е така. Знаем, че понякога си мислиш, че не те намирам смешен, но и тук не си познат. Непрекъснато ме разсмиваш, макар и невинаги съзнателно. Искам да ми обещаеш, че когато остареем и побелеем, ще продължиш да ме разсмиваш така, че да ми потича мляко от носа.

Погледнах я озадачено.

— Не си ли спомнят'? Миналото лято беше. Бяхме у нас и бях ужасно депресирана от работа. Опитваше се да ме развеселиш по всякакъв начин, но не успяваше. Наистина ми бяха потънали темите. И

тогава, точно когато отпивах от млякото си, ти започна да скачаш по канапето като шимпанзе и да пееш „Ню Йорк, Ню Йорк“. Толкова се смях, че накрая ми потече мляко от носа.

— Правя каквото мога — казах. — Мел, благодаря ти за... нали знаеш... за всичко, което направи. — Думите ми изневеряваха.

— Не ми благодари — усмихна се Мел. — Просто ми купи Ферарито.

[1] Комедиен тв сериал (1993–2004 г.) — Б.пр. ↑

НЕ СТАВА ВЪПРОС ЗА ГАРДЕРОБА

Будилникът в спалнята на Мел зазвъня в 7:30. Дълго го гледах с омраза, преди да го погребя под купчина дрехи. Събота сутрин е, помислих си уморено, човек не бива да се буди толкова рано в събота. След малко успях да убедя едното си око да се отвори и погледът ми се спря на вече будната и станала Мел.

— Време е за ставане — каза тя, опитвайки се да ме примами да стана. Беше облечена единствено в раздърпана тениска с кучето Снуупи, в която изглеждаше толкова привлекателна, че се изкушавах да скоча и да започна да я преследвам из стаята в стил Бени Хил^[1]. За съжаление, поради ранния час, не успях да намеря достатъчно сили в себе си, за да се поддам на този импулс. Така че, докато либидото ми потъваше в забвение, реших да не отговарям и затворих очи, преструвайки се на заспал. Може би ще ме остави на мира, помислих си и се завъртях на другата страна.

Не би. Вместо това Мел предприе ответни действия и внезапно отметна завивката, излагайки тялото ми на студения въздух в стаята, и с внимателно преценено, предизвикателно движение се отдръпна от леглото.

— Време е за ставане! — извика отново весело и напевно, танцувайки кокетно на безопасно разстояние. Станах и отидох да взема душ, без да казвам нищо.

Това грубо събуждане се дължеше на факта, че вече беше март, бяхме сгодени от шест седмици и трябваше да се планира сватбата. Вече беше определена датата през следващия октомври и бяхме резервирали църквата в енорията на родителите й. Единственото ми предложение относно Големия ден — да има дискотека вечерта — беше разбито на пух и прах от Мел, поради „липса на всякакъв вкус“. Не можах да повярвам. Според мен сватбен прием без диджей, който да пуска „Three Times a Lady“ на Комодорс и „Come on, Eileen“ на Дексиз Миднайт Ринърз просто не беше сватбен прием. Но Мел искаше нещо по-стилно, като струнен квартет или група и нямаше

никакво намерение да отстъпва. Това стана повод за малък спор, който завърши с точка за нея в момента, в който аз вдигнах ръце и се отказах, тъй като вече бях пропуснал пет минути от поредната серия на „Семейство Симпсън“^[2].

Но решаването на подобни дребни неща беше само началото. Появиха се неща като кетъринг, поръчване на цветя, ангажиране на фотографи и оператори, резервация на хотел и на билети за медения месец, търсене и резервация на зала за приема, наемане на кола и поръчка на торта — все неща, които трябваше да бъдат организирани и заплатени. Мел се бе сдобила с дебел тефтер, на чиято корица със златни букви и завъртян шрифт се мъдреха думите „Сватбен планер“ — подарък от майка ми. Уикендите — някога време за почивка и презареждане на батериите след работната седмица — сега бяха официално превърнати в „Дните на Дъфи и Мел“ и бяха изцяло посветени на преследване на брачното щастие.

— Къде ще ходим днес? — попитах нацупено, след като се бях изкъпал, избръснал и сгрял достатъчно.

— Нали снощи говорихме?

— Така ли? — опитах се да си спомня предишната вечер. Всичко, което успя да изникне в съзнанието ми бе, че ядохме китайска храна и заспах пред телевизора.

— Да. Докато гледахме новините, ти казах, че е време да направим списъка си за подаръци. Отговорът ти беше „Както кажеш“.

— А, да — казах, блъфайрайки внезапно нахлули спомени. — И отиваме в...

— ИКЕА^[3].

Никога не бях влизал в магазин на ИКЕА. На няколко пъти се озовавах на паркинга, но винаги предпочитях да чакам в колата, като че задържан от невидимо силово поле. Концепцията ги пазаруване на домашно обзавеждане ми бе тотално непонятна. За мен столът си беше стол, масата — маса и завесите — завеси. Но за Мел тези неща имаха някакво мистично значение, което така и не успях да схвана. За нея столът не беше стол, освен ако не са комплект от шест и не се връзват по цвят със салфетките за хранене. Масата не беше маса, ако не е достатъчно голяма, за да побере шест до осем души за вечеря. Завесите не бяха просто завеси, а основният акцент на стаята.

— Сложи неподходящи завеси — бе споделила веднъж с Носферату — и след това спокойно можеш да зарежеш всичко останало.

В момента, в който се озовахме пред магазина, сърцето ми като че слезе в петите. Притегателната сила на домашното обзавеждане явно беше толкова голяма, че цяло гъмжило от Истински двойки бяха почувствали непреодолимо желание да дойдат тук — като съомга, впуснала се в търсене на място за хвърляне на хайвера си. Чакахме десет минути само за да влезем в паркинга, след което бяхме принудени да се щураме наоколо като ястреб, забелязал ранена антилопа, в търсене на последното място за паркиране в западното полукълбо. Но въпреки всичко, все пак успях да изпитам няколко кратки момента на задоволство. Забелязах свободното място за паркиране секунди преди друга двойка в малка спортна кола и незабавно се впуснах в надпревара с тях. Но въпреки малката кола на Мел — едва две конски сили — нямаха никакъв шанс. С лекота се плъзнах в свободното място и погледнах победоносно в огледалото за обратно виждане — тъкмо навреме, за да стана свидетел как мъжът, който шофираше, отнесе конско от половинката си заради това, че не е бил достатъчно бърз.

— Какво правим тук, Мел? — изскимтях нещастно, докато преминавахме през електронните автоматични врати и тя метна на рамо една от онези огромни безформени жълти торби. Задах този въпрос по-скоро в метафизичен, отколкото в буквален смисъл.

— Пазаруваме, глупчо — пошегува се Мел, която явно бе решила да приеме думите ми буквално.

Това единствено изречение показваше липсата на разбиране между Мел и мен повече от всичко останало в живота ни. Ставаше въпрос за нещо различно. За нещо вродено и инстинктивно. За Мел пазаруването не беше средство за постигане на някаква цел, а по-скоро самата цел. Духовно пътешествие в търсене на онова неуловимо нещо — или неща — което ще ѝ помогне да проумее света и да намери мястото си в него. Не разбирах желанието ѝ да бъда до нея по време на това пътешествие, но все едно — аз бях до нея и ние щяхме да се женим, така че реших да се опитам да го изживея пълноценно.

Само след няколко минути лицето на Мел бе озарено от израз на следоргазмено задоволство и тя не преставаше да се плъзга между

канапета, кресла и матраци, като от време на време ги галеше нежно, като че бяха любовници, за които си спомняше с най-топли чувства.

— Е, какво мислиш?

Мел сочеше към някакъв бежов предмет приблизително с размерите на асансьорите ни на работа. От изражението ѝ заключих, че явно от известно време се опитва да разговаря с мен относно тази мебел. Да признае грешката си щеше да бъде... ами, безумна грешка. Така че реших да блъфирам.

— Не е лош.

Мел ме погледна по Онзи начин.

— Какво ти казах току-що?

Мълчание.

— Какво ти казах? — Знаеш ли... — изрече Мел, едва помръдвайки устни.

— Какво?

Мълчание.

— Какво?

— Това твое „Не е лош“. Не съм толкова глупава, Дъфи. Ако не си искал да идваш, тогава какво правиш тук? Не можеш ли поне веднъж да положиш малко усилие?

— Какво лошо има в това да кажа „не е лош“ за гардероб, който наистина не е лош. Изглежда добре, подходящ е, дизайнът му е добър и радва окото. — Пристъпих напред и прокарах пръсти по повърхността му в отчаян опит да проявя съпричастност. — Гладък е.

На лицето на Мел постепенно започна да се появява усмивка, която скоро разкри всичките ѝ зъби. Бях успял да я спечеля отново, миг преди спорът да се разрази като лятна буря, което обаче далеч не означаваше, че победата е на моя страна. Мислено се потупах по рамото и се поздравих, че току-що съм успял да обезвредя шест тона пластичен експлозив.

— Мисля, че ще изглежда великолепно в спатията ни — каза Мел, все още изучавайки гардероба. От известно време вече говореше за „нашата“ спалня. Мислеше да напусне апартамента си в Кланам и да се пренесе при нас с Дан, за да успеем да спестим достатъчно пари за вноска за наше собствено жилище. Наистина, наемът на моя апартамент беше по-нисък, но пък, от друга страна, Мел трудно щеше да понесе съжителството с мен и Дан. Беше меко казано алергична към

немарливостта, а апартаментът, който обитавахме с Дан, си беше живо убежище на немарливци. Обречена на постоянна война. Мел щеше да губи битка след битка, а това в края на краищата щеше да я влуди.

Отново погледнах гардероба. Би изглеждал чудесно в спалнята на Мел — с тоалетката от стар бор, елегантните репродукции на Хопър^[4] и бледолилавите стени. Но изобщо не би стоял на място в моята спалня, където за нищо на света нямаше да се върже с мръснобелите стени, смешните плакати и разпилените по библиотеката дискове, плочи и игри и непрестанно растящата ми колекция от видеокасети на комици. Нямах ясна идея как трябва да изглежда „нашата“ спалня. Но пък за сметка на това бях напълно убеден как не би трябвало да изглежда моята собствена. Ако, разбира се, не бъде подложена на намесата на Мел.

Прочетох от любопитство етикета на гардероба и останах ужасен.

— Така или иначе не можем да го вземе. Сглобяем е. Спомняш ли си онзи скрин, който се опитахме да сглобим миналата пролет? Отне ни три дни само докато намерим винчетата и още три, докато се откажем и го напъхаме под леглото ти.

Казах това донякъде на шега. Въпреки че не можеше да се отрече, че и двамата нямашме време и търпение за сглобяеми мебели. Но Мел не се засмя. Вместо това потъна в мълчание — онова мълчание, което изпълва въздуха, преди да изригне вулкан. Изплаших се.

— Извинявай, скъпа, просто...

Не ми даде възможност да довърша изречението си. Рязко се извърна и се отдалечи с бързи стъпки. Тръгнах след нея, триейки сол на собствената си глава, че не съм избрал опцията „Не се занимавай“.

ИКЕА вече гъмжеше от екземпляри от целия възможен диапазон на видовете двойки. Двойки в еднакви пуловери, такива с еднакви деца, странни, млади, стари... И всички те в момента се изпречваха на пътя ми. Докато се опитвах да заобиколя една индийска двойка, бутаща две еднакви колички ИКЕА, в които се намираха децата им, изгубих Мел от поглед. Докато се промъквах с извинения покрай тях, тя изчезна. Втурнах се като обезумял през секциите за легла, офис мебели, складово оборудване. Накрая успях да я мерна в „Трапезарии“.

— Мел! — извиках след нея, но тя отказа да ме чуе. — Мел, чакай! — продължих да крещя.

Рус мъж в яке рибена кост и джинси, понесъл на раменете си малко момченце и с открояваща се сред тълпата половинка в напреднала бременност, потупа Мел по ръката и посочи към мен. Тя спря, но потокът от двойки не ѝ позволи да остане дълго време на едно място. Накрая уморено отстъпи от пътя им и седна на един от столовете — мостри на модерно и елегантно обзавеждане за трапезария с маса от опушено стъкло, над която висеше черен метален абажур. На библиотеката бяха прилежно подредени шведски книги. Голяма табела сочеше към имитирация дърво ламинат на пода срещу 15 лири за квадратен метър.

Издърпах стола срещу Мел и седнах.

— Виж, съжалявам — прошепнах. Вече бяхме успели да привлечем вниманието на минаващите покрай нас двойки. — Това, което казах, беше глупаво. Разбира се, че можем да вземем гардероба. Моля те.

— Не става въпрос за гардероба! — каза Мел през зъби, а гневният ѝ тон се повишаваше с всяка произнесена сричка. — Става въпрос за теб и отношението ти. Всичко, което искам от теб, е малко подкрепа. Малко увереност. Прекалено много ли искам?

С периферното си зрение забелязах двойка здравеняци, които стояха и ни гледаха, като че бяхме членове на авангардно общество на драматичните актьори. Кое то напълно съвпаднаше с представата ми за ада. Ненавиждах скандали на обществени места. Ненавиждах ги повече от всичко на света.

— Разбира се, че не е много — заизвинявах се аз. — Права си. Сгреших. Нека спрем дотук, става ли?

Лицето на Мел се изкриви от гняв.

— Изобщо не ме слушаш! — изкрещя. По бузите ѝ потекоха гневни сълзи. — Не си чул и дума от това, което ти говоря. Нали?

Погледнах встрани и установих, че към двойката здравеняци се присъедини двойка с еднакви пуловери, след това и още една — нисички, в дъждобрани, придружени от бебе. Вече привличах значителен брой съчувствени погледи от страна на мъжете и обвинителни такива от страна на жените. Като че с Мел бяхме огромен нагледен пример за войната между половете. Опитах се да си напомня,

че съм на двадесет и осем, а не на десет години и че съм мъж, а не сконфузен ученик. Но не можех да се отърва от чувството си за нищожност. И вина.

Забих поглед в дрехите си, опитвайки се да не обръщам внимание на тълпящите се хора, на които вече не им се налагаше да полагат усилия да чуят Мел. Тя вече „говореше“ толкова високо, че създаде комфорт на всеки, който искаше да я чуе, дори и да се намираще в Швеция.

— Виж, Мел. Разбирам, че си разстроена, но трябва ли да говориш толкова високо? Не можеш ли малко... — и тук направих грешката тихо да изшъткам.

— Шъткаш ли ми? — наежи се Мел.

— Не.

— Направи го, нали?

— Не.

— Не смей да ми шъткаш!

— Той ѝ изшътка — процеди заплашително жената от двойката здравеняци. — Много добре го чух.

— Не съм изшъткал! — изкрецях ѝ.

Мел въздъхна тежко и въздишката като че отнесе със себе си височината на гласа ѝ.

— Не си честен, Дъфи. Крайно време е да пораснеш и да осъзнаеш, че вече не си дете. Не можеш да продължаваш вечно да се държиш като тийнейджър.

— Слушай, Мел, съжалявам. Разбираш ли? Съжалявам.

— Прекалено късно, Дъфи. Всичко свърши.

Внезапно всичко наоколо се забави, като че изведнъж всички се бяхме озовали под водата.

— Какво? — попитах, нервно разтривайки врата си. — Какво говориш?

— Нещата не вървят, нали така? — каза Мел тихо, избягвайки погледа ми. — Ти наистина не искаш да се жениш, Дъф. Знам го. Не искаш животът ти да се променя. — От очите ѝ потекоха сълзи, които експлодираха върху стъкления плот на масата като миниатюрни водни бомби. — Вината не е в теб. Ти просто си си такъв. Кое е и една от причините да те обичам — заради безгрижността ти. Защото винаги

приемаш нещата такива, каквито са. Но на мен ми трябва повече. Заслужавам повече, отколкото можеш да ми дадеш.

Направо не повярвах на ушите си. Като че Мел разговаряше с мен, без аз да произнеса и една дума. Целият свят се бе преобърнал и се държеше странно. Трябва да се опитам да сложа нещата в ред.

— За какво става дума, скъпа? Какво те прихвана? Всичко е наред — пресегнах се и хванах ръката ѝ. — Всичко ще се оправи.

Най-накрая Мел ме погледна.

— Погледни ме в очите и ми отговори на въпроса: наистина ли, честно и с цялото си сърце, искаш да се оженим?

Очите ни се срещнаха за секунда и отклоних поглед.

— Ето го отговорът ти — каза Мел, подсмърчайки. — Предполагах, че нещо не е наред, но досега не бях сигурна.

Отчаяно исках да мога да излъжа. Да кажа: „Да, наистина искам да се оженим.“ Но не можех. Новопоявилата ми се съвест не ми позволяваше. Обичах Мел. Исках да бъда с нея. Но не и да се женя. Поне не сега. Все още не.

— Всичко ще се оправи, Мел — промълвих, все още държейки ръката ѝ. — Всичко ще бъде наред.

Тя не отвърна. Седяхме, потънали в мълчание, докато непроизнесеният ѝ отговор се опитваше да достигне до съзнанието ми.

— Нещата ще се оправят, Мел. Можем да преодолеем това.

Мълчание.

— Не е нужно да се разделяме — казах отчаяно. — Наистина. Мога да се променя. — Приличах на удавник, хванал се за сламка. — Ще ти купя гардероба.

Все още плачейки, Мел свали годежния си пръстен, притисна го към дланта ми и сви пръстите ми върху него.

— Положи доста усилия, Дъфи... — тя се наведе през масата и ме целуна нежно. — Но не беше достатъчно.

— Искам да постъпя правилно — казах, борейки се със сълзите си. Но Мел не ме чу. Вече бе станала и се бе отдалечила. Опитах се да я последвам, но беше прекалено далеч, за да я настигна, така че просто наблюдавах как си проправя път през „Бани“, „Килими“ и „Подови настилки“ към изхода, където накрая бе погълната от тълпите щастливи двойки.

[1] Бени Хил (1924–1992) — английски комик, известен в България най-вече с телевизионните си скечове. — Б.пр. ↑

[2] Анимационен комедиен тв сериал, стартирал през 1989 г. — Б.пр. ↑

[3] ИКЕА — известна марка шведски мебели и обзавеждане. — Б.пр. ↑

[4] Едуард Хопър (1882–1967 г.) — най-известният американски художник-реалист от периода между двете световни войни. — Б.пр. ↑

МОГА ДА СЕ ПРОМЕНЯ

Ранна неделна утрин — денят след сцената в ИКЕА. Бях се запътил към апартамента на Мел, твърдо решен да сложа в ред жалката каша, която бях забъркал. От моя гледна точка, това, което се случи, бе, че си бяхме вдигнали глупав скандал, който се развихри извън всякакъв контрол. Това, което трябваше да направим, бе да седнем и да си изясним нещата — и всичко щеше да си бъде постарому. По целия път от станция „Клапам“ до апартамента на Мел си представях, как и двамата ще осъзнаем, че вчерашният скандал не е нищо повече от глупава караница, предизвикана от предсватбеното напрежение. Важното беше, че се обичаме и нищо друго нямаше значение.

Натиснах звънеца на Мел. След четвъртото или петото позвъняване чух стъпки по стълбището и секунда по-късно зад армираното стъкло се появи размазаната фигура на Мел и отвори вратата.

— Съжалявам — казах, без дори да й дам възможност да отвори уста, за да каже „здрости“. — Вината за вчера е изцяло моя. Държах се глупаво. Съжалявам.

Мел не отговори.

Не че очаквах възторжени овации и ставане на крака, но определено не очаквах и притеснената усмивка, с която ме дари Мел, и придружилото я мълчание. Последвах я по стълбите към апартамента ѝ, чудейки се какво става.

В дневната цареше необичаен ред. По принцип Мел бе доста подредена, но определено не бе маниачка. Но днес стаята изглеждаше така, като че бе основно изчистена от майка ми — жена, за която бърсането на прах три пъти седмично бе придобило почти религиозно значение. Безупречното състояние на апартамента не ме изненада особено. Това бе присъщо на Мел — да чисти, когато е нещастна, и да придава смисъл на обстановката около себе си, поставяйки си изпълними задачи. Дневната ѝ като че повтаряше като ехо собствените ѝ мисли — „Да можеше човек да почисти така и живота си. Де да беше

само въпрос на време и усилие животът ти да придобие спокоен и подреден вид.“

— Ще си направя чаша чай — провикна се Мел от кухнята. — Искаш ли портокалов сок?

— Да — казах, наблюдавайки движенията ѝ през отворената кухненска врата. — Би било чудесно.

Настаних се в креслото, което бабата на Мел ѝ бе дала, когато отишла в старчески дом. При нормални обстоятелства това бе любимото ми място. Но в момента, в който седнах, осъзнах, че трябва да се преместя на канапето, за да може Мел да седне до мен. Иначе помежду ни щеше да има огромно физическо разстояние, в добавка към емоционалната пропаст, която се опитвахме да преодолеем. Тъкмо щях да се преместя, когато Мел дойде с напитките и седна на канапето срещу мен. Ниската масичка стоеше между нас като съвременна берлинска стена. Седяхме безмълвни и отпивахме от чашите си и внимателно се вслушвахме в звуците, които обикновено не чувахме: тиктакането на стенния часовник, гласът на Клиф Ричард по Радио 2, носещ се от къщата от другата страна на улицата и звуците, които издават двама души, отпиващи от чашите си, потънали в мълчание.

Знаех, че трябва да кажа нещо, но в същото време не ми се искаше да споменавам вчерашния скандал. Струваше ми се, че ако не се говори за проблема директно, той някак си престава да съществува. Оптимистично от моя страна, но не можех да се отърва от чувството, че ако просто успея да я увлека в нормален разговор за достатъчно дълго време, ще се случи някакво амнезиално чудо и тя напълно ще забрави, че е развалила годежа ни преди по-малко от денонощие. Но за какво може да говори човек, когато реално съществува една-единствена тема за разговор? Погледнах навън през прозореца, търсейки вдъхновение.

— Изглежда ще вали по-късно — излъгах. Небето бе безупречно синьо, без нито едно облаче. Залавяне за сламка? Опитвах се да се заловя направо за въздуха.

— Така ли? — попита Мел и също зарея поглед през прозореца и се присъедини към метеорологическите ми проучвания.

Мълчание.

Реших да потърся вдъхновение вътре в стаята.

— Страшно е подредено тук.

Мел отпи от чая си.

— Благодаря.

Мълчание.

— Избраните серии от „Ийст Ендърс“ днес следобед изглеждат обещаващо.

Отново мълчание.

Толкова по въпроса за времето.

Толкова по въпроса за подредения апартамент.

Толкова по въпроса за телевизионните сериали.

Толкова със заравянето на главата в пясъка и надеждата ми, че всичко ще се размине от само себе си.

Ако не кажа нещо скоро, можем до утре да си седим така и да си разменяме едносрични реплики в стил дебнене-с-ъгълчето-на-окоето, помислих си изнервено. Поех дълбоко въздух, за да охладя нервите си и реших да играя открито.

— Добре ли си? — попитах неуверено. — Притесних се за теб.

— Добре съм, да — отговори Мел безчувствено.

— Съжалявам. За вчера. Наистина съжалявам. Постъпих глупаво и егоистично и сега съжалявам. Но онова, което каза, че ние... — не исках да го произнеса, но студеното изражение на Мел почти ме принуди. — Не беше вярно, нали? Просто ми беше бясна, нали така?

Усмяхнах се. Не исках да звуча обвинително, а леко и безгрижно.

Мел поклати глава.

— Скъсахме, Дъф. Би трябвало да ти е ясно след вчера.

Отворих уста да кажа нещо в своя защита, но Мел ме възпря с жест.

— Знам, че ще ми кажеш колко ме обичаш и че въпреки всичко искаш да се оженим и е наистина много мило от твоя страна, но е само наполовина вярно. Изобщо не искаш да се женим. Нали така, Дъф? — Чинийката в лявата ѝ ръка трепереше почти незабележимо. — Когато вчера те попитах дали наистина, дълбоко и безрезервно искаш да се оженим, ти не ми отговори. Така потвърди онова, което си знаех, но ме беше страх да осъзная напълно: ти ме обичаш, но не желаш да се жениш.

Мел остави чашата и чинийката на масата и се загледа през прозореца.

— Мисля, че знаех, че се чувстваш по този начин дори в деня, в който най-накрая каза „да“. Но бях толкова щастлива... почувствах се толкова облекчена, че просто изтиках усещането назад в мозъка си. Впуснах се в организиране на сватбата, подреждане на нещата, в празнуване на факта, че сме заедно. Сега, като гледам назад, осъзнавам, че през цялото време съм се опитвала да потисна мисълта, че ти може би не чувстваш нещата и това, че сме заедно, по същия начин като мен. Надявах се, че по някакъв начин ще ме догониш и че мисълта ще те развълнува по същия начин, както вълнува мен. — Тя се поколеба и ме погледна в очите. — И вчера, докато спорехме, изведнъж го осъзнах и се почувствах като ударена с мокър парцал — ти не искаш това със сърцето си. Жениш се за мен, защото го искам аз, и просто се опитваш да постъпиш по правилния начин. Работата е там, Дъфи, че не искам да гледаш на това, че ще прекараме остатъка от живота си заедно, като за някакво жертвоприношение, което си бил принуден да направиш. Не искам някой ден да се обърнеш и да ми кажеш, че аз съм те насалила. Не бих го понесла. Наистина не бих.

— Това не е вярно — казах тихо.

— Вярно е и ти много добре го знаеш. Ако ти трябва доказателство, ще ти го дам.

Повдигнах вежди. Дали пък нямаше внезапно да призове непредвиден свидетел срещу мен. И кой щеше да бъде? Майка ми? Сестра ми? Съвестта ми?

— Всичко са дребни нещица, наистина — продължи Мел. — Например последния път, когато бяхме у Марк и Джули — знам, че се чувства отвратително през цялата вечер, защото говореха за сватбата. Или когато избирахме годежния пръстен. Изражението ти, когато бижутерът ти го подаде — беше за част от секундата, но все пак го забелязах — израз на съмнение, който питаше „Правилно ли постъпвам?“. Но истинското доказателство сме самите ние. За четири години, най-дългото време, което сме прекарвали заедно, бяха онези три седмици в Гоа^[1] миналото лято.

Пауза.

— Не е честно, че ме накара да чакам толкова дълго, като в същото време винаги съм била максимално открита и отворена към теб. И това нещо... това единствено нещо, което не си в състояние да

ми дадеш. Е, не мога да чакам повече. И аз си имам живот и не мога да си позволя да го пиляя повече по теб.

Беше права, разбира се. За всичко. Такава си беше Мел — притежаваше онази свръхестествена способност да вижда нещата такива, каквито са, докато аз ги виждам такива, каквито бих искал да бъдат; да ме познава по-добре, отколкото аз самият се познавам. Подушваше истината отдалеч, дори от нея да болеше.

Не можех да измисля нищо — дори една-единствена дума, за да спра това, което се случваше. Така че седяхме и мълчахме, смилайки величието на разговора си. Мел замислено притискаше палец към юмрука си — нещо, което правеше само когато е нервна или ядосана.

Зяпах през прозореца и се надявах, че някой от нас ще каже нещо, което да промени атмосферата и докато чаках чудото да се случи, мислено нравех списък на всички двойки, които познавахме. Бет и Мики, Крие и Джейн, Река и Вийджай, Ричард и Лиз, Лара и Ървин, Кати и Алекс. Бела и Йън, Джес и Стюарт, Марк и Нга, Фран и Ерик... Марк и Джули.

Списъкът определено не бе пълен, но вършеше работа. Всички тези двойки бяха първокласни — доказателството, което бавно, но сигурно обричаше Мел и мен на непрестанно отдалечаване един от друг. Сравнени с тях, с техните безупречни стилове на живот — всеки за себе си поотделно, но в същото време и безпрекословно заедно, Мел и аз изглеждахме... ами, доста посредствено. След десет минути, прекарани с която и да е от тези двойки, на обяд или вечер на по питие, ни завладяваше ирационално чувство на завист и нелепост, което завладява всички несигурни двойки като Мел и мен, когато почувстват, че изостават назад от съвременниците си. Решението на този проблем, естествено, бе да намерим и да общуваме с двойки, които функционират още по-зле и са по-несигурни и от самите нас. А всъщност може би именно поради тази причина бяхме толкова популярни и често канени по вечери и купони.

Мислите ми успяха да си проправят път към физическия свят.

— Защото не сме Марк и Джули, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко идва от това, че не сме перфектни като тях. Нали ме разбираш, перфектни. — Накарах думата да прозвучи сурово и неприятно. — Знаеш как е — сменяне на дюшемета, поставяне на

викториански камини, такива работи. Аз и ти срещу света. Това, че бяхме готина двойка, която не се държи като двойка. Всеки от нас можеше да си живее собствения живот със същия успех, с който живеехме и заедно. Всеки разполагаше със собствено пространство. Аз не искам да приличаме на Марк и Джули.

— Марк и Джули се обичат и поради тази причина живеят заедно и ще се оженят — отговори Мел. — Това не е неестествено. Хората непрекъснато се влюбват и заживяват съвместно.

— Но нещата никога не свършват дотам, нали? Хората заживяват заедно и накрая ги застигат еднообразието и монотонността на всички двойки. Да не останем по-назад от съседите — или, в нашия случай — от Марк и Джули.

— Много добре знаеш, че това нямаше да се случи — поклати глава Мел.

— Напротив — контрирах я аз. — С всички става така. Посочи ми една двойка, една-единствена, която притежава собствен апартамент и няма викторианска камина.

Мел потъна в размисъл.

— Рейчъл и Пол.

— Не става — поклатих глава. — Права си, да, Рейчъл и Пол нямат викторианска камина. Но това е защото, ако си спомняш, онзи техен приятел, който е интериорен дизайнер им каза, че италианските мраморни камини ще станат последен писък на модата.

Мел повдигна рамене, като че искаше да попита „Е, и?“

— Разбираш ли какво имам предвид? Всички тези двойки непрекъснато се опитват отчаяно да подобрят всичко в живота си, защото искат да бъдат перфектни. Искат да имат перфектна къща, да ходят в перфектни ресторанти, да имат перфектната връзка. Но няма перфектни неща, така че те никога няма да бъдат щастливи, защото никога не се концентрират върху това, с което разполагат, а само мислят за бъдещето. Обичам те, Мел. Всичко ще бъде наред. Ще бъдем щастливи. Знам, че не сме перфектни, но заедно сме много по-добре, отколкото сами.

— Няма спор по този въпрос — каза Мел хладно. — Но нищо не променя факта, че ти не искаш да живееш с мен. Мога вечно да чакам и да се надявам, че ще ти дойде друг акъл, но няма да стане. Четири години са повече от достатъчно. Искам да си тръгнеш, Дъфи. Сега.

Така ще е най-добре. И моля те, не се опитвай да ми се обаждаш. Поне за известно време.

На вратата се целунахме.

— Това е най-тъжното нещо на света, Дъф — каза Мел със сълзи на очи. — Най-тъжното нещо, което може да съществува. Защото знам, че ме обичаш. И бихме могли да сме толкова щастливи заедно. Но ти изпитваш ужас от връзките. И каквото и да те възпира, то е нещо, с което трябва да се справиш сам.

[1] Щат в Индия, със столица Панаджи, известен с плажовете и морските си курорти — Б.пр. ↑

НЯКОЙ ГЛЕДА ЛИ „ЛАСИ“ СНОЩИ?

След като си тръгнах от Мел, извървах пеша целия път до кръстовището „Клапам“ под дъжда и хванах влака до гара „Ватерлоо“. В едната си ръка държах брой на „Какво ново в Hi-Fi?“ (сред чиито страници отчаяно се опитвах да избягам), а в другата — голям пакет „Ревълс“ (от който бях успял да изровя и погълна всички оранжеви дражета). Отказвайки да мисля, да осъзная и да призная пред себе си какво се бе случило току-що, се насочих към метрото и се метнах на северната линия. Седях и прелиствах страниците на списанието си, спирайки се внимателно на всяка картинка или технически спецификации, които привличаха погледа ми. Планът ми бе прост. Щях да вляза в един от многото магазини за черна техника на Тотнъм Корт, да размахам кредитната си карта, да посоча някоя от снимките в „Какво ново в Hi-Fi?“ и да кажа: „Дайте ми това“. За около двадесет и шест минути — приблизително толкова време ми отне да стигна до набелязаната цел — бях отново щастлив.

Въпреки че бе подгизнал от дъжд неделен следобед, Тотнъм Корт бе зает от пазаруващи и туристи. Проправих си път през тълпата и влязох в първия магазин, който видях. Още с влизането в магазина, щом дъждът остана зад гърба ми, се почувствах у дома. В магазина се мотаеха още няколко млади мъже като мен, ободрени от факта, че се чувстват на сигурно място, където могат да се възхищават на най-новото и най-доброто и да похарчат суми, които много добре знаят, че не могат да си позволят, но са успели да представят пред самите себе си стройна система от аргументи защо тази покупка е необходима — много повече от храната, светлината или подслона и не просто необходима, а от критично значение за качеството на живота ни.

Стоях пред чифт колони, получили цели пет звездички в класацията на „Какво ново в Hi-Fi?“ и ги съзерцавах с копнеж. Към мен се приближи продавач, приблизително на моя възраст, облечен в смачкан сив костюм, риза, която не му бе по мярка и отвратителни

обувки. Сякаш изобщо не го бе грижа как изглежда — в живота има къде-къде по-важни неща от дрехите. Като черната техника, например.

— Хубави колони — каза продавачът с благоговение. — Наистина много хубави.

Собствениците на подобни магазини далеч не са вчерашни. Наемат на работа хора като мен, които да продават на хора като мен. Продавачът безпогрешно знаеше какво да каже, кое копче да натисне. Усещането бе като да бъда прелъстен от най-красивата жена на света, притежаваща най-лошия вкус за облекло в историята на човечеството. Нямах сили да устоя на чара му.

— Да... — отговорих, оценявайки мнението му. — Наистина.

— Пристигнаха вчера късно следобед. Толкова сме заети, че още не съм имал възможност да ги чуя.

— Сериозно?

Продавачът кимна.

— С каква система разполагате вкъщи?

Изобщо не разполагах със „система“. Това, с което разполагах бе масивен черен матов комбайн, който преди години бях купил от Чарли. Но определено нямаше да споделя този факт с него. Вместо това излъгах безочливо, казвайки, че не мога да си спомня, след което добавих небрежно, като че бях внезапно обладан от духа на играещ на едро плейбой:

— Всъщност може би е по-добре да си взема и CD плейър, и усилвател, след като съм тук.

— Каква сума сте предвидил? — попита продавачът.

Вдигнах рамене и изстрелях напосоки цифра, безкрайно далеч от всяка сума, която можех да си позволя.

— Така... — промърмори той, едва успявайки да сдържи вълнението си. — Задръж за секунда, да проверя дали стаята за демонстрации е свободна и ще вържа тези колони към идеалните CD плейър и усилвател. Страшно ще си паднеш.

Върна се секунди по-късно, повлякъл кълбо кабели, и ми посочи отделено със стъкло помещение в задната част на магазина. Насред стаята се мъдреше огромно износено кожено канапе, идеално позиционирано, така че да използва оптимално акустичните характеристики на помещението. Докато свързваше кабелите към съответните входове, продавачът ме запозна накратко с

характеристиките на цялата система. Беше невероятна. На този свят има много малко неща, които могат да бъдат по-очарователни от гласовете на мъже, обсъждащи технически спецификации на музикални системи, Внезапно видях светлина в тунела. Истинският свят беше зловещо място, в което непрестанно ми се случват лоши неща. Докато в същото време този продавач ми предлагаше път за бягство — бягство към един съвършен свят, в който всеки звук, всеки висок и всеки басов тон придобиваха смисъл. Двамата слушахме и говорехме за апаратурата с благоговение. Познанията ми далеч не бяха колкото неговите, но той не се държеше надменно. Напротив — искаше да ги сподели. Придобитото знание, вникването в подробностите — всичко това някак си ни сближи.

След като свърза колоните, продавачът ме попита дали искам да чуя нещо конкретно, така че наистина да оценя възможностите им. В този момент успях да го разочаровам. След като отказах всякакви дискотечни парчета, класически рок, соул, хип-хоп, джаз, китарен рок и поп, накрая му връчих един сборен диск от кутията на пода, озаглавен „Само за влюбени“. На обложката имаше черно-бяла снимка на нелепо привлекателна двойка, целуваща се в дъжда.

— Седмо парче — казах отчаяно. — Пусни седмо парче.

Продавачът ме изгледа невярващо.

— Сигурен ли си, пич? Имам убийствено техно, което ще звучи разкошно на това.

— Сигурен съм — кимнах, без да ме е грижа за това, какво мисли за мен. — Знам, че е боклук, но това ми е... една приятелка искаше да го слуша на сватбата си.

— Ти си шефът — каза той, повдигайки вежди. Внимателно постави блестящия диск в устройството, затвори го и натисна бутона. От колоните — кристалночисти, като че легендарната група свиреше в момента пред мен, се понесоха богатите вокали на „Three Times a Lady“ на Комодорс.

Малко по-късно, докато вървях под дъжда и под тежестта на чисто новите ми CD плейър, усилвател и колони, завладялото ме вследствие на покупките ми чувство на благосъстояние започна да ме напуска. Беше ми необходима помощ. Имах нужда от приятелите си. Звъннах на мобилния на Чарли. Двамата с Дан се бяха заврели в „Шекспир“ в Ковънт Гардън да гледат мача, защото телевизионният

сигнал в „Хавершам“ се скапал. В момента, в който затворих телефона, духът ми пое обратно нагоре по спиралата. В момента имах нужда именно от Чарли и Дан. Защо ли? Защото бяха мои хора.

Хора, способни да говорят за всичко, стига да не е сериозно.

Хора, които не ме питат постоянно за какво мисля.

Хора, чието мислене се подчиняваше на законите на логиката.

Хора, които не говорят, докато телевизорът работи, освен ако не крещат по него остроумни ругатни.

Хора, според които червеното бельо изглежда превъзходно, носено от противоположния пол.

— Някой гледа ли „Ласи“ снощи? — попита Чарли, докато разсеяно разглобяваше една подложка за бира на съставните и части. — Май беше серията „Върни се вкъщи, Ласи“.

Мачът беше свършил отдавна. Нула на нула, с типично лошо представяне от страна и на двата отбора — квинтесенция на всичко, което не е като хората в съвременния футбол. Толкова скучен, че сведе темите ни за разговор до това, което ни се бе случило предната вечер. Е, доколкото я бях прекарал в тъмната си спалня, размишлявайки над сцената в ИКЕА, излъгах всички, казвайки, че съм си легнал рано, защото съм бил скапан. Дан сподели, че е прекарал вечерта в компанията на Лана — доста привлекателна почитателка, която му сипела комплименти почти през цялото време на представлението му в „Хепи Хауз“ в Ню Крос. А Чарли, колкото и да е странно, явно бе прекарал вечерта си в гледане на „Върни се вкъщи, Ласи“.

— Все едно и също — каза Дан, изчерпвайки с това цялата тема за разнообразието в жанра на „Ласи“. — Дете намира куче. Хайде татко, не можем ли да го задържим? Не. Моля те! Не. Моля те! Добре де, нека да е твойто. Детето изпада в опасност. Ласи го спасява. Хепиенд. — И той плесна с ръце и повдигна рамене, като някаква кръстоска между клошарче от Ийст Ендърс и евреин интелектуалец от Ню Йорк. — Все вариации на тази тема, пич.

Не се включих в дискусията. Нещо не се връзваше в заниманията на Чарли от предишната вечер.

— Не трябваше ли да излизате с Върни снощи? Беше казала, че е запазила маса в някакъв безбожно скъп ресторант в Хампстед.

— Да, така беше — отвърна Марли обезсърчено. — Изкарахме си чудесно — добави след малко без ентузиазъм.

— И как стана така, че гледа „Ласи“? — попитах.

— Записах го — защити се той. Тонът му определено ни предизвикваше да му се присмеем, което, разбира се, и направихме.

— Тъжно е, Марли, знаеш ли? — казах през смях. — Що за перверзен тип трябва да си, за да направиш подобно нещо тайничко в собствения си дом?

Видимо облекчен, оставил темата за вечерята с Върни зад гърба си, Чарли ентузиазирано пое ролята на жертва на майтапа.

— Това си е класика за времето си — запротестира. — След време ще бъде сред най-великите филми, заедно с „Кръстникът 2“, „Деца на Рая“ и „Дигби, най-голямото куче в света“. — Той се засмя в чашата си. — Та, какво щях да казвам, преди да ме прекъснете така грубо? А, да. Във всички серии за Ласи, той винаги трябва да спасява някакво дете, на път да бъде съдвкано от някакво коварно леопардоподобно животно...

— Май искаш да кажеш тя — подхвърлих аз. — Ласи е момиче.

Чарли ми хвърли объркан поглед, не много сигурен, дали не го бъзикам.

— Ласи си е момче, нали така?

— Разбира се, че е момиче — намеси се Дан. — Иначе сериалът щеше да е за Лади, не за Ласи^[1].

— Печелиш по точки — съгласи се Чарли. — Добре де. Ами... във филмите за Ласи тя винаги трябва да спасява някакво дете да не бъде изядено от пума или нещо подобно.

Дан и аз кимнахме, чудейки се накъде бие.

— Е, кажете ми, как го правят? Със сигурност не използват истински кучета, които да се бият с пуми.

— Аха — отвърна Дан. — Веднъж четох в някакво списание, че използвали по осем двойника на Ласи за всяка серия, докато успеят да снимат тези битки.

Умът ми очевидно се рееше някъде другаде, защото тъкмо щях да отбележа, че това е нечовешко и че дружествата за защита на животните би трябвало да направят нещо, когато Дан избухна в такъв смях, че едва не се задуши.

— Просто вадят зъбите на пумите — каза, превивайки се. — Гледах един документален филм по Дискавъри.

Невероятно беше. Това, което преживях в тази секунда. Това осмисли целия ми живот — да вися в тази кръчма и да се хия с приятелчетата си. В този момент това наистина въплъти смисъла на живота. Всичко си беше така, както се предполага да бъде.

С напредването на следобед безсмислените ни брътвежи достигнаха връхната си точка. В компанията ни присъстваха бакалавър по английска драма (Дан), магистър по градско планиране (Чарли) и неизвестен брой колежански дипломи (някои, от които мои) и при все това разговорът ни толкова се отдалечаваше от границите на интелигентността, че човек не може да си представи повече. Но темите, които ни занимаваха, бяха по-важни от всичко останало. По-важни от всичко в живота ни. Вдъхновени от темата за Ласи, разговорите ни покриха нещата, което, въпреки дългите и често разгорещени спорове, в крайна сметка се заключава в следните въпроси и отговори:

Въпрос: Може ли Батман да победи Спайдърмен в открита битка?

Отговор: Не съвсем. Спайдърмен притежава свръхчовешка сила, докато Батман е просто тип, облечен в гащеризон и екипиран с разни хитроумни джаджи.

За протокола: Чарли държеше да се отбележи, че според него Батман би победил, защото вероятността някой да бъде ухапан от радиоактивен паяк в реалния живот е безкрайно малка, докато шансовете някой тип да е дегизиран като прилеп и въоръжен с набор от джаджи, пригодени за борба с организираната престъпност, са малко по-реалистични.

Въпрос: Кой тежи най-много?

Отговор: Аз: 86 кг; Чарли: 90 кг; Дан: 79 кг.

За протокола: Чарли настояваше, че въпросът не се свежда до чисто тегло, а до мускулна маса.

Въпрос: Най-добрият филм на Уди Алън е...?

Отговор: „Манхатън“ (два гласа — Чарли и аз), „Сенки и мъгла“ (един глас: Дан)

За протокола: Дан отказа да се съгласи с преценката ни и настоя да приемем точкова система (три точки за любимия ни филм, две за

следващия и т.н.) и да гласуваме отново.

Окончателен победител по новата система: „Ани Хол“.

Усамотих се в тоалетната в задната част на кръчмата и докато пикаех, проверих колко е часът. Беше осем. Благодарение на положените усилия в дисциплина „пиене“ и осемте милиона пакетчета чипс, които изконсумирах като заместител на неделния обяд, бях достатъчно опиянен, за да не се опитвам да преценя колко време е минало, откакто съм видял Мел за последен път, но пък, от друга страна, достатъчно трезвен, за да не падна в писоара.

Завръщайки се от тоалетната, си спомних случка, която бе в състояние да накара Дан да се почувства неловко. Историята беше за това, как веднъж той си призна, че е изпитал странно увлечение по Елизабет от „Семейство Уолтън“^[2]. По обратния път към масата, усилено оголвайки се да си спомня подробност от телевизионното ежедневие („Как точно беше името на актрисата, която играе червенокосата Елизабет?“), забелязах, че към масата ни се е присъединил нов персонаж, бърбрец с Дан и Чарли. Чак когато се обърна към мен и махна за поздрав осъзнах, че е Грег Бенет — приятелче на Дан и мен, също комедиен актьор.

Грег не беше съвсем член на нашата общност — по-скоро приходящ. Човек, с когото можеш да си изпиеш питието, когато няма никой друг на разположение; алтернатива за размяне на клюки от комедийните кръгове. Работата бе там, че в действителност никой от нас не го харесваше. Беше от онзи тип хора, който подхвърля провокативни реплики в името на хумора — в общия случай за жени, никога за животни, често за политически бежанци и религиозни групировки и често от съмнителен характер, с надеждата, че хуморът му „на ръба“ ще успее да ни впечатли. Това, което не осъзнаваше, че в неговия случай границата между тънкото преминаване покрай „политическата коректност“ и пошлия хумор, често се губеше. Но все пак беше по свой си начин безобиден и заради това го понасяхме.

— Познай какво? — обърна се Грег към всички присъстващи в момента, в който стигнах до масата и седнах.

В името на забавлението, решихме да налучкаме за сметка на Грег.

— Решил си да признаеш, че „високо чело“ и плешивина са едно и също? — опитах аз.

— Открил си, че изобщо не си смешен? — предположи Чарли.

— Ще се жениш — Дан както винаги уцели десетката от раз.

— Мда — каза Грег. — Как позна?

Погледнах Дан и веднага разбрах, че новината го е натъжила толкова, колкото и мен. Дан беше в същата група в колежа по драматическо изкуство с приятелката на Грег — „прекрасната Ани“, както я наричахме. Но по една или друга причина нещата така и не се получиха и тя в крайна сметка тръгна с Грег. Дан винаги бе твърдял, че тя е от типа жени, в които би могъл да се влюби, защото е безкрайно искрен човек, чийто единствен недостатък е, че не може да разбере що за нехранимайко е Грег.

— Като в онзи виц — отвърна Дан през смях. — Защо майmunата паднала от дървото?

— Не знам — каза Грег.

— Защото умряла. — Дан направи пауза, за да може хуморът добре да попие. — Защо и втората маймуна паднала от дървото?

— Не знам — повтори Грег неловко.

— Защото решила, че това е нова игра, в която иска непременно да се включи.

— И какво искаш да кажеш? — попита Грег, единственият на масата, който не се смееше.

— Ами, ето този тук вече е женен. — Дан посочи Чарли. — Този е тръгнал да се жени. — Дан посочи мен. — Беше си само въпрос на време, докато още една маймуна реши, че не бива да остава назад и това едва ли щях да съм аз, нали така?

— Ти маймуна ли ще ме наричаш, бе? — скочи Грег, почти прескочил границата на възмущението, но все още не съвсем вбесен.

— Не, Грег. Съвсем не — отвърна Дан, изпускайки парата миг преди експлозията. Беше пил твърде много, а присъствието на Грег успяваше да извади враждебната му същност на бял свят. В крайна сметка протегна ръка и го поздрави: — Радвам се за теб, пич.

— Наздраве — каза Грег, разтърсвайки сухо ръката му.

— Жениш се, а? — подхвърли Чарли, предлагайки на Грег шепа печени фъстъци. — Кога й предложи?

— Снощи — отвърна Грег, приемайки фъстъците. — От доста време си го мислех и накрая си казах: „Защо пък не?“. Какво ще кажеш за една двойна сватба, а? — обърна се към мен. Ти и аз, Ани и Мел. Ще спестим двойно!

Не успях да се засмея. Дори не се усмихнах. Даже и рамене не повдигнах. Изобщо не направих никое от нещата, които се очакваха от мен. Вместо това се разплаках. С огромни, крокодилски сълзи. Всеки си има неловките моменти в живота. Е, аз реших да споделя моя с друг човек. Мел имаше навика да се шегува, че слъзните ми канали са ампутирани. Истината е, че просто бях забравил как се плаче. А ето че сега бе успяла да ми припомни.

Никой не каза нищо. Всички бяха вперили поглед в чашите си. Струваше ми се, че дори джубокът замлъкна, въпреки че това явно бе плод на развихрена фантазия. Бях се изложил. Жестоко. За емоциите си има време и място, а аз не бях уцелил нито едното от двете. Не и тук, в бара пред погледите на приятелите ми, вперени в мен като в паднал от друга планета. Не и върху паметта на Мел. От сълзите ми нямаше друга полза, освен очевидната, от която всячески се опитвах да избягам. Животът си е мръсно копеле, което винаги успява да те издебне в гръб. Всеки около масата много добре знаеше, че то съществува някъде там — така, както бяхме наясно, защо, след като човекът от каменната ера е изобретил колелото, следващото изобретение е била кръчмата.

След минута-две неловко мълчание, толкова болезнено, че бях твърдо убеден, че ще го помня до края на земния си път, реших, че по всяка вероятност дължа на приятелите си някакво обяснение.

Едва ли то щеше да ми донесе някакво облекчение, но пък за сметка на това без съмнение щеше да влоши положението.

— С Мел се разделихме — признах. — Каза, че не съм бил сигурен, че искам да се женя. Което си е вярно. Но пък не означава, че не я обичам... — успях да довърша изречението, отново завладян от емоциите си. Непосилно тежкото отчаяние, завладяло ме от сутринта насам, най-накрая ме смаза. — Животът ми се оказа пълен боклук. Ще ми кажете ли, как, по дяволите, мога да бъда сигурен?

Последва ново мълчание. Висок, съсухрен барман с изрусени кичури дойде до масата ни и събра празните чаши. Избърсах очи, като се опитах да отстраня и един сопол. Все още никой не продумваше.

Изминаха няколко минути и, като че току-що събуден, Чарли каза тихо:

— Върни е бременна. Каза ми го вчера, в ресторанта, в който ме заведе. Знаех си, че нещо не е наред. Никога не ходим по баровски кръчми без причина... Мислех си, че съм готов... Мислех си, че все някак ще свикна с идеята..., но сега, след като се случи... не искам да ставам татко.

Мълчание.

Дан се изкашля високо и всички вдигнахме поглед към него.

— Всички знаете за поканата за сватбата на Мийна. Е, снощи, докато си бъбрех с онази мацка, която срещнах на представлението, изведнъж ми хрумна, че съм направил най-голямата грешка в живота си, разделяйки се с Мийна. Струва ми се, че тя беше... нали знаете... Онази, която.

Разменихме многозначителни погледи и отново се заловихме с питиетата си, после вперихме очи в скутовете си и отново никой не продума.

След няколко минути дълбокомислено мълчание Грег нервно изсумтя, запали цигара и предложи на останалите. Всички взехме по една, в очакване да чуем дали той също е имал внезапно прозрение свише, което да му осигури членство в учредителното събрание на Клуба на анонимните смотаняци.

— Е — каза той, като се намести на стола нервно и запали цигарата си, — някой гледа ли „Ласи“ снощи?

[1] Игра на думи: на англ. ез. „lassie“ и „laddie“ са остарели думи от шотландски произход за „младеж“ и „девойка“. — Б.пр. ↑

[2] Английски тв сериал от 70-те години на XX в. — Б.пр. ↑

РАЗМЯНА НА ЕМОЦИОНАЛНИ БИОГРАФИИ

*Единственото, с което съм обвързан
истински, е липсата на всякакво обвързване.*

Федерико Фелини

В началото бе тя, бях аз и невъобразимо количество щастие. Бяхме влюбени. Изцяло, дълбоко и безвъзвратно. Хората — по-често жените, редовно казваха на Мел по разни купони неща като: „Невероятно е колко добре си пасвате“, „Изглеждате толкова влюбени“, или любимото ми: „Вие наистина страшно си подходите“. Кое то си беше вярно. За първи път срещях жена като Мел — красива, чувствена и интелигентна. Непрестанно ме караше да се смея, пиеше наравно с мен и също като мен от всичко най-много обичаше да пуска коментари към телевизора по адрес на героите от „Ийст Ендърс“. Мел бе чудо. Ангел, паднал от небето. Най-смешното е, че когато я срещнах за пръв път, бях твърдо убеден, че нямам никакви шансове.

Бях на двадесет и четири и току-що бях назначен на временна длъжност за два месеца в административния отдел на издателството на някакво списание на Лестър Скуеър. Забелязах Мел още през първата си обедна почивка. Стоеше пред мен на опашката в магазинчето за италиански сандвичи до сградата, в която работех. Тръгнах бавно след нея, любопитен накъде ще се отпрати и щях да умра от щастие, когато видях, че влиза в Ментърн Хауз — сградата, в която работех. Радостта ми се увеличи още повече от безмълвното ни съвместно пътуване в асансьора, а когато слезе на моя етаж и се отпрати към отдел „Рекламни продажби“, направо щях да експлодирам.

Стоях с отворена уста и я зяпах, опитвайки се да разбера какво в тази жена така ме изкара от релси. След няколко секунди, когато един от шефовете ме помоли да се отместя от вратата на асансьора, открих

отговора. Това, което ме привличаше в нея не бяха лицето или фигурата ѝ — въпреки че далеч не бяха за пренебрегване — а походката ѝ. Тя притежаваше най-хипнотизиращата походка, която бях виждал — отривиста, секси и най-изумителното от всичко — дръзка. Като че бе въплъщение — дишащо и ходещо — на Криси Хайнд, пееша „Brass in Pocket“.

През следващите две седмици открих следните факти за жената на мечтите си: казваше се Мел Бенсън, бе на двадесет и четири и че учила в Единбургския университет. Обичаше сандвичи с пиле и авокадо, мразеше инструкторката си по аеробика, работеше „нещо“ в рекламния отдел, не беше омъжена и изглеждаше великолепно в черно. След още една седмица дори успях да я заговоря.

Всеки петък на обяд рекламният отдел отиваше в „Джордж“ — кръчма от другата страна на улицата, точно срещу офиса. Оценявайки открилата се перспектива, аз най-нахално започнах да се подмазвам на Тони — чиновник от рекламния отдел на средна възраст, който живееше единствено и само заради крикета. Само след седмица успях да си издействам покана за петъчното посещение в „Джордж“. Още при първа възможност безцеремонно го изоставих и заех стратегическа позиция до Мел.

Почти веднага завързахме разговор и я попитах какво работи. Отговорът ѝ — „медийно планиране“ — ме остави все така невеж по въпроса. Когато ми върна въпроса, аз си признах за временния си статут, но ѝ казах, че съм и комик. Обичайната реакция на хората, пред които разкривах този факт бе „Разкажи някой виц!“, което ненавиждах — в края на краищата не бях цирков тюлен. Но Мел каза само: „Хубаво е да срещнеш някой с мечти“ и приключи въпроса. Впечатлен бях. За двадесет и седемте минути, оставащи от обедната почивка, успях да я разсмея цели двадесет и три пъти. Нов личен рекорд.

Следващите два петъка се случи същото. Стигнахме до фазата, в която в понеделник се питахме един друг как са минали уикендите ни, а в петък споделяхме плановете си за почивните дни. От всичките ми любовни походи, този определено беше най-дългият и най-изтощителният.

През четвъртия петък от кампанията ми, най-накрая се реших да премина към действие. Мел стоеше до асансьора и потропваше с химикалката си по бледосинята пластмасова бутилка с минерална вода.

— На три ще назова мелодията — подхвърлих шеговито.

На лицето ѝ разцъфна широка усмивка — толкова широка, че за пръв път видях зъбите ѝ — малки, блестящи, съвършени.

— Защо винаги ме караш да се смея? — попита, като че бях съучастник в някакъв заговор в името на личното ѝ щастие.

— Не знам. Може би имаш твърде нисък праг на размиване.

— Възможно. Но може и да е, защото ти си смешен.

Без да си правя труда да размишлявам, дали каза „смешен“ в смисъла на „ха-ха“, или имаше предвид „Престани да ме преследваш, откачалка такава“, реших, че моментът е настъпил. Че пред мен се е открила Възможността. Нямах нужда от втора покана.

— Какво ще кажеш да изпием по нещо довечера?

— На среща ли ме каниш? — попита Мел сухо.

Затърсих правилния отговор. Бях се опитал да подхвърля поканата възможно най-небрежно, давайки ѝ възможност да ме отреже, без да разбие егото ми на пух и прах. А вместо това тя ме караше да ѝ дам категоричен отговор за едно от двете неща, за които човек никога, ама никога не бива да бъде категоричен, дори под смъртна заплаха.

— Тъъ, не... всъщност... предполагам... да.

— Така си и знаех — каза Мел с усмивка. — Благодаря ти много. По-ласкана съм, но се опасявам, че отговорът е „не“.

Дори не бях предвидил подобно отхвърляне в списъка си с евентуални реакции. Зная, че в този момент би трябвало да оставя нещата така и да си тръгна и се извинявам от името на устата и егото си, че не постъпих именно така. А вместо това, пращайки всякаква предпазливост по дяволите, попитах:

— Защо не? — въпросът, който всеки мъж, притежаващ самоуважение малко над средното ниво, не би трябвало да задава никога, тъй като си е равносилен на самоунижение.

— Просто една от онези ситуации — каза тя, нервно чупейки пръсти. — Хвана ме във възможно най-лошия момент.

Оттеглих се към бюрото си да ближа рани и се хвърлих в работата си по-ожесточено от всякога. Планът ми за оцеляване бе прост: да отбягвам Мел до края на живота си. Следвайки го стриктно, киснех предимно в офиса си, промъквах се крадешком по коридорите, избягвах да се навъртам във фойето и не стъпих повече в „Джордж“.

Но настъпи последният ми работен ден и съдбата повели да се срещнем в асансьора, тъкмо когато си тръгнах.

— Отбягваш ме, нали? — попита Мел, докато вратите се затваряха и натисна копчето за партера.

Отново отчаяно затърсих правилния отговор. Бях се опитал да я отбягвам възможно най-небрежно, давайки ѝ възможност се държи възможно най-далеч от мен, но ето че сега стоеше пред мен и ме караше да ѝ дам категоричен отговор за второто нещо, за което човек никога, ама никога не би трябвало да бъде категоричен, дори под смъртна заплаха.

— Не... всъщност... предполагам... да.

— Така си и знаех — каза тя с усмивка. — Надявах се да успея да те засека някъде.

— Защо?

— Промени решението ми — отговори тя смутено. Отбелязах любопитния ѝ избор на думи, но не ѝ позволих да каже нищо повече. Продължението на разговора щеше само да обърка нещата още повече. Ако бях в състояние неосъзнато да променям решението ѝ, то със сигурност можех, без да искам, отново да го променя. Така че пропътувахме петнадесетте етажа надолу в мълчание. Когато вратите на асансьора се отвориха, Мел извади химикалка от чашата си, сграбчи ръката ми, надраска телефонния си номер на дланта ми и изхвърча.

Уговорихме се да се срещнем същата вечер в някакъв бар, наречен „Фройд“. Мел пристигна в девет без четвърт, с петнадесет минути закъснение — идеално преценено, така че да ми докара онова нервно състояние, в което по дланите ми избива студена пот, а нейната поява да добие енигматични измерения, които никога не съм смятал за постижими от човешко същество. Пристигна облечена в тъмносини джинси, бяла тениска и яке. Не се бе издокарала, което беше добре. Неиздокарването говореше за онзи тип самочувствие у жените, на което се възхищавах най-много.

— Може ли да уточним нещо? — попита още със сядането си. Погледнах я безизразно. — Не искам... как да ти кажа... не искам да се обвързвам.

Направих Безизразната физиономия.

— Ще бъдем просто приятели.

Наложил се Безизразната физиономия да остане и за продълженията.

— Не го приемай лично, но връзките са прекалено сложно нещо, а точно в момента имам нужда от спокойствие. Не ме разбирай погрешно. Ти си чудесен тип, но си попаднал на погрешното място, в погрешното време, с погрешното момиче, на погрешната планета. — Тя направи пауза, като че усещайки безпокойството ми. — Е, няма ли да кажеш нещо?

В този момент реших да рискувам — първият и последен в живота ми. Целунах я, нарушавайки и двете правила за целуване на хора, които не познаваш особено добре:

Първо правило: пий много.

Второ правило: винаги изчаквай Момента.

В ръката ми имаше чаша лимонов сок със сода (най-евтиното питае в менюто), а колкото до Момента, предполагам, че подлежеше на закъснение, дължащо се на задръстване по трасето. Тъкмо се чудех, откъде се е появил у мен този импулс, когато тя отвърна на целувката ми. Успяхме да си поемем въздух чак след три минути, със залети от руменина бузи и определено разгорещени.

— Не мога да повярвам какво направих току-що — каза Мел, старателно отбягвайки погледа ми.

— Аз също — отвърнах, вперил поглед в обувките си. — Но се случи.

Прекарахме остатък от вечерта в пиене и бърборене, изцяло погълнати един от друг. Когато по-късно огладняхме, Мел предложи да отидем да хапнем нещо. Последните остатъци от парите ми бяха изчезнали отдавна, което ме принуди да ѝ разкрия бедняшкото си положение. Това изобщо не я притесни; напротив — намери ситуацията за смешна, така че се преместихме в един италиански ресторант в съседство, на нейна сметка. Докато дъвчех спагетите си, забелязах, че Мел само ме зяпа и не говори. Явно нещо се въртеше в главата ѝ.

— Имам доматиен сос по брадичката ли? — попитах и прекарах ръка през устата си.

— Не, няма нищо — отговори Мел по начин, който очевидно означаваше тъкмо обратното. Тъкмо налапах поредната лъжица паста, когато внезапно „нищото“ се превърна в „нещо“.

— Целунахме се. Едва се познаваме. Не мислиш ли, че е редно да направим онова с историческите сведения?

— Размяната на емоционални биографии?

— Размяна на резюмета на връзките — усмихна се Мел победоносно.

— Да — отговорих, — но ти си първа.

Тя ми разказа, как наскоро се е разделила с мъж, с когото е прекарала две години и си е мислила, че може би е намерила Него. Но за съжаление, той бил убеден, че е намерил Нея и настоявал да се премести да живее при него, а тя не споделяла желанието му. Разказът ѝ отне два часа и бе разпокъсан, изпъстрен с ненужна информация, непрестанно заливаща ме на големи дози.

Разбрах, че когато била на шест години паднала и наранила коляното си и че сега там има белег с формата на усмивка; че преди три години си купила от някаква гаражна разпродажба албум на Ела Фицджералд, който смята за най-ценното си притежание. Разбрах, че винаги е искала да има котка, но сега, след като е сама, подобен ход ѝ изглежда доста клиширан. Цялото това откровение беше изключително мило, но в същото време обърквашо.

Разказът на собствените ми любовни преживелици ми отне около пет минути. Доколкото по очевидни причини нямах никакво желание да влизам в подробности около скелета от гардероба наречен Аманда, се ограничих с възходите и многото разочарования в любовния ми живот с предишната ми приятелка, Ребека, чиито последни думи бяха: „Напускам страната. Не се опитвай да ме последваш.“ Мислех си, че е смешно, но Мел явно не споделяше мнението ми.

— Това ли е?

— Кое?

— Любовният ти живот.

— Да?

— А къде отидоха подробностите? Трябват ми подробности.

— Разказах ти всичко.

— Нищо не си ми разказал.

Направих Озадачената физиономия — лека вариация на тема Безизразна физиономия.

— Какво им е на всички мъже? Защо не могат да говорят? Да не би да ви учат на това в някакви смахнати мъжки училища? Или пък ви

премахват гласните струни още при раждането?

— Не — отговорих и слава богу този път тя се засмя. В крайна сметка продължих да ѝ разказвам миналото си, въпреки че се чувствах доста неловко от това. Знаех, че е добър знак — че тя се интересува от мен — но не можех да се отърва от чувството, че всички тези приказки за провалили се връзки са предизвикване на съдбата.

— Струва ми се, че е време да тръгваме — каза Мел, облизвайки лъжичката от десерта си. Огледах се наоколо. Когато дойдохме, ресторантът бе пълен, но сега бяхме останали само ние и сервитьорите правеха всевъзможни, почти груби намеци, че единствено нашето присъствие им пречи да се приберат вкъщи.

— Прекарах чудесна вечер — казах, докато хванати за ръце си проправяхме път през тълпата, излизаща от някакъв театър на Шафтсбъри Авеню. — Беше... интересна.

— Аз също — каза Мел. Пресякохме бързо улицата, като едва избягнахме да бъдем повалени от настроен кръвожадно шофьор на автобус. — Но нали си наясно, че от това нищо няма да излезе?

Спрях и я погледнах, чудейки се дали се обажда собствената ѝ несигурност, или се опитва деликатно да ме разкара.

— Защо?

— Защото така — тя се приближи към мен, тъй като колите фучаха и от двете ни страни. — Едната причина е, че в момента се опитвам да се съсредоточа върху кариерата си...

— А другата?

— Другата е, че... току-що приключих с една дългосрочна връзка. Което означава, че цялото ми разочарование ще рикошира върху теб. Което от своя страна означава, че някой от нас ще нарани другия. А вече те харесвам прекалено много, за да си позволя това да съм аз.

— Тогава недей.

— Какво?

— Да ме харесваш. Не ме харесвай. Далеч не съм идеалният ти партньор. Не съм мъжът на мечтите ти. Постоянно забравям важни дати — рождени дни, годишнини и официални празници. Намеренията

ми към теб са изцяло безчестни, а и прекарвам прекалено дълго време в банята.

— Колко дълго?

— Половин час.

— Което напрано те прави почетно момиче.

— Но пък, от друга страна, независимо колко ще продължи, бихме могли да си изкараме чудесно. Добре ще се посмеем. Като ваканционно увлечение, но без да сме на почивка. И ти обещавам, че няма да има никакви пощенски картички и междуградски разговори, когато всичко приключи.

— Ваканционна авантюра значи — каза тя замечтано. — Харесва ми как звучи.

Целувахме се, докато едно преминаващо такси не ни свирна с клаксона си и ни върна към реалността. Мел се изправи на пръсти и прошепна в ухото ми:

— Наливай сангрията!

Това беше тогава.

ЛЮБИМАТА МИ РОКЛЯ

От новината за раздялата ми с Мел най-много се разстрои майка ми. Беше направо съсипана, особено след като ѝ казах, че вината е изцяло моя.

— Не можеш ли да направиш нещо и да промениш отношението си към брака? — ме попита тя, като че сърцето ѝ се късаше. Опитах се да ѝ обясня начина си на мислене, но нищо не бе в състояние да я убеди. Върни не прие нещата много по-добре. Направо ми каза, че съм глупак, ако си мисля, че ще намеря нещо по-добро от Мел. Беше пределно ясно, че с изключение на Дан и Чарли, всичките ми приятели и роднини са убедени, че грешката е изцяло моя.

Целият април премина като в мъгла. В отговор на засипаните ме критики, се отдадох изцяло на комедията и непрестанно обикалях по-слабо посещавани представления по места като Норич, Чичестър и Нортхамптън. Отдадох се и на огромни количества алкохол (странно романтично усещане, навяващо спомени за „Изгубен уикенд“^[1] и причиняващо доста сюрреалистични изяви зад микрофона) и на временната си работа.

Единствената спънка в главоломните ми усилия да забравя Мел бе някъде в началото на април, когато се събудих на пети сутринта с мисълта, че е двадесет и деветият ѝ рожден ден. Повече от всичко на света ми се искаше да ѝ се обадя. Не само защото беше рожденият ѝ ден, но и защото ми липсваше. Дори не си беше прибрала нещата от апартамента ми. Определеното за нея чекмедже от скрина в спалнята ми съдържаше пуловер, сутиен, два чифта бикини, кутийка тампони и чорапогашник. Старите ѝ маратонки, с които играеше аеробика, се намираха под леглото ми. Във фризера все още имаше огромен пакет брокати, който бе купила, след като беше прочела в някакво списание, че предотвратяват заболяването от рак. Какво по дяволите ще правя с три тона шибани броколи?, си казах, когато ти открих зад кутия с рибни пръчици. В крайна сметка ти изхвърлих — причиняваха прекалено болезнени спомени. Но сега, след като измина цял месец,

откакто я бях видял за последен път и през цялото време бях уважавал желанието ѝ да не ѝ се обаждам, беше време и тя да уважи моите желания.

В миналото, както повечето хора, често бях употребявал фразата „нека бъдем приятели“ като кратък вариант на „моля те, не окачай снимката ми на мишената за дартс“. Но когато реших да се обадя на Мел, бях наистина искрен. Всичките ми приятелки преди нея имаха своята строго определена функция, която рядко включваше нещо повече от това да запълнят временно позицията „гадже“. Но сега беше различно. Това беше Мел. Това, което бе останало между нас, можеше с малко усилия да бъде спасено и да се превърне в приятелство.

Обадих ѝ се на работа, в началото на седмицата.

— Здравсти, Мел, аз съм — казах бодро.

— Как си? — попита тя след дълго мълчание.

— Добре съм. А ти?

— Добре. Не е кой знае колко зле.

— Как мина рожденият ти ден?

— Добре.

— Как го отпразнува?

— Излязохме да пийнем с няколко приятели.

Мълчание.

— Как е работата?

— Бива. Как е комедията?

— Бива.

Пак мълчание.

Скоро стана пределно ясно, че без всекидневни упражнения, способностите ни за поддържане на небрежен разговор са закърнели. Ето това ти причинява раздялата, помислих си гневно, загубваш способността да разговаряш за незначителни неща с бившия си приятел. Опитах се да стигна до целта на обаждането си, преди репертоарът ни да се е изчерпил съвсем.

— Зная, че между нас всичко свърши, Мел, и зная, че би предпочела да не се виждаме, но... имам нужда да останем приятели. Знам, че с много по-лесно просто всеки сам да продължи напред, да приключим на чисто и така нататък. Но не искам да приключваме на чисто. Искам всеки от нас да продължи да бъде част от живота на другия, без значение колко тежко ще ни бъде.

Искаше ми се да си мисля, че речта ми е знак за новопридобита зрялост и като че Мел я възприе така, тъй като се съгласи да се срещнем в четвъртък. Въпреки че, ако трябва да съм честен, не можеше да става въпрос за никаква зрялост, а по-скоро за отчаяното ми желание да се докопам по някакъв начин поне за малко до бившата си приятелка.

Беше четвъртък — денят, в който се бяхме уговорили да се срещнем. Тръгнах си от работа десет минути по-рано, като успях да се промъкна незабелязан покрай „Караулката“. Веднъж намерил се навън, реших да избегна всяка форма на транспорт, която би могла да причини закъснението ми и се втурнах към дестилацията си пеша през центъра на Лондон.

Мел бе предложила да се срещнем в подземния бар на някакъв, като че моден в момента, тайландски ресторант в Сохо. Никога не бях ходил там, а и Мел също, доколкото ми бе известно. Спомням си, че тогава си помислих, че го е направила нарочно — да избере място, непознато и на двамата ни, така че да няма опасност да навява неканени спомени. Умен ход от нейна страна, тъй като предположението, което аз бях на път да направя, бе бар „Фройд“, където започна всичко.

Мел ми се обади за кратко следобед на работа, за да ми напомни, че може да остане само един час, тъй като има други планове за вечерта. Казах й, че не е проблем, въпреки че беше. Но по пътя все повече ме завладяваше убеждението, че след като се е съгласила да се срещнем и при положение че изиграя картите си правилно, всякакви планове за вечерта й ще пропаднат, като позволят аз да приведа в действие със замах моите собствени.

Пристигнах в „Рай“, останал без дъх, но пък доста по-рано, така че слязох долу в бара, кацнах на абсурдно високо столче, поръчах си бира и вперих изпълнен с очакване поглед в стълбите.

Когато Мел пристигна (с петнадесет минути закъснение), винях първо краката й. Беше облечена в къса черна рокля без ръкави — любимата ми нейна рокля, в която според мен винаги изглеждаше съвършено.

Мел ме целуна и седна.

— Здравей, Дъф.

— Здравсти — отвърнах смутено и ѝ върнах мимолетната целувка по бузата, а след това я прегърнах, за да компенсирам липсата на близост в целувката. Всички тези изтънчени маневри изискваха умения, които не бях много сигурен, че притежавам.

— Изглеждаш чудесно — казах топло.

— Благодаря — усмихна се Мел. — Ти изглеждаш леко потен.

Огледах се в огледалото зад бара. Беше права. Едва ли бих могъл да се изпотя повече дори в сауна. Цялото това тичане насам, за да успея да дойда навреме явно си бе взело своето, още повече предвид факта, че тялото ми далеч не беше привикнало към физически упражнения. Докато Мел говореше с бармана, се опитах да добия малко по-спокоен вид. Мел поръча още една бира за мен и дълго мисли, преди да избере водка с портокалов сок за себе си.

Разговорът ни вървеше далеч по-добре, отколкото по телефона. Всъщност след няколко минути почти можехме да забравим, че не сме двойка. Обменихме информация за дребни, но важни неща от живота си (аз ѝ разказах за работата си, последните ми представления и снощната серия на „Ийст Ендърс“; тя ми разказа за работата си, апартамента си и новите барове и ресторанти, в които е ходила).

Мел искрено се зарадва, когато ѝ съобщих новината за бременността на Върни и ме накара да ѝ разкажа в подробност всичко, което знам. Казах ѝ, че би било добре да отиде да види Върни, но тя отговори със смутена усмивка, че едва ли ще има време заради работата си. Срамота беше, че след като вече не сме заедно, означаваше, че Мел и Върни не могат да бъдат приятелки. Мел ме помоли да поздравя Върни и Чарли от нейно име и си записа в бележника, че трябва да им изпрати картичка. Попита ме също и за Дан. Казах ѝ, че е добре. Поколебах се дали да ѝ кажа за поканата за сватбата на Мийна, но реших, че темата е прекалено близка и деликатна и за двама ни, за да е безопасна. Но в края на краищата изникна сама в процеса на разговора.

— Мийна ми писа — каза Мел. — Нали се сецаш, бившата приятелка на Дан. Никога няма да повярваш — ще се жени.

— Знам — отговорих. — Изпрати покана на Дан.

— Аха — промърмори Мел. — Предполагам, че си има своите причини да го направи. На мен също ми изпрати покана, заедно с писмото. Е, всъщност е адресирана до двама ни. Не е знаела, че сме...

— Мисля, че си е за теб — прекъснах я бързо, преди да е успяла да довърши изречението. — Мийна никога не ме е харесвала.

— Не — Мел ми подаде поканата. — Тия вземи. Не съм се виждала с Мийна от векове. Само ще ѝ изпратя подарък.

— Виж, тя кани теб, защото те харесва — върнах поканата на Мел. — Моето име фигурира просто от любезност. Както и да е. При положение че Дан няма да ходи, което е факт, не мисля, че е редно аз да се появявам там. Защо не отидете двете с Джули? Знам, колко си падаш по хубави сватби — млъкнах, изумен от собствената си глупост — Съжалявам, разбираш какво имах предвид, нали?

— Не се притеснявай — отвърна Мел. — Знам какво искаше да кажеш.

Барът вече започваше да се пълни с хора, дошли за по питие след работа. За да създаде подходящата атмосфера, барманът пхна касета в уредбата зад бара. Надявах се да пусне нещо вдъхновяващо, което да повдигне настроението ми, но от колоните се разнесе една от онези песни, които всеки разпознава безпогрешно, тъй като всички радиа я въртят през половин минута.

— Мел — казах, в момента, в който започна отвратително досадният припев, — това, че дойде днес, означава ужасно много за мен. Не можех да се отърва от мисълта, че сигурно ме мразиш до смърт и така нататък. Искам само да знаеш, че все още те обичам. Цялата тази история нямаше нищо общо с теб. Искам да кажа... не че не можех да се ожена точно за теб... не бих могъл да се ожена за когото и да било...

— Задължена съм ти — каза Мел заядливо. Вече съжалявах горчиво, че изобщо съм подхванал темата.

— Не мога да те разбера. Защо винаги възприемаш нещата погрешно? Искам да бъдем приятели. Имам нужда от това.

Мел изпразни чашата си с елегантно движение.

— Колко типично за теб, Дъфи. Понякога си толкова си егоцентричен, че оставаш сляп за нуждите на хората около теб. Ами аз? Какво те кара да мислиш, че аз искам да си останем приятели? Всяка среща, всеки телефонен разговор ми напомнят, че предпочиташ да живееш в... — тя потърси в речника си най-язвителната фраза — в онази клошарска дупка заедно с Дан, отколкото да живееш с мен! Чаках те цели четири години, без усилията ми да срещнат някаква

подкрепа. Просто не е честно. Ти беше този, който не пожела да се ожени за мен.

Нямах какво да отговоря. Не ми бе необходима кой знае каква проникателност, за да разбера, че е права. Ако ролите ни бяха разменени, никога нямаше да седя в някакъв сутеньорски бар с ужасна музика и да слушам Мел, която да ми обяснява защо, въпреки че ме обича, не иска да живее с мен, докато смъртта ни раздели.

— Всичко обърках — казах.

— Да, тук си прав — въздъхна Мел и поръча още една бира за мен и водка с портокалов сок за себе си.

Опитах се да върна разговора към по-безопасни теми и попитах как я карат Марк и Джули.

— Добре са — каза Мел и отпи от питието си. — Марк е адски зает, както обикновено. Джули също, но някак си успява да ходи на някакъв курс по грънчарство след работа. Засега прави само пепелници. Всъщност започва да прави вази, но винаги се получават пепелници. Вече имам пет! — Мел се засмя, очевидно поотпуснала се. — Искаш ли един?

— Оригинален „Уотсън“, а? С удоволствие — казах през смях. Това е добре, помислих си, именно към това трябва да се стремим. — Някакви други новини около тях?

Мел се замисли и отпи от питието си, преди да отговори.

— Твърдо са решили догодина да се преместят в по-голямо жилище. Надяват се да успеят преди сватбата.

Марк и Джули бяха вманиачени на тема местене в нови жилища. Откакто ги познавах, бяха купили и ремонтирали три къщи. Според мен планът им беше в момента, в който цените на жилищата в Шепърдс Буш, където живееха в момента, стигнат критичната точка, да продадат къщата и най-накрая да успеят да се преместят в лелеяния Нотинг Хил Гейт.

— А в началото на август мислят да наемат вила в Тоскана с няколко приятели. Поканиха и мен. Казах им, че идеята не ме привлича особено, но Джули здраво ме е притиснала и в края на краищата може и да приема.

Мел погледна часовника си.

— Вече е седем. Трябва да тръгна, Дъф.

— Добре — казах и се смъкнах от високото столче. Бях разочарован, че не реши да остане, но пък, от друга страна, бях сигурен, че не съм проиграл всичките си шансове. Барът вече гъмжеше от хора. Проправихме си път до стълбите и след малко излязохме под късните слънчеви лъчи.

— Е, добре, Дъф — каза Мел рязко. — Сега ще трябва да си кажем довиждане.

— Хубава вечер ли се очертава?

— Само ще се видя с приятели. В каква посока си?

— Към Лестър Скуеър — отговорих, отбелязвайки наум, че приятелите, с които щеше да се вижда, останаха безименни.

— Виж, съжалявам, че се държах толкова ужасно с теб преди малко. За тази история с приятелството.

— Изобщо не си се държала ужасно — заизвинявах се на свой ред. — Заслужавах си го. Наистина.

— Все още ми е малко трудно, но се радвам, че искаш да останем приятели — усмихна се Мел търпеливо. — Защото наистина сме си такива, нали? Не искам да се загубим взаимно.

Това е, помислих си, това е Моментът.

Мел ме целуна по бузата. Аз я прегърнах и също я целунах. По устните. Целувката далеч не беше невинна. Беше си истинска, изпълнена с напрежение целувка тип „дай ми само няколко секунди и ще заиграя тенис със сливиците ти“. Което далеч не беше редно, а долно и низко. Статутът ми на бивше гадже ограничаваше местата за целуване само и единствено до бузата. Бузите са предназначени за бивши гаджета, познати и роднини. Устните са само за настоящите гаджета, близки приятели и плюшени играчки.

Погледът на Мел моментално ме постави на място. Тя неловко се отдръпна от мен, отвори уста, за да сподели мнението си за поведението ми, но очевидно се отказа и вместо това въздъхна така, като че ли бях успял да я разочаровам повече, отколкото е смятала за възможно, обърна се и се отдалечи.

С угризение се отправих по Уордър Стрийт към метростанцията на Лестър Скуеър. Но нещо, ако искате го наречете шесто чувство — аз лично бих предпочел да го нарека трагично чувство — ме накара да се обърна назад точно навреме, за да видя как черен сааб кабриолет с надпис РОБ 1 вместо номер спира до Мел. Спортно облеченият

шофьор на кабриолета слезе, поздрави я, сложи ръцете си около кръста ѝ и я целуна.

По устните.

Не е близък приятел — щях да го познавам в такъв случай.

И определено не прилича на плюшено животинче за гушкане.

Което оставя само една възможност.

Обмисляйки отново сцената по пътя към метрото, с натежало като камък сърце, внезапно ми хрумна, че всъщност не целувката беше това, което ме разстрои, а фактът, че ръцете му се намираха върху роклята ѝ. Върху моята любима рокля.

[1] Филм на американския режисьор Били Уайдър („Някои го предпочитат горещо“), 1945 г. — Б.пр. ↑

БИ ТРЯБВАЛО ДА ИЗЛИЗАШ ПО-ЧЕСТО

Мистериозният целуващ я по устните нов „приятел“ на Мел разтърси света ми из основи. Ако аз бях земята, то Роб 1 би бил метеорит, чийто удар е изместил оста ми на въртене, предизвиквайки нов ледников период. Не можех да повярвам, че Мел е решила да ми намери заместник толкова скоро — само месец след раздялата ни, да не говорим, че беше платежоспособен красавец, успешно проправящ си път нагоре по обществената стълбичка. Къде бе останало скърбенето? Това е основният проблем с жените, заключих, никакво чувство за благоприличие. Най-много ме болеше, че на мен изобщо не ми беше хрумвало, да почувствам нужда от заместничка на Мел. Такъв глупчо си!

Чудех се дали просто аз не разсъждавам неблагоприятно. Какъв ли беше благоприятният период на скърбене след смъртта на една четиригодишна връзка според „нормалните“ хора? За да разбера, проведох (донякъде) научна анкета сред приятелите, роднините и колегите си.

Статистически институт „Дъфи“ за проучване на любовните връзки получи следните резултати:

Дан: „За жена като Мел? Минимум три месеца. Има някаква грешка, приятел. Оня тип трябва да е бил брат й. Какво? Според теб тя няма брат? Още по-добре, пич. Значи е бил отдавна изчезналият й брат.“

Чарли: „Трудно ми е да си спомня за съществуването на някакви жени преди Върни, но съм съгласен, че за връзка като вашата три месеца изглеждат стандартния минимум.“

Грег: „За да се възстановят след подобна връзка, жените се нуждаят от поне шест месеца, с тенденция тези месеци да се удължават безкрайно. Виж, за нас, мъжете —

колкото по-скоро, толкова по-добре. Това не е въпрос на сексизъм, а на гени — жените имат нужда от дългосрочна сигурност, докато на мъжете им дай да се забавляват. Така стоят нещата.“

Върни: „Въпреки че в момента съм бременна и следователно разсъдъкът ми не си е съвсем на мястото, ще ти кажа следното: жените могат да правят каквото си искат и когато си искат, защото мъжете са тъпи.“

Майка ми: „Достатъчно дълго, за да си излекуваш раните, но не прекалено, за да не се докараш до депресия.“

Като изключим отговора на сестра ми (Грег изобщо не е необходимо да бъде споменаван), анализът на резултатите от проучването ме доведе до заключението, че Мел все още би трябвало да скърби. Явно бе допуснала грешка в изчисленията си и скитосваше нагоре-надолу с новото си гадже, когато всъщност, според консервативните разбирания, от преодоляването на връзката ни я деляха още около шест седмици.

Едва началото на май е, маце! Предполага се, че все още би трябвало да скърбиш по мен и то поне до август!

До този момент се бях справял с липсата на Мел доста добре — все едно беше заминала на почивка и щеше да отсъства дълго. Но когато я видях с Роб 1, нещата придобиха болезнено реални измерения и в момента изпитвах болка, каквато не бях предполагал, че съм способен да изпитам някога. В миналото, когато се бях разделял с гаджетата си, просто изчезвах напълно от живота им и ми беше лесно да си представя, че и те просто престават да съществуват. Но това мое глупаво „нека останем приятели“, обсебило мислите ми означаваше само, че безкрайната болка в сърцето ми занапред ще става само все по-силна, вместо да отминава с времето.

Не беше честно само аз да скърбя. Но, от друга страна, се чувствах длъжен. Така че реших за известно време да се отдам изцяло на скръбта си. Обадох се на работа, че съм болен, отложих всичките си представления за идната седмица и погълщах пакет след пакет карамелизирани пуканки, зяпайки тъпи дневни телевизионни предавания. Дори възприех униформа, състояща се от халат и

тъмносинята пижама от „Маркс & Спенсър“, която майка ми ми бе подарила за Коледа. Тогава ѝ бях казал, че едва ли някога ще ми потрябва, тъй като спя гол, и много ясно си спомням думите ѝ: „Вземи я все пак. За всеки случай.“ Сега вече знаех какво е имала предвид.

През онази седмица просто се разпаднах. През няколко дни Дан, Чарли и Върни се опитваха да ме измъкнат от меланхолията ми, но аз все им отказвах, оправдавайки се, че това е само временно положение, през което трябва да мина, ако искам да стигна до другия бряг.

Това се случи в два часа в неделя следобед — около осем дни след като бях решил да се отдам на скръбта си. Не че болката бе отминала — напротив, все още си стоеше там — но като че дните, прекарани в траур, ме бяха научили да се примирявам и да живея с нея.

Устроих среща на брадичката си с една дамска самобръсначка „Бик“ (сладостта на отмъщението — Мел постоянно се опитваше да ме разубеди да се бръсна с нейните самобръсначки за крака), натиках траурната си униформа в пералнята и гол се отправих към душа, където символично отмих скръбта от себе си. И докато втривах в скалпа си шепя от зарязания от Мел подхранващ шампоан за всекидневна употреба „Гарни“, взех решение. Решение да се променя. Да стана ерген като Дан — прелъстителен жребец, за когото жените отдавна нямат никакво значение; добродетелен пич, способен на всичко в името на не-обвързването.

Това, което ми беше необходимо като за начало, за да вляза в ролята си на прелъстителен жребец, бе да си осигуря кобила. Прерових бележника си от А до Я и обратно, търсейки някоя стара позната, която попада в категорията. Два пъти. Някоя от тях не попадеше в категорията, още когато се бях запознавал с тях и бе прекалено оптимистично да се надявам, че нещата са се променили през четирите години, в които бях въвн от играта.

Когато попаднах на визитката на Алекса, дълго и сериозно обмислях дали да се опитам да ѝ се обадя. Тя не те ли беше нарекла „сладък като малко изгубено момченце“? — обади се нетърпеливо егото ми. „Нали си спомняш, че това е най-секси ТВ водещата в момента“. Истината беше, че егото ми се нуждаеше именно от нея, за да преодолее удара, нанесен от Роб 1. Но ми трябваше малко практика — няколко кръгчета из квартала — за да вляза във форма, преди да се впусна в олимпийския маратон, наречен Алекса.

С Дан обсъдихме проблема над препечени филийки и бира (неговата идея за пир в чест на завръщането ми сред живите) и скоро достигнахме до перфектното решение не само за мен, но и за тях двамата с Чарли. Оставаше само да убедим Чарли.

— В никакъв нощен клуб не отивам!

Беше по-късно същия следобед. Двамата с Дан се намирахме у Чарли и слушахме как отхвърля перфектния ни план. Чарли беше седнал на ръба на огромното канапе в дневната си и ни зяпаше, като че сме си изгубиш умовете някъде по пътя между Мъсуел Хил и Крауч Енд. Ето в такива моменти разликата във възрастта между Чарли и нас ставаше осезаема. На тридесет и четири, той бе убеден, че е оставил далеч зад гърба си безмозъчните младежки прояви и представляваше един от малкото живи примери на чувстващ се комфортно улегнал мъж на средна възраст.

— Нощен клуб, а? — реши да го предизвика Дан. — Да не би още да живееш в шестдесет и втора, дядо? „Нощните“ клубове, както ги нарече, отдавна са изгубили онази част от наименованието си, която означава „не-дневен“. Би трябвало по-честичко да излизаш.

— Добре де... Не отивам в никакъв... — Чарли се поколеба, като че всеки момент щеше да му се догади — ... клуб. — Почака малко, за да види какъв ефект ще има произнасянето на думата. — Не мога да повярвам, че ме накарахте да произнеса това. Що за нелепи думи се употребяват днес? Няма ли вече нормални кръчми и дискотеки? Като че сме тръгнали на голф или на учредително събрание. Мразя прогреса, да знаете. Човек вече не може да говори спокойно, без да се страхува, че ще го вземат за стар глупак.

С Дан се спогледахме съжалително.

— Съжалявам, момчета. Твърде стар съм за това. Вижте ме само.

Погледнахме го. Въпреки че лицето му беше все още младежко, тялото му го издаваше. Брачното щастие бе закръглило талията му, както годините прибавят нови пръстени към дънерите на дърветата. Но и двамата бяхме твърдо убедени, че някъде дълбоко в него се крие бесен тийнейджър, зажаднял за купон. Само трябваше да го открием и да го пуснем на свобода.

— Няма нужда да ни го натякваш — опита се да го ободри Дан. — Всичко сме предвидили. Една ергенска вечер малко ще ти отвлече вниманието от бебето. Дъфи ще позабрави сагата „Мел“, а аз,

стискайте палци, ще престана да мисля за Мийна и тъпата покана за сватбата ѝ.

— Помисли си само — ергенска вечер — окуражих го и аз. — Точно по лекарско предписание.

Подготовката за вечерта отключи цяла орда спомени. Спомени от времето преди Мел. Дори от времената, когато бях на седемнадесет и всяка съботна вечер потенциално можеше да се превърне във Вечерта на живота ми. И всяка седмица следният ритуал се повтаряше до най-малката подробност:

1. Гледане на „Среща с непознат“.

2. По време на рекламната пауза някой от по-организираните ми приятели се обажда с предложение къде да ходим тази вечер.

3. С Върни се сбиваме кой да влезе пръв в банята. Аз губя и трябва да я чакам цял час, докато се изкъпе и накрая откривам, че е използвала всичката топла вода. Докато взимам бърз душ с почти студена вода, се обажда още някой приятел и оставя на майка ми съобщение кой ще идва, къде и кога е срещата.

4. Цялата банда се събира в Холибуш, който се намира точно зад колежа ни, с половин час по-късно от уговореното, всички докарани в дрехи, с които си мислим, че изглеждаме на по осемнадесет и окъпани в „Пако Рабан“.

5. След по няколко питиета, разговори на висок глас и няколко отрязвания от страна на мадамите от девическото, взимаме автобус до центъра и се запътваме към някой клуб с пълното съзнание, че три четвърти от нас няма да успеят да влязат.

С две думи ето в какво се състоеше смисъла на тези съботни вечери: приятелство, издокарване и безграничен оптимизъм.

Срещнахме се с Чарли в девет в „Хавершам“, половин час след уреченото време. От израза на Чарли заключих, че въпреки противенето му по-рано следобед, е не по-малко развълнуван от мен. Дори Дан, чиито съботни вечери никога не са били толкова рутинни, като че тази вечер беше нащрек. Като че се бяхме наговорили да се преструваме, че последните десет години изобщо не са ни се случвали. Чувството беше невероятно. Бяхме в толкова приповдигнато настроение, че дори решихме да поканим с нас и Грег, който случайно се бе отбил в „Хавершам“. Идеята толкова го ентусиазира, че взе такси до тях, успя да вземе душ, да се преоблече и да се върне за половин час. След като всички вече бяха на линия, бяхме готови за старт.

ОБОЖАВАМ ТАЗИ ПЕСЕН!

„Бута нощи“, както кичозно бе наречен клубът, се намираше на Лестър Скуеър. Единодушно бяхме решили да изберем клуб с музика от седемдесетте. След като обмислихме идеята да се намъкнем в някой от по-модните столични клубове, двамата с Дан, в ролята си на прелъстителни жребци, решихме, че жените по такива клубове обикновено са от по-придирчивите. А седемдесетарският вариант идеално гарантираше добро прекарване с момичета, чийто очаквания са на нивото на нашите с Дан.

С влизането си през двойните врати в основното помещение на клуба, като че се озовахме направо в 1978-ма. Намерихме се в свят, в който „Би Джийс“ са на мода, Джон Траволта е икона на бунтарски настроената младеж, а чарлстонките — ултрамодерни. Докато се придвижвахме по пурпурния килим към бара, като че на забавен каданс под пулсиращото осветление, вече знаех, че се очертава паметна нощ.

— Какво ще пиеш? — изкрещя ми Грег.

Огледах бара, търсейки вдъхновение. Безуспешно.

— Една „Стела“ — отговорих.

— За мен също — каза Дан, който в този момент се оглеждаше в огледалото зад бара.

— Няма да се цепя от вас, я! — обади се Чарли, отдръпвайки се от пътя на група доста подпийнали жени, танцуващи на влакче. В момента, в който го отминаха, Чарли подсвирна от учудване.

— Какво има? — обърнах се към него.

— Една току-що ме ощипа по задника! — сподели той невярващо.

— Какво да ти кажа, приятел? — смигна му Дан. — Истински динамит си!

Дан се впусна в търсене на автомат за цигари, Чарли изчезна към тоалетните и аз се оказах сам с Грег, който вече най-безсрамно се оглеждаше наоколо за „таланти“.

— Погледни ѝ само задника на онази — той посочи към току-що влязла група привлекателни млади момичета. Усмихнах се сдържано, колкото да не се почувства пълен глупак, но не го подкрепих. Докато аз се задоволявах с кротко възхищение пред женските форми, клюкарският маниер на Грег бе лишен от всякаква деликатност и изящество. Когато тръгнем на лов с Дан, обикновено не разменяхме и дума, като при това се разбирахме перфектно — чрез някаква смесица от джедайски номера и уникално чувство за време. Недодялаността на Грег направо ме накара да забравя целта на идването ни тук. Как само ми липсваше Мел в този момент!

Когато и Грег се отпрати към тоалетната, оставяйки ме да бдя над четирите бири, мислите ми отново се насочиха към Мел. Или по-точно, към Мел и новото ѝ гадже, Роб 1.

Със сигурност са заедно тази вечер. Представям си ги идеално: Той е изключително мил и внимателен, разказва ѝ забавни истории, кара я да се чувства специална — изобщо прави всички онези неща, които правех аз, когато се запознахме. А Мел го гледа в очите, следи внимателно всяка негова дума и се люшка от вълните на възбудата, предизвикана от очакване на непознатото.

Спрях дотам и се почувствах по-мизерно от всякога.

Около полунощ вече всички бяхме загубили ентусиазма си. През последния час Чарли непрекъснато поглеждаше към часовника си и мрънкаше, че отдавна му е минало времето за ходене по нощни клубове и че искал да си е вече в леглото с жена си като всеки нормален женен мъж на тридесет и четири. Дан седеше до него на облегалката на канапето с кисела физиономия и бавно отпиваше от бирата си. Той беше прекарал по-голямата част от вечерта, мръщейки се на Грег, който вилнееше по дансинга в бясно преследване на безпомощни момичета. Най-ироничното в цялата история беше това, че Грег, който беше сгоден, за разлика от Дан и мен, беше единственият от нас, разменил дума със същество от противоположния пол тази вечер. Дори Чарли — жененият мъж — получи ощипване по задника. Толкова по въпроса за прелъстителните жребци.

— Отсега още ми е ясна картинката — каза Дан раздражено. — Грег ще забърше онова момиче. Слепи ли са жените, та да не могат да

разпознаят лекето от разстояние.

— Депресиращо е, нали — съгласих се аз. — Виж ни нас — млади, готини, свободни пичове и него — не стига, че не изглежда добре, ами и е сгоден и ще се жени. Въобще не ми е ясно какво намира сладката Ани у него.

— Това са то жените — обади се Дан. По тона му познах, че е на път да произнесе една от онези свои речи на тема „нещата от живота“. — Все вярват, че във всяко безсърдечно копеле се крие по едно малко, зажадняло за любов момченце. Обаче не са познали — той отново хвърли гневен поглед към Грег. — Защото пропускат факта, че ако съсечеш на две някои от тези безсърдечни копелета, вътре ще откриеш само следващото безсърдечно копеле.

Като че в отговор на мислите на Дан, диджеят реши да пусне „I Will Survive“^[1] на Глория Гейнър и помещението внезапно изригна. Младо момиче е неоновото синя африканска перука се приближи към нас и без да каже нищо, сграбчи ръката ми и ме затегли към дансинга. Трябваше да взема решение за част от секундата — да проявя поне капчица самоуважение и да се противопоставя или да се поддам и да покажа на всички колко отчаян съм всъщност. В крайна сметка се предадох. Отчаян или не, въпреки перуката успях да преценя, че момичето далеч не е грозно.

Тя ми се ухили налудничаво и се закълчи, като че ли животът ѝ зависеше от това. Знаеше текста на песента наизуст и дори успяваше да щрака с пръсти в такт с мелодията. Като че феномените „свят“ и „неудобство“ ѝ бяха напълно непознати. Имаше нещо заразно в самоувереността ѝ. Само след секунди и аз загубих всичките си предразсъдъци и започнах да се кълча и извивам, а музиката успя да прогони мизерното ми настроение.

— Как се казваш? — изкрещя момичето, надвиквайки музиката.

— Дъфи — креснах в отговор. — А ти?

— Ема — тя протегна ръка. — Ема Андерсън. Приятно ми е да се запознаем, Дъфи.

Продължихме да танцуваме. Тя имаше най-прекрасните сиво-зелени очи, които бях виждал някога. Освен това успяваше да се възползва от тях прекрасно, за да ме привлече в странния си, тъжен свят. Отчаяно се опитвах да си спомня как се очаква да се държа в подобна ситуация. Действията в случай че някой от противоположния

пол те издърпа на дансинга, не би трябвало никога да се забравят — също като карането на колело — но аз някак си бях успял.

Щом песента свърши, се опитах моментално да избягам, но момичето бе стиснало ръката ми и отказваше да ме пусне. Погледнах умолително към Дан и Чарли, но те очевидно се наслаждаваха на шоуто. Грег, който все още танцуваше със същото момиче, ми се усмихна съзаклятнически над рамото ѝ, като че искаше да каже: „Уахууу! Ето че и двамата ни свалят!“

Тъкмо вече си мислех, че нещата няма накъде да станат по-лоши, когато прозвуча „УМСА“ на „Вилидж пийпъл“ — най-омразната ми песен за всички времена.

Навремето леля ми Катлийн подари на Върни за десетия ѝ рожден ден двойна плоча с диско хитове. През следващите няколко месеца сестра ми непрекъснато слушаше „УМСА“, като в същото време се преструвахме на певците от „Дъ Кидс Фром Фейм“. Но всеки път тя си избираше да бъде Коко, а аз трябваше да се задоволявам с Лийрой — освен ако не исках да бъда подложен на най-мъчителни китайски изтезания, което изобщо не беше честно. Много добре знаех, че Коко е момиче, но бе толкова по-интересна от проклетия Лийрой.

Огледах се наоколо и установих, че съм малцинство. Като боен рог за опиянените, още първите тропетни тонове на песента привлякоха весели пълчища от бара, масите и тоалетните към дансинга.

— Обожавам тази песен! — изписка Ема развълнувано.

— Аз също! — изкрещях в отговор. — Аз също!

Към края на песента подгизналата ми от пот риза вече бе здраво залепнала за гърба ми. Ема решително ме затегли за ръката към едно свободно канапе в края на дансинга и се прилепи толкова близо до мен, колкото успя, без да сяда в скута ми.

— Ужасно е горещо! — подхвърли възбудено, свали перуката си и разроши пясъчната си на цвят коса. Широка усмивка озари нежното ѝ лице. — Бас държа, че си решил, че наистина съм със синя коса! Що за име е това — Дъфи?

— Това е фамилията ми — признах си. — Малкото ми име е Бен, но не си го харесвам. Звучи ми като име за Йоркширски териер.

С периферното си зрение забелязах Дан, който тайно се прокрадна покрай нас. Присъствието му ме свали обратно на земята.

Нещо не беше наред — да седя на това канапе с непознато, малко лудо момиче, което не беше Мел. Беше време да призная пред себе си, че не ставам за прелъстителен жребец.

— Виж, с приятелите ми ще трябва да тръгваме скоро — обясних.

— На някое интересно място ли ще ходите?

— Вкъщи — поклатих глава. Тя повдигна вежди, видимо заинтригувана. — На работа съм утре сутринта — добавих, след което по неизвестна причина имитирах копаене.

— Значи си бачкатор, а?

— Да — помежду другото.

— И какво бачкаш?

— Какво да ти кажа... Малко хамалстване, това-онова... Както знаеш бачкането обикновено се свежда до местене на тежки предмети от едно място на друго.

Тя предизвикателно облиза устни и здраво стисна десния ми бицепс.

— Хм. Значи затова имаш такава чудесна физика.

Панически осъзнавайки, че затъвам все по-дълбоко и по-дълбоко, без да мога да плувам, направих отчаян опит да се спася, преди да съм се удавил и понечих да стана. Но ръцете й здраво стискаха моята и тя използваше цялата си тежест, за да ме държи прикован към канапето.

— Все още не съм свършила с теб — каза момичето свенливо. — Така че засега никъде няма да ходиш.

Просто не е възможно нещата да са се променили чак толкова. По мое време аз бях ловецът, а тя — плячката.

Опитах се да се успокоя и да преценя вариантите за действие.

а) да пренебрегна авансите й (и сто на сто да съжалявам на следващия ден);

б) да се поддам на изкушението (и сто на сто да съжалявам на следващия ден);

в) да си дам отсрочка (и да му мисля на следващия ден);

Без съмнение трябваше да се спра на вариант „в“.

— Наистина трябва да тръгвам вече. Но какво ще кажеш да се видим да пийнем по нещо през седмицата?

— Звучи чудесно — кимна тя. — В кой квартал си?

— „Мъсуел Хил“ — казах, без да мога да повярвам на ушите си. Първата ми истинска среща от четири години насам! При това без дори да си давам зор. Може би все пак ставах за жребец. — А ти?

— „Хорнси“ — тя си играеше с къдриците на синята си перука. — Знаеш ли „Кингфишър“ в Крауч Енд? Доста приятно място.

— Не, но ще го намеря. Звучи чудесно. Какво ще кажеш за вторник?

— Не става — поклати глава тя.

— Сряда?

Момичето отново поклати глава.

— И преди да си попитал, четвъртък също не става.

— Изпити в университета ли? — попитах, надявайки се, че не е променила отношението си към мен внезапно.

— Не точно — каза тя, без да ме поглежда. — Но родителите ми ще откачат, ако пак започна да излизам вечер, докато съм на училище.

Ако в този момент земята можеше да се отвори и да ме погълне, едва ли би имало по-щастлив човек от мен. Ето че бях положил усилия да се върна в света на живите, а съдбата реши да ми погоди един от най-мръсните си номера — да седя тук и да си говоря с момиче, за което седемдесетарските вечери не бяха просто кичозно забавление, а уроци по древна история.

— Мисля, че... — не успях да довърша изречението си, тъй като внезапно раздвижване в отсрещния край на дансинга привлече вниманието ни. Станахме, за да имаме по-добра видимост и видях, че Дан и Грег се боричкат на пода. Използвах създалата се възможност, за да се измъкна от Ема и отидох при Чарли. Той стоеше прав, с бира в ръка и спокойно наблюдаваше развоя на събитията.

— Знаех си, че подобна вечер ще завърши с неприятности — каза, кимвайки с глава към Дан и Грег.

— Какво става? — попитах.

Чарли отпи от бирата си.

— Грег се мляскаше с онова момиче, с което танцуваше, а Дан изведнъж му скочи и ето ти на. — Той отново посочи към двамата ни боричкащи се на пода приятели. — Както вече казах, знаех си, че трябва да си стоя вкъщи.

Отнякъде се появи охраната на клуба и, нетърпеливи да оправдаят съществуването си, за секунди извлякоха Грег и Дан навън,

без да вдигат излишна врява. Ние с Чарли ги последвахме и докато ги изхвърляха извън заведението, отидохме да приберем дрехите от гардероба. Вече бях на изхода, понесъл палтото на Грег, когато нечия ръка ме спря.

— Щеше да си тръгнеш без даже да кажеш чао, нали? — каза нечий глас иззад гърба ми.

Извърнах се. Беше Ема. На ярката флуоресцентна светлина на фойайето изглеждаше доста по-млада, отколкото ми се бе сторила вътре. Но това далеч не я правеше по-малко хубава. Всъщност беше от типа момичета, за които бях готов на всичко, когато бях на седемнадесет. А сега, вече единадесет години по-възрастен, я отхвърлях. В края на краищата май всичко си беше въпрос на подходящо време.

— Съжалявам. Както виждаш, приятелите ми си създадоха малко неприятности, така че трябва да тръгвам.

— Предполагам, че виждането ни другата седмица също се отлага? — попита тихо.

— Да — кимнах. — Така ми се струва.

— Само защото съм на шестнадесет, нали?

— Нещо такова — кимнах отново.

Тя се повдигна на пръсти, хвана яката на якето ми и ме целуна нежно по бузата.

— По-добре да тръгваш тогава.

— Да — казах, докато усещането от целувката й бавно се разсейваше. — Така е най-добре.

Когато излязох навън, Чарли и Дан вече не се виждаха никакви, а Грег правеше безуспешни опити да си спре такси.

— Таксиджиите май не си падат много по клиенти с окървавени ризи — подхвърлих и му връчих палтото.

— Мерси. Ако търсиш приятелчетата си — заминаха.

— За какво беше всичко това? — попитах, изучавайки окървавения му нос.

— По-добре питай приятелчето си Дан. — Грег зарови из джобовете си. — Аз си изкарвах чудесно, докато не дойде той да ми крещи, че не бивало да мамя Ани, като че изобщо му влиза в работата. И така започна всичко. Пълна откачалка.

Грег най-накрая намери запалката си и запали цигара.

Дан не биваше да му се нахвърля така, но иначе си беше прав. И на мен ми беше писнало да се подигравам на Грег и абсурдното му поведение, но нямаше да седна да му чета лекция за глупостта му — просто нямаше да си правя труда да се виждам повече с него.

— Виж, съжалявам за това, което стана. Хайде да сложим точка.
— Подадох му ръка.

Без да ме погледне, Грег стъпка цигарата си и се качи в някакъв червен датсън — очевидно някакъв мошеник, който се опипваше да изкара някой лев — и изчезна в нощта.

Останал сам и леко зъзнец, се замислих за следващия си ход. Все още не ми се прибираще вкъщи. Макар и студеният нощен въздух да бе притъпил действието на алкохола, все още някак си ми се купонясваше. Бях постигнал целта си — пак бях на седемнадесет, преследвах момичетата и се забърквах в каши — и се чувствах толкова добре, че въобще не ми се ставаше отново Сериозния-господин-на-двадесет-и-осем — самотен и скучен.

Силното ми желание вечерта да продължи поне още малко ме насочи към „Комеди Селър“ — малък клуб на „Лонг Ейкър“, в който понякога играехме с Дан. Познавах доста добре момчетата на входа, а и вътре все щях да намеря някой, с когото да убия времето.

Без да му мисля повече, се запромъквах сред тълпите на Лестър Скуеър. Когато стигнах до Чаринг Крос Роуд, вниманието ми бе привлечено от мъж и жена, хванати за ръце, които стояха и чакаха да пресекат.

Погледнах жената и замръзнах от ужас.

Жената отвърна на погледа ми и също замръзна от ужас.

Мъжът погледна жената, след това погледна мен и също замръзна от ужас.

Погледнах ги двамата едновременно и ужасът ми надскочи техния с десетки пъти.

Какъв бе шансът да се случи нещо подобно? Едно на милион. Де да можеше подобен късмет да се използва от добрите сили, вместо от злите, помислих си.

— Дъфи — поздрави ме Мел с треперещ глас.

— Мел — отговорих разсеяно.

— От представление ли излизаш?

— Не — отговорих разколебано. — А ти откъде идваш?

— Ходихме да вечеряме.

— На хубаво място ли бяхте?

— В „Айви“ — Мел промърмори името на ресторанта толкова тихо, че дори четящ устни глухоням трудно би я разбрал.

Мел винаги бе искала да отидем в този ресторант. Бях ѝ обещал, че ще я заведа веднага, щом потръгнат нещата с комедията.

— А ти? Къде беше? — попита, като си играеше нервно с копчето на палтото си.

Опитах се да скалъпя в главата си някаква остроумна лъжа за изискана вечер, но не успях.

— Вечер с музика от седемдесетте — признах си накрая. Не успях да си спестя сравнението между моята вечер и нейната. Мел бе вечеряла в един от най-модните ресторанти в Лондон, докато аз и приятелите ми бяхме киснали в мърляв клуб. Да, желанието ми бе изпълнено: бях отново на седемнадесет — незрял, беден и без гадже.

— И как беше? — Мел едва успя да скрие усмивката си.

— Не беше зле — вдигнах рамене.

— Къде е Дан?

— Трябваше да се прибере рано.

В този момент като че някой натисна някакво копче и включи придружителят на Мел, за когото тайно се бях надявал, че ще се окаже просто плод на въображението ми, и той проговори.

— Здравсти, аз съм Роб — каза и протегна ръка да се ръкува с мен.

Беше висок и красив — по онзи изразителен начин, който обикновено се свързва с манекени на бельо в каталозите, а гласът му беше дълбок и властен като на телевизионен водещ. Поех протегнатата му ръка.

— Съжалявам, че съм толкова невъзпитана. — Мел се опита да поеме контрол над ситуацията. — Не съм ви запознавала, нали? Дъфи, това е Роб. — Тя посочи разсеяно към гръдния му кош, изпълнил до краен предел и като че вълнуващ се под тъмносиньото му класическо сако. — Роб, това е Дъфи. — И тя посочи към моя стомах, който си стоеше кротичко под тениската ми.

— Радвам се да се запознаем, Роб — кимнах аз.

— Аз също — кимна той в отговор.

— Имаш кръв по тениската — каза Мел, все още вперила поглед в нея.

Погледнах към стомаха си и се опитах да се засмея.

— Не е моя. На Грег е — побързах да обясня. — Но това е дълга история, с която не си заслужава да ви отегчавам.

Погледнах часовника си, като че ли бързах за някъде.

— Най-добре да тръгвам вече. Не искам да закъснявам.

Млъкнах, не много сигурен какво да правя по-нататък.

— Радвам се, че се видяхме, Мел — казах и по някаква необяснима причина започнах енергично да разтърсвам ръката ѝ. Тя ме погледна така, сякаш бях полудял. — Радвам се, че се запознахме, Роб.

— Е, чао тогава — каза Мел. По устните ѝ се прокрадна лека усмивка.

— Чао, до скоро — обади се и Роб. В тона му имаше някакво напрегнато задоволство. Като че искаше да каже „До тази вечер имаше власт над мен, но сега виждам, че няма от какво да се страхувам, защото си никой“.

— Да, надявам се — отговорих, а тонът ми разкриваше печал, която като че казваше: „Имаш хубава кола, носиш скъпи дрехи и шибаното ги ръкостискане е наистина силно. И си напълно прав — аз наистина съм никой.“

[1] В превод името на песента означава буквално „Ще оцелея“.
— Б.пр. ↑

В СМИСЪЛ НА „РАДОСТНА“

Отворих очи и се огледах, примигвайки на светлината. Само преди секунди Мел бе заявила развълнувано: „Който от двамата ви спечели този дуел, печели и сърцето ми.“ Реагирайки моментално на предизвикателството, аз грабнах първото попаднало ми под ръка оръжие (един суров бройлер) и го размахвах заплашително към Роб. Най-сетне!, помислих си, вендета! Но за съжаление първи рунд от мача Дъфи срещу Роб 1 си беше само сън.

Все още бях облечен в снощните дрехи. Помирисах тениската си. Бира. Цигарен дим. Сос от дюнер кебап. Отново се огледах наоколо. Къде съм? Не си бях в леглото. Лежах на някакъв под — кухненския. Добре, помислих си, доволен от себе си, поне съм си вкъщи. Изправих се несигурно като новородения Бамби и огледах кухнята, докато паметта ми загряваше. Безбройните филийки, разпилени навсякъде, най-накрая успяха да отключат спомените ми. Препечени филийки. Спомените изведнъж нахлуха в съзнанието ми. Бях тръгнал да си правя препечени филийки.

Безкрайно смутен от срещата с Мел и Роб 1, бях се добрал някак си до клуба, където продължих да пия, докато се насвятках до козирката. В четири сутринта, с тъпа усмивка и омекнали крака, бях изхвърлен от клуба и натоварен в някакво такси. Успях да кажа на шофьора, че съм към „Мъсуел Хил“, което първоначално му свърши работа. Но когато пристигнахме, нещата малко се усложниха, тъй като не успях да му дам по-точни координати и го принудих да обикаля из квартала в продължение на двадесет минути, докато най-накрая успях да си спомня къде живея. Намерил се накрая вкъщи, се запътих право към кухнята, за да си направя препечени филийки. Някъде през трите минути, необходими на хляба да покафенее, реших да затворя очи „само за момент“ и съм заспал дълбоко. Обаче няха никаква представа защо мириша на дюнер.

Беше неделя. Прекарах по-голямата част от деня в опити да не се движа излишно. По време на третата ми дрямка за деня, пристигна

Върни, дошла да ми се накара хубаво. Явно Чарли и Дан бяха хванати някакво такси и по пътя Дан повърнал върху Чарли. Но не това бе основната причина Върни да е бясна.

— Изпаднал е в още по-голяма депресия заради бебето! — смъмри ме тя, доста по-високо от здравословното за човек с такъв махмурлук. — Заради вашата тъпа ергенска вечер в момента е убеден, че се е превърнал в пърдящ старец с лула и домашни чехли. Дори аз можех да организирам по-смислена ергенска вечер!

Няколко часа по-късно, възстановил се от яростната атака на сестра ми, най-накрая изпълзях от дупката си и в коридора се натъкнах на Дан. Съдейки по вида му — стърчаща във всички посоки коса, отпечатъци от възглавница по лицето и засъхнала по носа кръв — заключих, че и на него това му е първото ставане за деня.

— Как си, пич? — Влязохме във всекидневната. — Пу за мене! — казах и се затичах към канапето, за да легна на него.

— Все тая — промърмори Дан и се завлачи към креслото.

— Още имаш кръв по носа.

Той прокара ръка по лицето си, помириша пръстите си и ги облиза.

— Не е кръв. Сос от дюнер е. Въпреки че нямам представа как се е озовал там. Не съм ял дюнер от няколко седмици.

Дан се настани в креслото и запрехвърля каналите с дистанционното. След като се убеди, че няма нищо, спря звука на телевизора.

— Ти кога се прибра?

— Трябва да е било към пет и половина. Можеше и да е малко по-рано, ако не бях забравил къде живея. — Млъкнах и се загледах в празното пространство. — Срецнах Мел снощи.

— Лоши новини, а? — изразът ми явно бе красноречив.

— От най-лошите.

— Беше с новото си гадже, нали?

Кимнах.

— Съжалявам, пич. Животът е адски гаден понякога.

— Винаги е гаден.

— И що за тип е? Аз си го представям някоя горила.

— Де да имах тоя късмет. — Разперих широко двете си ръце. — Представи си, че лявата ръка съм аз, а дясната е той. А сега си

представи целия спектър мъже помежду. Това е той. Нищо общо с мен.

— Спретнат, богат, духовит, кариерист... Това ли имаш предвид?

— Именно. Точно това имах предвид. Струва ми се, че Мел най-накрая е намерила каквото търсеше.

Понеделник сутрин!

7:00

Понеделник сутрин!

7:00

Понеделник сутрин!

7:00

Будилникът ме изтръгна от дълбокия покой на съня и ме хвърли в кошмара на следмахмурлийското главоболие. Когато бях на седемнадесет, последиците от съботните вечери изчезваха най-късно до неделя на обяд. На двадесет и пет успях да се почувствам човек, докато дойде време за „Хвалебствени песни“^[1]. А сега, на двадесет и осем главата ми все още така пулсираше, че си мислех, че никога няма да се оправя напълно.

Изкъпан, избръснат и облечен, погледнах колко е часът. Закъснявах. Втурнах се из апартамента, опитвайки се да намеря лявата си обувка, да погледам сутрешния блок и да закуся — всичко това едновременно. Намерих си обувката, изключих телевизора, зарязах станалото на каша мюсли на перваза на прозореца и изхвърчах навън, като пътем прибрах пощата си.

Разнородната тълпа от изгубени души, която бях свикнал да виждам на автобусната спирка в обичайното си време за излизане, сега липсваше. На нейно място имаше тълпа странно изглеждащи непознати, които явно се смутиха от появата ми не по-малко, отколкото аз от тяхното присъствие. Усещах любопитните им погледи и като че чувах мислите им: „Кой е този? Не е от обичайното присъствие. Не е един от нас!“

След десет минути, през които бях изложен на мълчаливите им втренчени погледи, автобусът най-накрая пристигна. Качих се с въздишка на облекчение, показах картата си на шофьора и се настаних на обичайното си място — на горния етаж, отляво и най-отзад — несъзнателен навик, целящ избягване на надзора, оформен още по

време на училищния автобус от детството ми. Щом автобусът тръгна, започнах да прехвърлям пощата си: покана за безплатна дебитна карта, морска пощенска картичка от бивш съученик и голям плик, надписан с почерка на майка ми.

Скъпи Бен,

Това писмо пристигна в петък. Реших, не може би е нещо важно и затова ти го препращам. Надявай се, не си добре. И помни, че ако имаш нужда от нещо, аз винаги ще съм насреща.

С много обич:

Мама

Вътре в големия плик имаше по-малък. Пощенското клеймо беше от Лондон, а адресът бе написан от мъжка ръка. Отворих го и прочетох писмото. Прочетох го още веднъж. Позяпах навън през прозореца. Позяпах още известно време. Смачках листа на топка и слязох от автобуса.

Сградата, в която работеше Мел, бръмчеше като кошер. На всеки тридесет секунди звъняха телефони, на които отговаряха хора, седящи на лъскави столове до лъскави бюра, под лъскави палми в саксии. Определено беше най-модерният офис, който съм виждал — мястото, което отговаря на всички очаквания за работна площадка на оръжието, наречено „рекламни продажби“ на всяка телевизионна компания. За двете години, в които Мел работеше там, тя бе успяла да си пробие път през стъклените тавани към горните етажи и бе станала един от главните счетоводни мениджъри на компанията.

Стоях на рецепцията и търпеливо чаках служителката с огнена коса да приключи с разглеждането на списание „Hello!“ и да забележи присъствието ми. Тъкмо когато вече бях решил, че присъствието ми там е изключително лоша идея и най-добре би било да си тръгна, тя вдигна поглед от снимките на испанското кралско семейство и каза кротко:

— Днес е истинска лудница тук. С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да говоря с госпожица Бенсън.

— Имате ли уговорена среща?

— Не, съжалявам.

— От коя фирма сте?

— Не съм от фирма.

Тя вдигна телефона и ме погледна въпросително.

— За кого да ѝ предам?

— Кажете ѝ, че е мъжът, който я накара да се смее, докато ѝ потече мляко от носа.

— Разполагаш с точно една минута.

В секундата, в която влязох в хладното, просторно помещение с размерите на самолетен хангар, което представляваше офиса на Мел, разбрах, че е бясна, че съм се появил на работното ѝ място. Дотогава никога не бях виждал офиса ѝ. Огледах стаята за отпечатъци от личността ѝ. На прозореца имаше ваза с гербери — любимото ѝ цвете, а на бюрото — снимка на родителите ѝ. Нямахме моя снимка, което доста ме натъжи. Знаех със сигурност, че преди имаше — беше ми казвала — снимка на двама ни, на която ядем сладолед на плажа в Пейнтън. Но пък, от друга страна, нямаше и снимка на Роб 1, което сметнах за някакво успокоение.

Сега пред мен отново стоеше Строгата Мел, в чието изражение към обичайното „няма да търпя никакви глупости“, се бе появило и отегчение. Искаше ми се да ме попита какво става, но тя мълчеше. Аз също. След малко започна да брои. „Три, две, едно“.

— Не смятам, че има нужда да те изпрацам — каза Мел, когато стигна до нула и започна да си играе с мишката на компютъра си, като че имаше намерение да се върне към работата си, без значение дали все още се намирам пред нея или не. Все така, без да съм казал и дума, се обърнах и излязох от кабинета ѝ.

Докато чаках лъскавия, хромиран асансьор, за да избягам далеч от човека, който недоумяваше защо, по дяволите, съм се натрапил така, чух, че се отваря някаква врата. Обърнах се и видях Мел — не Строгата, а моята Мел. Усещането, че въпреки че вече не сме заедно, на нея все още ѝ е трудно да ми бъде ядосана, беше великолепно.

— Почакай, Дъфи! — извика тя. Почаках. — Имам половин час до следващата среща. Искаш ли да ти взема кафе?

— Знаеш, че не пия кафе — отговорих.

Мел се усмихна.

Заведе ме в малко кафене близо до офиса ѝ. Почти не продумахме по пътя дотам. Много добре виждах, че всичко това ѝ коства доста усилия, но пък трябва да ѝ се признае, че ги полагаше търпеливо. Беше светла, топла утрин и Мел предложи да седнем отвън. Намерих свободна маса и седнах, докато тя отиде за напитките. Зад мен седяха две бизнес дами, потънали в оживена дискусия, а отстрани — жена с вид на испанка, която закусваше заедно с бърливо току-що проходило хлапе. Без значение какво ни се случва, помислих си, вгледан в отражението си в прозореца на кафенето, животът винаги си продължава.

След малко Мел се върна с капучино и портокалов сок и седна до мен.

— Е, какво се е случило? — тя запали цигара.

Мел никога не е пушила.

— Приятели ли сме?

— За това ли било всичко?

— Отчасти.

Тя повдигна вежди и отпи от капучиното си. Наблюдавах как пяната изчезва от ръба на чашата.

— Не искам да бъда груба, Дъфи. Искам да знаеш, че все още те обичам. Но не съм от камък. Не си мисли, че тази работа с приятелите ще проработи. Знам, че казах, че го искам, но просто не виждам как ще стане. Не и след всичко, което сме преживели заедно.

Поех дълбоко въздух и издишах бавно.

— Не съм казвал, че ще е лесно. Казах само, че го искам. Искам да кажа... мисля си, че би било добре и за двама ни. Обещавам, че няма да се месея в живота ти. Става ли?

Тя вдигна рамене неопределено и дръпна от цигарата, която не би трябвало да пуши.

— Ще видим как ще потръгнат нещата, Дъф. Нищо не мога да ти обещаая.

Седяхме, потънали в мълчание. Изпих портокаловия си сок на шест дълги глътки, а Мел допи капучиното си и допуши цигарата. Двете бизнес дами станаха, а една сервитьорка дойде да изчисти

масата им. Погледнах отново Мел и усетих, че има да ми казва още нещо.

— Все още си ми ядосана заради онази история с годежа.

— Да, прав си. Ядосана съм ти. Да не би да си мислеше, че просто така ще забравя, че не пожела да се ожениш за мен?

— Не. И не знам как бих успял да го компенсирам някога. Едва ли е от нещата, които подлежат на компенсация. Мислиш ли, че би спряла някога да ми се сърдиш?

— Не знам — тя се засмя тихичко. — Може би не.

Опитах се да си придам колкото се може по-нещастен и умолителен вид. Съдейки по отражението си в стъклото, май се справях добре. Започвах да ѝ хващам цаката на тази история с разкаянието — вече започваше да ми идва отвътре. Засмуках кубче лед, повъртях го из устата си и отново го изплюх в чашата. Опитвах се да намеря думите, с които да кажа „съжалявам“, без да прозвучи плитко и лишено от смисъл, но старанията ми отиваха напразно — думите бяха се скрили дълбоко.

— Онзи тип — обадох се след няколко минути. — Онзи, с когото те видях в събота — новото ти гадже ли е?

— Не точно — поклати глава Мел.

Дишането ми се учести. Стиснах палци и изпънах гръб толкова рязко, че успях да съборя пепелника от масата. Моля те, Господи, моля те. Нека се окаже просто приятели. Или, още по-добре, отдавна изгубеният и брат. А още по-добре, ако е бездомен евнух, с когото се е сприятелила. Всичко друго, само не гадже!

— Нали си спомняш времето, когато се запознахме? — започна Мел. — Тогава ти казах, че току-що съм се разделила с някого. Е, този някой беше... Роб.

Проклех се наум, че изобщо позволих да ми хрумнат толкова наивни предположения относно мистериозния мъж. Е, помислих си, това определено е последният път, в който гледам оптимистично на нещата.

Роб.

Спомнях си за съществуването му, но досега не бях направил връзка с името.

Роб.

Сигурен бях, че ми го е казала навремето, но явно моментално съм изхвърлил информацията от съзнанието си.

Роб.

Имената на бившите гаджета на приятелките ми определено не бяха материал, който ще оставя да се мотае из мозъчните ми клетки.

— Значи отново излизаш с Роб, с когото си била две години? Роб, който ти е направил предложение за женитба? Роб, за когото твърдеше, че те „задушавал“. Роб, когото си разкарала, защото не си искала да живееш с него? — пуснах саркастична въздишка. — Онзи Роб значи. Да, спомням си за него.

— Да, онзи Роб — без да обръща внимание на сарказма ми. — Срегнах го случайно в бар „Цинк“, малко след като се разделихме с теб. Заговорихме се за старите времена, разменихме си телефоните, но нищо повече. Обади ми се няколко дни по-късно и ме покани на вечеря. Първоначално отказах, но след това си помислих: „Защо пък не? Защо да стоя затворена и да плача всяка вечер до пълно изтощение? Защо да не изляза да се позабавлявам“. И точно това направих. И нямам намерение да се извинявам, Дъфи. Ни най-малко. — Тя спря, за да успокои дишането си. — Това отговаря ли на всичките ти въпроси?

Не отговаряше. Дори и на част от тях. Някои неща е по-добре да останат скрити. Но не можех да се сдържа да не попитам поне нещо. Въпросът ѝ си беше истинско предизвикателство към мен — да се изправя лице в лице с това, което си бях причинил.

— С него... той... прави ли те щастлива? — чух се да питам.

Мел се усмихна.

— Евфемизмите не са ти в стила, Дъф.

Явно си мислеше, че имам предвид секса, без да разбира, че не бих говорил за нейния секс с Роб 1 изобщо — нито сега, нито когато и да било...

— Не си ме разбрала. Имах предвид точно това, което казах: щастлива ли си с него? В смисъл на „радостна“. Весела.

Мел ме изгледа озадачено. Едва ли беше очаквала точно това.

— Да... В този смисъл — да. Щастлива съм.

Последва още една от онези паузи, върху които изглежда се градеше почти целият ми живот. Най-вероятно бях пристрастен към

тях както наркоман към дрогата. „Само една паузичка. Е добре, може би все пак още една.“ Едва ли ми трябваше още много, за да започна да се мотая по съмнителни кръчми в търсене на пласьори, продаващи мълчанието скришом под масата. Мълчанието като че ме преследваше където и да отидех — притаено в тъмнината, само чакаше подходящия момент да изскочи и да озари всеки мой недостатък.

— Така или иначе не си дошъл да говорим за това — наруши мълчанието Мел. — Така че ми кажи какво се е случило, Дъф. Какво не е наред?

Огледах се наоколо: жената с хлапето, недоядения кроасан на съседната маса, отражението ми във витрината на кафенето.

— Получих това тази сутрин — изгладих смачкания лист и го подадох на Мел. — От баща ми е.

Мел го прочете и възкликна объркано. Придърпа стола си поблизо до мен и сложи ръцете си върху моята.

— Съжалявам, Дъф. Наистина съжалявам.

Ето за това се намирах тук. Мел беше единственият човек на света, който можеше да разбере как се чувствам, без да ми се налага да обяснявам. А вероятно знаеше дори по-добре от мен самия. Защото аз си нямах и най-малка представа какво точно чувствам.

— Пише, че иска да се видите.

— Да, знам. Странно, нали?

— Не е ли позакъснял с около двадесет и осем години за това? — очите на Мел се напълниха със сълзи и тя нежно стисна ръката ми. Смутена, задето се е разплакала, тя избърса очи с опакото на ръката си.

— Съжалявам. Толкова се разстроих. Това наистина ме вбеси. Наистина ли си мисли, че може просто така да нахълта в живота ти? — Тя избърса още една сълза. — Мислиш ли да се виждаш с него?

— Не.

— Мога ли аз да направя нещо? Да говоря с майка ти или с Върни? Искам да ти помогна по някакъв начин, Дъфи. Наистина.

— Ще се оправя. Наистина няма какво да се направи. Както ти казах, нямам намерение да се срещам с него. Просто трябваше да си поговоря с някого за това — това е всичко. А единственият човек, с когото мога да поговоря на тази планета, си ти.

Мел отново се усмихна.

— Радвам се, че все още можем да разчитаме един на друг — тя погледна часовника си.

— Аз също.

— Ще ме изпратиш ли обратно?

Кимнах.

Бъбрихме оживено по целия път обратно до офиса ѝ — за прически (тя мислеше дали да не се подстриже късо; аз пък обмислях дали да не си пусна козя брадичка), за статии от списания (бях прочел някаква, в която се твърдеше, че до 2030 година мъжете ще изчезнат като вид; тя беше чела, че жените в Америка са вдигнали ръце от мъжете и вместо това си взимат кучета) и за „Ийст Ендърс“ (гледайки неделната колекция, независимо един от друг, бяхме крещели едни и същи съвети към едни и същи герои от екрана) — избягвайки обаче големите теми на деня.

Когато стигнахме до сградата, блестяща на късното утринно слънце, се сбогувахме.

— Благодаря ти за това, че... че искаш да бъда щастлива. — Мел се повдигна на пръсти и ме целуна по бузата. — Това означава много за мен. И наистина искам да бъдем приятели. И с теб всичко да е наред.

Погледнах я в очите и разбрах, че въпреки недодялаността ми, главата ми бе пълна с неизречени мисли, които внезапно ми се прииска да споделя с нея. Исках да ѝ разкажа за баща си, за това, как майка ми си е мислила, че ще я обича вечно. Исках да ѝ разкажа за Грег — за това как мами вярната си приятелка. Исках да ѝ разкажа за Дан — как бе приел Мийна за даденост в момента, в който заживяха заедно; и за милионите мъже, които си мислят, че са способни да се отдадат на една връзка, но в края на краищата зарязват децата, жените, приятелките и любовниците си. Исках да ѝ кажа, че нямам никаква представа дали и аз ще се окажа такъв — дали наистина можех да понеса обвързването, или само така ми се струва и за страха си, че някой ден може да постъпя с нея така, както баща ми е постъпил навремето с майка ми; и че заради този страх никога не бих се оженил за нея. И далеч не на последно място, исках да ѝ кажа, че се нуждая от нея повече от всичко друго на света. Разбира се, не ѝ казах нищо от това. Просто потънах в още едно от междузвездните си мълчания.

— Добре ли си? — попита Мел. — Като че витаеш някъде другаде.

— Ъхъ — отговорих неопределено. — Предполагам, че да.

Кино, пиене, ядене, танци и... боулинг.

Изминаха няколко седмици, в които се стараех да се преструвам, че не мисля за баща си. Докато най-накрая не ми се наложи да призная пред себе си, че се държа като глупак и че е крайно време да си помисля за него открито. Един разговор с Върни по този въпрос ми помогна да погледна нещата в перспектива. Странното бе, че баща ни не се бе опитал да се свърже с нея. Но това така или иначе не я притесняваше — дори да се бе опитал и тя като мен не би пожелала да се срещне с него.

След това вече нямаше за какво повече да се говори и да се мисли, така че започнах да преподреждам нещата в ума си: изтиках баща си назад, а мисълта, че с Мел бихме могли да станем истински приятели зае предни позиции. В процеса на слагане на ред в хаоса, тъкмо когато бях решил, че съм докарал кариерата си до някакво задоволително средно ниво, се случи нещо странно, което съсипа целия ми труд — извикаха ме на прослушване за „Хот Поп Шоу“. И като че това не бе достатъчно, ами на излизане от залата се натъкнах на Алекса.

— Ти ли си това, Дъфи! — възкликна Алекса. — Не мога да повярвам, че те виждам!

Вдигнах поглед и й казах „здрости“. Всъщност я бях забелязал в коридора, още когато излязох от вратите на Студио 3, където се провеждаше прослушването, но положих максимум усилия да запазя самообладание. Въпреки факта, че беше пет следобед на един дъждовен вторник, което би послужило за оправдание на всеки фотомодел да изглежда малко смачкан, Алекса изглеждаше направо изумително.

— Какво правиш тук? — попита, след като ме целуна и по двете бузи — нейната запазена марка за поздрав.

— Току-що бях на прослушването — отговорих смутено. — Онова, за твоето предаване.

— Да, разбира се, как не се сетих — в погледа й припламна искрицата на спомен. — Видях името ти в списъка, но съвсем бях

забравила, че е днес. Как мина?

— Не знам — вдигнах рамене. Не че скромничех. Наистина нямах представа. Струваше ми се, че съм прекарал в студиото цял ден. Бях им разказал няколко вица, нахвърлях няколко идеи за скечове — върху материал, който ми дадох на място — и им разказах накратко историята на живота си. Но не можех да съдя обективно за нито едно от тези неща.

— Как ти се струва, харесаха ли те?

— Предполагам, че да. Поне не изглеждаха така, сякаш не ме харесват. Трудно е да се каже, наистина. Не се очаква да им личи какво мислят, нали така?

— Да, прав си — съгласи се тя. — И на моето прослушване се държаха по същия начин. После с дни наред не можех нито да спя, нито да ям. Сигурна съм, че си се справил чудесно, Дъфи. — Потупа ме успокояващо по рамото.

— Достатъчно за мен. Кажи ми ти как си? Как върви предаването?

— Доста добре. Толкова съм заета, че се чувствам като изцедена.

Но това е онзи приятен вид умора, който сигурно ти е добре познат.

— Ъхъ — излъгах. Единственият вид умора, който ми бе познат, бе кофти умората.

— А с теб как са нещата? — Алекса ми върна топката, като че бях гост в предаването ѝ. — Освен прослушването?

— Бива — това бе най-добрият отговор, който успях да скалъпя.

Алекса изобщо не се смути от едносричния ми отговор, а моментално отново пое топката с ентузиазъм.

— Радвам се да го чуя — след което се закашля престорено, докато аз измисля нещо по-умно, което да кажа. — Гледал ли си изобщо някое от предаванията? — попита, когато най-накрая престанах да пелтеча.

Разбира се, че бях гледал. И тя беше наистина впечатляваща. В последното предаване, което гледах, заобиколена от деца, тя интервюираше изгряваща момчешка група, всички облечени в еднакви лъскави анцузи и бейзболни шапки. Макар и току-що завършили училище, момчетата се опитваха да флиртуват с нея и пускаха зле завоалирани сексуални намеци, които ни най-малко не я смутиха.

— Не — излъгах. Най-малкото, което исках, беше да си мисли, че говоря с нея само защото е нашумяла телевизионна звезда.

— Просто не знаеш какво си изпуснал — каза, гледайки ме право в очите. — Онзи ден видях Марк — добави след кратка пауза.

— Така ли? Как е той?

— Добре е. Така се случи, че доста си поговорихме за теб. Спомена ми, че сега си ерген.

— Даа... — проточих, като че досега не се бях замислял над факта. — Може и така да се каже.

Мълчание.

— Неприятна раздяла? — попита тя накрая.

— Не са ли всички такива? — отговорих, чудейки се къде са се дянали типичните ѝ хапливи забележки.

Мълчание.

Пред мен стоеше жена, за която, при нормални обстоятелства, мълчанието беше напълно непознато явление. И въпреки това, през последните няколко минути, тя си спечели място в английския национален отбор по мълчание. Защо така изведнъж излезе от ролята си? Успях да се сетя за три възможни отговора на този въпрос:

1. Разговорът я отегчаваше, но бе прекалено добре възпитана, за да го прекрати.
2. Наистина не можеше да намери подходящи думи.
3. Правеше намеци.

Вгледах се внимателно в лицето ѝ. Не изглеждаше отегчена или загубила дар слово. Така че оставаше това с намеците. Още едно такова мълчание, помислих си, и ще я поканя на среща.

Погледнах часовника си.

— Трябва да тръгвам.

— Радвам се, че те видях — отговори Алекса.

Мълчание.

Не ми трябваше повече.

— Чудех се... дали... дали си свободна следващия уикенд?

Тя въздъхна театрално — така, както никой нормален човек не би реагирал в подобна ситуация.

— Не, не съм. Ще бъда в Лос Анджелис. Снимат някакъв касов филм и ще интервюирам звездата... как ли се казваше... (и тя спомена някакво холивудско име от калибър, който предполагаше, че затварят „Хародс“^[2] за редовни посетители, когато реши да пазарува там).

Реших никога повече да не се поддавам на подобни намеци — както в този живот, така и в следващия.

— Но по-следващата събота съм свободна. Ако ти не си зает... Съжалявам, че съм така припряна, но ти обещавам, че чакането ще си заслужава.

Без да обръщам внимание на това, което трябваше да се брои за аванса на века, умирайки от страх, че всеки момент ще започна да се задушавам поради пресъхване на устата, се престорих, че проверявам пълното си с ангажименти джобно тефтерче.

— Ами да — казах, грейнал в усмивка, — мисля, че ще успея да се освободя.

Срещата оказа невероятен ефект върху самочувствието ми. Внезапно се почувствах силен, независим, дори мъжествен. Животът ми се върна в релсите си. Току-що бях излязъл от прослушване за телевизията и уредих първата си „гореща“ среща от четири години насам и то с водеща на детско предаване!!! Придобил това ново самочувствие, почувствах, че вече имам сили отново да се осмеля да поговоря с Мел. Обещах си, че или това с приятелството ни ще проработи, или ще си умра в опити да го постигна.

Побързах да се обадя на Мел, преди да съм се разколебал. Всичко мина чудесно. Всъщност до края на седмицата или тя ми се обаждаше на работа, или аз на нея, понякога дори по няколко пъти на ден. Дългите мълчания и напрежението постепенно изчезнаха и скоро разговорите ни се превърнаха в чиста форма на безразсъдно забавление.

В един от разговорите, в сряда, във внезапен пристъп на благоразположение, казах на Мел, че изключително се радвам, че нещата с Роб 1 вървят толкова добре. Опитах се да го кажа така, че да звучи реалистично и да даде вярно отражение на чувствата ми — като плаха стъпка по повърхността на замръзнало езеро, ако щете. Но в момента, в който го изрекох, маската ми на „Дъфи — дружелюбно

настроеното бивше гадже“ се пропука. Изобщо не се радвах, че нещата между тях вървят добре. Ако Мел наистина имаше нужда от някой друг до себе си, то бих предпочел това да бъде някой, в когото да вижда много повече недостатъци. До този момент бях успял да науча, че Роб има невероятен усет за цветовете, може да готви без помощта на микровълновата фурна и, дръжете се да не паднете, обожава да ходи в магазини за мека мебел.

Мел прие признанието ми като най-хубавото нещо, което е чувала — като знак, че сме истински приятели; знак, че съм пораснал и съзрял. Но в моето съзнание това мое изявление си остана единствено знак, че започвам да губя разсъдъка си.

Този разговор изигра ролята на повратна точка в новите ни отношения „нека-бъдем-приятели“. От този момент нататък съдържанието на топлите ни разговори коренно се промени. Ако преди това темата за Роб 1 заемаше около десет процента от разговора, а останалите деветдесет бяха за всичко останало, сега този процент започна постепенно да се покачва. „Роб направи това... Роб направи онова...“ бърбеше Мел, а аз правех мълчаливи гримаси. От време на време дори изпускаше по някоя подробност, която ме жегваше право в сърцето. Не ставаше въпрос за очевидните неща — като това, че тя прекарва нощта у тях, или пък той при нея (не че тези факти ми помагаша особено да се чувствам добре) — а дребните неща — например че са пазарували заедно, или че са ходили на вечеря у Марк и Джули. Според Мел Джули и Роб 1 се погаждали чудесно. Дори Марк, на когото като че му липсвали „странните ми привички“, го смятал за чудесен. Явно всички, с изключение на мен, обичаха Роб 1. Мел дори се опитваше да ме привлече за каузата. „Наистина ще ти хареса — каза ми един ден. — От една и съща кръвна група сте.“

И какво се очакваше да отговоря на това? „Чудесно, защо не го доведеш на гости“? „Страхотно, трябва да се видим да пийнем по нещо“? „Невероятно! Защото наистина щях да се разстроя, ако спеше с човек, с когото не сме на един акъл“? Така че се престорих, че внезапно се е появил шефът ми, казах „Благодаря, че се обадохте, господин Харисън. Ще предам съобщението ви.“ И затворих телефона.

Дните до първата ми среща с Алекса отлетяха бързо. Час преди уговореното време стоях в банята и разглеждах отражението си в огледалото и се опипвах да се ободря. На духовно равнище между теб и легендарния Бори Уайт практически няма никаква разлика.

Далеч бях от мисълта, че съм як мъжага с плътен, дрезгав глас. Исках да кажа, че това, което виждах в огледалото, е истински секс символ. Изглеждах толкова добре и се чувствах толкова самоуверен, че по всяка вероятност бях обсебен от духа на Бари Уайт — бог на любовта и покорител на женските сърца. Алекса може и да беше най-секси телевизионната водеща, но нямаше никакъв шанс срещу моя чар.

— Накъде си тръгнал, че миришеш така? — изкрещя Дан, докато минавах покрай отворената врата на дневната. Явно миризмата на афтършейва ми — „Шанел“, подарък от Мел — бе успяла да достигне до него, преборвайки се с аромата на пиле в сладко-кисел сос по китайски.

— На среща със съдбата! — изкрещях в отговор, без дори да се замисля. — Не ме чакай! — добавих смело и излязох.

— Здравсти, Дъфи — Алекса ме целуна по бузата. Тъкмо понечих да ѝ отвърна, но тя реши да се премести, за да ме целуне и по другата буза, така че в крайна сметка целунах ухото ѝ.

Пролети да са всички медийни звезди с техните двуетапни целувки!

— Радвам се да те видя отново — каза тя и седна.

— Аз също — отговорих, изцяло погълнат от външния ѝ вид. Беше облечена в дълга бяла тениска, черна пола, стигаща до коленете и маратонки. Изглеждаше толкова шик, толкова модерна, че напомняше на някой от манекените на витрините на „Кукай“ или „Карън Митън“ — само дето ѝ липсваха неестествено щръкналите зърна на гърдите.

— Изглеждаш... превъзходно. И през ум не ми мина, че ще се издокараш така. Иначе щях... — направих тъжен жест към собствените си дрехи... — малко повече.

— Изглеждаш чудесно, Дъфи — каза тя и помахаше за поздрав на някакъв познат в другия край на бара. — Обикновено съм като краснала се с дънките си. Реших малко да се разнообразя.

Отидох до бара и поръчах бира за себе си и мартини за Алекса. Дадох на бармана десетачка и той ми върна рестото в малка

порцеланова чинийка. Да бе, точно така. Ей сега ще ти оставя бакшиш само защото ми изсипа рестото в някаква си джвъчка!

— Заповядай — поставих чашата мартини пред Алекса.

Тя отпи малка глътка.

— Водка — измърка доволно. — Как позна, че го обичам така?

— Предположих — отговорих. Ако бе чул баналния ми отговор, Оскар Уайлд сигурно би се обърнал в гроба си.

Отпих от бирата си, за да убия малко време от това, което се очертаваше като дълга вечер с много мълчаливи паузи.

— Обикалях много, докато успея да открия това място. Минал съм покрай него четири или пет пъти. Каква е тази история с всички модни барове? Защо просто не слагат табелка с името отпред, така че човек да може да ги намира.

— Прекалено лесно би било — каза Алекса и повдигна нослето си по невероятно сладък начин. — Ако мястото не беше толкова трудно за намиране, далеч нямаше да е толкова готино, нали?

— Нелепо е някак си. Ако толкова държат да се правят на интересни, да вземат да водят всеки, който иска да посети мястото с превръзка на очите. Тогава никой няма да знае как да го намери — дори персонала. Ей на това му викам бар с ограничен достъп, в който бих идвал редовно.

Алекса се засмя. По десетобалната скала тя би получила дванайсетка за секси смях.

— Е? — казах, изпаднал в паника пред заплахата от поредната мълчалива пауза. — Какво ти се прави тази вечер?

— Какво ще ми предложиш?

— Кино, пиене, ядене, танци... боулинг.

Тя направи гримаса, като пак повдигна носа си по онзи начин. Сякаш ставаше все по-добра в това с всяка изминала секунда.

— Боулинг ли? Това не беше ли нещо, където водиш момичетата, които си поканил на среща, когато си на четиринадесет.

— Сигурно. Значи в такъв случай това се брои за среща?

— Ами, нека да видим — отговори кокетно. — Първи критерий за среща: свободни ли са и двамата участници? За теб знаем.

Усмихна се. Аз кимнах.

— А и аз не се срещам с никого точно в момента. Значи, отговорът е: да, и двамата са свободни. — Алекса отпи от мартинито

си. — Втори критерий за среща: и двамата участници ли изпитват желание да се опознаят по-добре?

Тя ме погледна въпросително и аз отново кимнах. Внимателно.

— Приемаме това за „да“ от него. Аз също мога да кажа „да“.

Тя измъкна маслинката от чашата си и я пусна в устата си.

Никога през живота ми не ми се бе случвало да искам да бъда маслина.

— Значи можем да заключим, че ако се държим като на среща и изглеждаме като на среща, може би ще се окаже, че това наистина е среща — продължи тя с разсъжденията си.

— Да, обаче откъде ще разберем дали изглеждаме като на среща? — попитах. — Можем да разчитаме единствено на собствените си мнения по този въпрос.

— Нека разберем — Алекса се обърна на ляво и потупа по рамото някакъв набит мъжага с дълго кожено сако, потънал в разговор със скована от ужас млада блондинка, облечена в костюм. — Извинете? С приятеля ми се опитваме да разберем дали изглеждаме като излезли на среща. Вие как мислите?

Проклети телевизионни водещи! Ако ние, простосмъртните, се задоволяваме просто кротко да показваме на останалите колко забавна е личността ни, хората като Алекса постоянно изпитват нужда да доказват този факт. Свих се на стола си, притеснен до немай-къде. За щастие мъжът я бе познал и сега нямаше търпение да я поласкае.

— Изглеждате като стари приятели от колежа — реши да й направи комплимент той. — И двамата сте прекалено спокойни, за да сте на първа среща. Ти как мислиш, Оливия?

— Според мен грешиш, Джес — каза замислено блондинката. — Определено са двойка. Забележи начина, по който стоят. Обърни внимание на езика на тялото. Това не е просто среща на стари приятели — тук става въпрос за сексуална химия — тя се разсмя. — Само като ги гледам, се сгорещявам!

— Благодаря — каза Алекса и се обърна отново към мен, за да ме дари с лъчезарна, учудващо двусмислена усмивка. — Представа си нямате колко полезно беше мнението ви.

[1] Английски сериал, мюзикъл, стартирал през 1961 г. — Б.пр. ↑

[2] Голяма верига универсални магазини във Великобритания. —
Б.пр. ↑

ЕТО ЕДНА ДВОЙКА...

Излязохме от бара, хванати под ръка и тръгнахме бавно, в търсене на някаква храна. Заведе ме в някакъв доста окаяно изглеждащ индийски ресторант близо до Чаринг Крос, който според нея напоследък се превърнал в модно място за хората от телевизионния и музикалния бизнес, отегчени от луксозните и скъпи ресторанти с известни готвачи. Седнахме над порция съвсем просто приготвени люто пиле и скариди „бхуна“ и забъбрихме оживено — всеки за собствения си живот и си разказвахме истории, които ни представят в най-добрата ни светлина. Забелязах, че тя на няколко пъти се опита да насочи разговора към предишни връзки и когато изчерпах възможностите си да отбягвам темата, без да ставам груб, ѝ признах, че с Мел сме се разделили, защото не съм искал да се ожена за нея. Алекса не реагира по никакъв начин и доколкото сериозният ми тон ѝ подсказа, че все още далеч не съм преодолял раздялата ни, ме остави да сменя темата.

Тръгнахме си от ресторанта около девет и половина и Алекса предложи да отидем някъде да прием кафе. Влязохме в някакво кафене в Сохо, което бе претъпкано с онзи тип добре изглеждащи хора, които дори тя намираще за досадни, така че ме хвана за ръка и предложи, вместо да сядаме, да се разходим по Лестър Скуеър. Опитах се да я разубедя, убеден, че това е просто още един от капризите ѝ на телевизионна звезда, като ѝ казах, че толкова късно вечер там се разхождат само изпаднали туристи, улични музиканти и джебчии, но тя не пожела да ме послуша. Въпреки всичко една малка, повърхностна част от мен изпита гордост от факта, че ще се разходя из центъра на лондонския нощен живот ръка за ръка с една от най-страстно желаните телевизионни жени.

След известно време Алекса заяви, че иска да поседне. Взехме си по сладолед и се огледахме за незаета от спящ просяк пейка. Няколко минути по-късно вече бяхме седнали и зяпахме върволицата минаващи

покрай нас хора. В един момент тя се обърна към мен и ме фиксира с дълбоките си кафяви очи.

— Май наистина си много забавен човек — каза след, както ми се стори, цяла вечност.

— Сериозно?

— Нямам предвид като на сцената.

— А в момента? Как съм?

— Комикът в теб е силно изразен, излязъл на преден план, забавен и леко непочтителен към околния свят по един свой, добронамерен начин. Истинското ти „аз“ е доста по-сериозно, потромаво — като че си вечно смутен от нещо.

— Значи, освен телевизионна водеща си и психоаналитик любител. Интересна комбинация — усмихнах ѝ се многозначително. — Обичаш да изучаваш хората, нали? Забелязах го още първия път, когато се запознахме.

— Така е — призна Алекса. — Обичам да ги проучвам. А това е ключът към всяко добро интервю.

— Е, сега, след като си наясно с душата ми, доволна ли си от откритото?

— Да, струва ми се — усмихна ми се сладко тя. — Но са ми необходими още сведения.

Почувствал твърда почва под краката си, се опитах да преценя фактите за и против един опит да я целуна още тук и сега. (За: нощта бе топла и имаше голяма вероятност тя да приеме постъпката ми за романтична; против: седяхме на пейка на сред улицата и подобен импулс можеше да ѝ се види малко незрял.)

Преди да успее да взема решение, Алекса отново се обърна към мен, с палаво пламъче в очите и каза:

— Хайде да поиграем на анализ на двойки. Както направиха с нас онези хора в бара. Да правим смели, абсолютно безпочвени предположения за минаващите покрай нас двойки, базирани единствено на начина, по който изглеждат.

Трябва да си призная, че бях малко разочарован от факта, че Алекса предпочиташе да се перчи със склонността си към смахнати забавления, отколкото да даде воля на дяволитото си кокетничене с мен, но не го показах. Смешното беше, че подобно предложение беше

абсолютно в мой стил, без значение колко великолепно и секси изглежда мадамата, с която съм излязъл.

Алекса ме сръга игриво в ребрата и посочи първите ни жертви. И двамата бяха на по около осемнадесет, облечени в развлечени тениски, дънки с високо обърнати нагоре маншети на крачолите и маратонки в ярки цветове. Той носеше широка, увиснала шапка, която, според мен, си мислеше, че му придава вид на престъпник, и раница, по всяка вероятност пълна със сандвичи. Тя беше облечена по абсолютно същия начин, но носеше и скейтборд под едната си мишница.

— Заедно са от около шест месеца — започна Алекса между две близвания на сладоледа си. — Това е най-дългата връзка в неговия живот. Убеден е, че тя е най-красивото момиче на света. Без съмнение са безумно влюбени един в друг.

Не бях съгласен с мнението ѝ.

— Забележи начина, по който тя върви съвсем малко по-бързо, с половин крачка пред него. Според мен са заедно от около една година, но от три седмици насам тя се вижда с някакъв тип, който се казва Дарън. И в момента набира смелост да му го съобщи.

— Не си ли малко циничен? Дай им шанс! — сгърчи лицето си в гримаса Алекса.

— Просто така виждам нещата аз — повдигнах рамене.

— Добре, твой ред е — тя отново ме сръга в ребрата.

Огледах тълпата за подходяща цел.

— Добре, какво ще кажеш за онези там? — посочих към двама испанци, почти деца — може би малко над четиринадесет. — Гаджета са точно от четири седмици. Той е влюбен в нея от две години насам и ще благодари на Бога за този момент през следващите десет. Тя е тази, която ще формира стила му за цял живот. Той без съмнение ще сравнява с нея всяка от бъдещите си приятелки.

— Взе нещата на сериозно, а? — разсмя се Алекса. — А аз с кого ще бъда сравнявана?

Отвърнах ѝ само с усмивка.

— Мисля, че грешиш — продължи тя. — Прекалено е хубав, за да няма опашка от почитателки зад гърба си. Според мен тя отдавна му е била хвърлила око, правила му е деликатни намеци, давала му е аванси, с отчаяната надежда, че той ще се досети за чувствата ѝ. Но той е прекалено дебелокож и самовлюбен и изобщо не я е забелязвал.

Така че първата крачка я е направила тя. Но в момента са във ваканция и той си мисли, че това е само мимолетно увлечение.

— Добре — казах. — Твой ред е пак. Но ти предлагам да си харесаме само още една двойка, след което да отидем някъде за по още едно питие, ако искаш.

— Звучи добре — кимна Алекса. — Ето една двойка...

— Къде?

— Тя страшно си пада по него от известно време — започна тя, без да обръща внимание на въпроса ми. — Правила му е сериозни намеци, също като онази испанка, но той изглежда не е забелязал.

Колкото и да се оглеждах, не можех да видя двойката, за която говори. Забелязах само двама съмнително изглеждащи младежи, които приличаха на пласьори на наркотици, до входа на някакво нощно заведение.

— Той не е точно нейният тип — може би е малко по-земен, но това ѝ допада.

Край нас минаха тъмнокоса жена някъде в края на трийсетте и доста по-младият ѝ любовник.

— Тя го харесва, защото я кара да се смее, а погледът му е остър и пронизителен, но в същото време и малко отнесен...

На отсрещния тротоар се спряха млада двойка с териер, които като че чакаха някакви приятели.

— ... като че тя не успява да спечели вниманието му изцяло. Но това също ѝ харесва. Така предизвикателството става по-голямо.

Е, разбира се, когато тя свърши, аз вече бях престанал да търся двойката-фантом, за която говореше и обладан от решителност, пристъпих към изпълнение на онова, което се превърна в първата ми страстна целувка на публично място, на пейка, от повече от петнадесет години насам.

Целувахме се лудо в таксито, по целия път до апартамента на Алекса в Камден, като пощурели тийнейджъри. Това е направо невероятно — целувам се с интелигентна, красива жена, която не само че не е Мел, ами е най-секси телевизионната водеща в Англия! В продължение на около десет секунди се чувствах щастлив от тази мисъл, но след това оставих въображението си да се развихри и се опитах да си представя какво ще се случи, когато пристигнем в жилището ѝ. Без съмнение тя ще ме покани на кафе, както се случва

винаги в подобни ситуации. Аз ще приема, въпреки че не пия кафе. Ще седя на канапето и ще отпивам малки глътки от чашата си, докато тя пуска „Kind of Blue“ на Майлс Дейвид, след което ще свалим дрехите си и...

— Какво става? — попита Алекса и ме погледна напрегнато. Таксито се раздруса и спря пред луксозна кооперация. Явно така се бях отнесъл, че забравих да взема участие в случващите се около мен събития.

— Нищо — отговорих тихо. — Всичко е наред.

Тя слезе от колата, плати на шофьора и ми отвори вратата, за да слеза.

— Идваш ли?

— Къде?

— Горе. — Тя посочи апартамента, за да ме убеди, в случай че не й вярвам. — Четвъртия етаж, отдясно. Онзи, който свети.

Проследих пръста ѝ с поглед. Едва ли можех да бъда по-ужасен, дори да ми бе посочила осветен от луната трансилвански замък, обкръжен от тъмни облаци, светкавици и гръмотевици, ехтящ от крясъци на свръхестествени същества.

— Не пия кафе — смотолевих. — Мразя го.

— Кой изобщо е споменавал кафе? — измърка Алекса със самодоволна усмивка, след което прошепна в ухото ми. — Каня те горе, в апартамента си за... — шепотът ѝ затихна и тя пое дълбоко дъх, едва сдържайки смеха, след което изкрещя — ... за див секс!

Закашлях се, вероятно доста по-смутен от шофьора на таксито.

— Малко е... как да ти кажа... слушай, утре трябва да ставам рано... работа и така нататък. Ще ти се обадя. Става ли?

— Няма начин — каза тя и сграбчи ръката ми. — Идваш с мен.

Банята беше приблизително с размерите на моя апартамент. Огромна. Беше оборудвана с голяма кръгла вана със стъпала и покрита с хром и огледала. От позицията, която бях заел до умивалника, можех да се видя от поне петнадесет различни ъгъла, което си беше смущаващо. Но не чак толкова, колкото онова, което щеше да се случи в момента, в който изляза от това райско убежище.

Алекса се мотаеше из кухнята и действително правеше кафе. Но бях пределно наясно, че ако не изляза скоро, ще събудя подозрението ѝ. Работата беше там, че не исках да излизам. Бях готов да си стоя там, докато на нея ѝ се доспи, отегчи се, или реши да се оттегли от шоубизнеса на шейсетгодишна възраст. Не бях създаден да спя с баснословно красиви жени. Бях създаден да спя единствено с Мел. Не че тя не е баснословно красива, особено облечена в любимата ми рокля, но си беше моята Мел. Докато Алекса ми идваше определено в повече.

Из главата ми се въртяха какви ли не абсурдни мисли, като: „Дали бих могъл да оцелея след скок от четвъртия етаж?“, „Чудя се дали тук има вентилационна шахта, през която мога да избягам като Том Круз в «Мисията невъзможна»?“ и, върха на всичко: „Колко ли калории съдържа един сапун. Умирам от глад!“.

Внезапно Алекса почука на вратата.

— Добре ли си, Дъфи?

Панически огледах помещението за нещо, с чиято помощ да пресъздам подходящи за използване на тоалетната звуци.

— Да — обадох се в момента, в който фиксирах кутия с някакви лилави кубчета до ваната, награбих пълна шепа от тях и ги пуснах в тоалетната чиния. — Излизам след минутка — извиках и пуснах водата. Огромна грешка. С ужас гледах как вълна пяна с аромат на къпини изригва като лава от тоалетната. Когато водата от казанчето най-сетне спря, гъстата пяна бе покрила цялата тоалетна чиния, както и голямо пространство около нея. Без съмнение, мислех си, докато изгребвах пяната с шепи, хвърлях я във ваната и бършех пода с голяма хавлиена кърпа, нещата просто няма начин да станат по-лоши.

Седяхме в дневната на приглушено осветление и гледахме тихите, осветени от луната води на езерото Камдън през опасващите цялата стая прозорци. Когато най-накрая се осмелих да ѝ разкажа за преживелиците си в банята, Алекса се смя от все сърце, докато не я заболя корема и ми каза, че съм най-щурият човек, когото е срещала. След малко стана да пусне музика — никога не бях чувал групата.

— Имат концерт следващата седмица. Трябва да отидем да ги чуем, ако ти харесват — каза, в момента, в който меките вибрации на мелодията се разлиха в стаята.

— Звучи чудесно като идея — кимнах.

Алекса изрита обувките си, сви крака на канапето и се сгуши в мен.

— Хубаво е, нали?

Внезапно ми се стори, че телевизионната звезда си е отишла и е направила място на една по-древна, по-уязвима и по-истинска Алекса.

Права беше — беше хубаво. Аромата на косата ѝ, топлината на тялото ѝ, обстановката, музиката — нещата едва ли биха могли да станат по-идеални. Известно време седяхме неподвижни. Мълчахме, едва чувайки собственото си дишане и попивахме атмосферата. И тогава тя ме целуна.

Отвърнах на целувката ѝ.

После я целунах пак по собствена инициатива.

После започнахме да се боричкаме непохватно с дрехите си.

Поборичкахме се още малко.

И тогава забелязах нещо, което се случваше за пръв път в живота ми.

Докато полусъблечената Алекса водеше мен, полусъблечен, към спалнята си, внезапно осъзнах, че нещо не е наред. И това „нещо“ се локализираше в мястото, наречено „боксерки“.

Там не ставаше нищо.

Нищо.

Бяха по-пусти и лишени от живот и от повърхността на Марс.

Не можеше да става въпрос за песимизъм. Живеех в това тяло от двадесет и осем години и никой не го познаваше по-добре от мен. И много добре знаех, че никакво примамване, убеждаване или крещене нямаше да свършат работа в случая.

— Нещо не е наред ли? — попита Алекса. Вече бяхме пред вратата на спалнята ѝ.

Всичко, искаше ми се да ѝ отговоря, абсолютно всичко.

— Слушай — казах с треперещ от паника глас. — Не мога да го направя.

— Разбира се, че можеш — разсмя се Алекса. — Съвсем просто е.

— Не, не е — възразих.

— Естествено, че е — тя затегли ръката ми.

Ще трябва да ѝ кажа.

— Алекса?

— Какво не е наред?

— Това — промърморих, забил поглед в слабините си.

— Кое?

Направих мълчалив жест.

— О-о! — възкликна, гледайки съжалително боксерките ми.

— О, я!

— Нормално е да се случват такива неща, нали?

— Не и на мен — казах унило.

— В смисъл... чела съм в разни списания... — останала без думи, тя забарабани с пръст по устните си, опитвайки се да измисли някакво разрешение на проблема. Не успя. — Сигурен ли си?

— А ти как мислиш!? — озъбих ѝ се, след което моментално се извиних. — Виж, съжалявам. Но просто съм прекалено сконфузен, за да мога да говоря спокойно за това. Най-добре ще е просто да си тръгна. Просто да го отдадем на лош момент.

— В мен ли е проблемът? Нещо не както трябва ли направих?

Наистина исках да си тръгна на секундата. Да се прибера, да си легна и никога да не се събудя. Никога. Не исках и секунда повече да оставам в този апартамент полугол и да разговарям с една практически напълно непозната жена за нещо толкова интимно. Самата мисъл за това караше мозъка ми да се гърчи в адски мъки.

— Слушай, ако не си забравила, ти си най-секси водещата в цяла Англия. Едва ли проблемът може да е в теб, нали така.

— Въпреки всичко съжалявам — каза унило.

— Едва ли повече от мен — отговорих, докато търсех панталоните си. — Едва ли някой може да съжалява повече от мен.

ДОРИ НАДЕНИЧКА?

— Добре ли си, Дъфи? Изглеждаш малко странно.

Беше на следващия ден. След като не мигнах цяла нощ, реших да се отбия у сестра си и сега се бях проснал на едно кресло в дневната ѝ и се цупех като малко дете, което току-що е счупило любимата си играчка. Чарли беше в градината и косеше трева, а Върни — вече видимо бременна — седеше срещу мен с купа сладолед в скута и ме зяпаше така, като че ли бях леко смахнат. Не са много мъжете, които биха се обърнали към сестра си за подобен проблем, но изпитвах огромна нужда да поговоря с някого. А темата беше прекалено деликатна, за да ми хрумне изобщо да я споделя с Чарли или Дан.

Освен това имах нужда от женската гледна точка, тъй като жените, според мен, се чувстваха много по-комфортно в собствените си тела. Или поне Върни. Откакто ги четиринадесетгодишна възраст беше влязла в пубертета, тя непрестанно говореше за менструации, подути гърди и предимствата на игликовия мехлем. Тогава се бях опитал да ѝ обясня, че като подрастващо момче, което още дори не е навлязло в пубертета, тези неща ни най-малко не ме интересуват; дори в такива моменти си запушвах ушите и пеех на висок глас. Но информацията някак си бе успяла да се прокрадне в мозъка ми и през следващите няколко години навлязох толкова навътре в техническите подробности около така наречените „женски проблеми“, че след това понякога се случваше приятелките ми да се обръщат към мен за съвет. Имайки това предвид, лесно стигнах до заключението, че макар и Върни да не притежава същото техническо оборудване като мен, все пак е възможно да разполага с чудотворно лечебно средство или поне съвет как да оправя нещата.

— Не, не съм добре — отговорих кисело на въпроса ѝ. — Ама изобщо. Дори ми се струва, че никога не съм се чувствал по-мизерно и шибано в живота си.

— Какво е станало?

— Де да беше станало — промърморих и ѝ зараказвах за предишната вечер с Алекса, без да пропускам и най-малката пикантна подробност.

Седнала с изправен гръб на ръба на канапето, сестра ми внимателно изслуша тъжната ми история, периодично вмъквайки между лъжиците сладолед — по някоя въздишка, или възклицания като „Горкичкият!“ или „Колко ужасно!“. Когато завърших разказа си, тя остави празната купа на земята и впери невярващ поглед в слабините ми.

— Сигурен ли си? — попита, все така невярващо.

— Нали се сещаш за онази сцена в „Някои го предпочитат горещо“, когато Мерилин Монро, облечена в онази невероятна рокля, целува Тони Къртис? Всеки би си помислил, че трябва да е мъртъв, за да не се възбуди от гледката. Е, само дето в моя случай е милиони пъти по-лошо, защото става въпрос за собствените ми панталони.

— Да, но въпросът ми беше: сигурен ли си? Може би си се притеснил, защото я дават по телевизията или нещо подобно.

— Повярвай ми — въздъгнах, спомняйки си отново вечерта в детайли, — бях напълно спокоен.

— Може би си пил прекалено много преди това?

— Почти нищо не бях близнал.

Върни стана, вдигна празната купа от сладолед и излезе от стаята. Когато се върна носеше нова купа този път с диетичен шоколадов мус, със стърчаща от него лъжица. Явно си угаждаше напълно на всички прищевки. След като отново се намести на канапето, започна методично да унищожаваш съдържанието ѝ.

— Знаеш ли какво си мисля? — каза след няколко лъжици.

— Какво?

— Имайки предвид, че мъжете обикновено мислят със съдържанието на панталоните си...

— Да?

— Ами, мисля си, че съдържанието на твоите все още е влюбено в Мел.

— Шегуваш се, нали?

— Помнели си хубаво. Преди си работеше, нали?

Отворих уста да кажа нещо, но Върни вдигна ръка и ме спря.

— Спести ми подробностите, братко. Едно простичко „да“ или „не“ ми е достатъчно.

Кимнах.

— А сега отказва?

Ново кимване.

— Това е, значи. Психосоматично е. Твоят... онова нещо... все още е влюбено в Мел!

— Това са пълни глупости и ти много добре го знаеш! — казах, смазвайки на секундата ентусиазма на Върни, предизвикан от откритието ѝ.

— Добре, добре! — защити се тя. — Това беше просто предположение, Дъф. Не е нужно да си толкова докачлив!

— Да, обаче, ако ти хрумнат още такива предположения, най-добре си ги задръж за себе си — отговорих раздражено и станах да си тръгвам. — Дойдох тук да потърся съвет, Върн, но ако си мислиш, че ей сега ще изтичам при джипито си да се подложа на терапия за намразване на бившето си гадже, или пък ще поискам в аптеката хапчета анти-Мел, или пък някакъв еквивалент на антиникотиновите лепенки, които да потискат желанието към бившата ми приятелка, грешиш, и то много! Това няма абсолютно нищо общо с Мел. Ама нищо.

Поуспокоих се и се замислих колко смешно всъщност звучи възмущението ми.

— Сега си тръгвам и ще направя това, което трябваше да направя в самото начало, вместо да идвам тук. Смятам да се справя с цялата тази жалка каша сам и следващия път, когато ме видиш, ще бъда отново пълноценен мъж. Довиждане.

През следващите седем дни се видях на два пъти с Алекса, опит да поправа неправдата, която се бе случила при първата ни среща. И двата пъти всичко мина невероятно добре. Смахме се, флиртувахме и изобщо си изкарахме чудесно. Само дето в момента, в който се почваше и най-малкият намек за сторещяване на атмосферата... ами... нищо. Колкото и да е странно, Алекса бе започнала да си пада по мен повече от всякога. Като че репутацията ѝ на най-секси водещата в Англия бе заложена на карта и тя бе твърдо решена да не позволи да

загуби короната си. Всеки път тя продължаваше настойчиво да ме кани на „кафе“, а аз все така настойчиво отказвах, от страх да не се повтори провалът ми от предишната събота. Колкото повече ѝ отказвах, толкова повече тя настояваше да кажа „да“. Намирах се в уникална ситуация, която със сигурност бих оценил и която щеше да ми донесе голяма полза в младежките ми години. Ако в шести клас бях успял да убедя момичета, че аз съм този, който отказва сексуален контакт с тях, животът ми в гимназията щеше да бъде къде-къде по-поносим. Както и да е, всичко това нямаше никакво значение. Въпреки всички усилия, които полагах да противодействам на проблема — купуване на по-голям размер бельо, ядене на много ядки и прелистване на каталози за дамско бельо — той съвсем не преставаше да съществува.

— Добре ли си, Дъфи?

Точно седмица по-късно отново посетих кабинета за лекуване на сексуални смущения на д-р Върни. Този път вече бях готов да приема всеки неин съвет и чудодейно лечение, дори да включваше пиявици, ампутация на крайник, или дори бившата ми приятелка.

— Не — отговорих кисело.

— Все още ли...? — Тя посочи слабините ми и повдигна въпросително вежди.

— Да.

— Съвсем нищо ли?

— Съвсем.

— Дори наденичка? — Върни избухна в неконтролируем смях и едва не се прекатури от креслото. След малко избърса потеклите от очите ѝ сълзи и подсмръкна. — Извинявай, Дъф. Не успях да се сдържа.

— Сигурен съм, че е така — зарових глава в ръцете си, изпаднал в пълно отчаяние. Всичко това се превръщаше в кошмар, от който започвах да си мисля, че никога няма да се събудя. — Наистина ли мислиш, че може да има нещо общо с Мел?

— Не смяташ ли, че е логично?

— Не съм сигурен. Теоретично — да, но...

Звукът от отваряне на външната врата прекъсна разговора ни. Беше Чарли, който се прибираще от работа. Той влезе в дневната с няколко големи плика с продукта в ръце, вдигайки повече шум от необходимото.

— Срегнах Дан в метрото — опита се да обясни на Върни не само еднoчасовото си закъснение, но и факта, че миришеше на „Гинес“. — Той отскочи до магазина и ще дойде всеки момент.

— И таз добра — каза Върни, очевидно раздразнена. — Защо не ми се обади, че ще закъснееш?

Брат по душа, Чарли се престори, че не е чул въпроса ѝ и се опита да отклони темата:

— Кое беше толкова смешно?

— Нищо — отговорих рязко. По никакъв начин нямаше да позволя временното ми неразположение да му помогне да се спаси от гнева на Върни.

Но Чарли не се предаде и реши да ме принуди да се подчиня.

— Чух ви отвън как се смеете. Хайде, кажете. Какво става?

Върни отвори уста да обясни.

— Не, Върни! — креснах и скочих да ѝ запуша устата с ръка.

Чарли погледна озадачено първо към мен, после към сестра ми. Така или иначе беше наясно, че с още малко усилия ще изкопчи това, което иска.

— Нали знаете, че рано или късно ще разбере.

— Личен въпрос — изломоти Върни иззад ръката ми и се разкиска диво.

Принуди ме да я освободя, като ме ухапа.

— Не мога да пазя тайни от Чарли. Съпруг ми е в края на краищата — каза, опитвайки се да сдържи смеха си. — Казваме си всичко един на друг. Нали така, Чарли?

— Разбира се, скъпа — отвърна Чарли, подигравателно имитирайки ангелското ми гласче. — И кое е това, което скъпичкият ти, обичан брат не желае да споделиш с мен?

— Да не си посмяла да му кажеш! — изръмжах заплашително към Върни.

— Стига, Дъфи! Чарли само иска да помогне. А и аз мисля, че би било добре за теб да си поговориш за това с друг мъж. Може би ще може да те посъветва как се постъпва в такива ситуации.

— Що за пример даваш на бебето? — посочих към все още скромно закръгления ѝ корем. — Нали знаеш, че той чува всяка твоя дума? И сега сигурно си мисли: Защо мама тормози така вуйчо Дъфи?

Сигурно не е особено симпатична жена. Що за поведение? Ще види тя! Ще я измъчвам поне петдесет и два часа, докато изляза.

— Давам ти максимум дванадесет часа, след което собственоръчно ще те изтегля навън! — изкрещя Върни на корема си. — Както и да е. Ако бебето се окаже той, — продължи, галейки нежно издатината от двете страни, — в момента научава ценен урок: никога да не става като вуйчо си Дъфи. Да, бебе, когато пораснеш, никога не дръж проблемите вътре в себе си. Говори. Можеш да говориш с мен. Или с баща си — въпреки че не ти го препоръчвам — или дори с вуйчо си Дъфи. Сигурно някой ден цялото мъжко население спонтанно ще избухне в пламъци, защото задържа прекалено много неща вътре в себе си за прекалено дълго време. А не искам това да се случва с теб. А ако пък се окажеш момиче, значи си щастливка. Животът е толкова полесен, ако си жена. Жените са толкова по-... знам ли и аз... ненатоварени.

Върни вдигна поглед и ми се ухили доволно.

— Хайде, Дъф. Опитай. Опитай веднъж да се разтовариш. Сподели проблема си с Чарли. Може пък той наистина да успее да ти помогне.

Отвърнах ѝ с гримаса, а Чарли впери в мен нетърпелив поглед.

— Да не би и на него да му се е случвало?

— Никога — отсече Върни, едва сдържайки се от нов пристъп на кикот. — Не и в моята желязна хватка.

По лицето на Чарли пропълзя сянка на ужас — явно най-немислимите ужаси на мъжкото съществуване бавно си проправяха път през съзнанието му.

— Да не би да искаш да кажеш, че... твоят... Господи, съжалявам, пич. Нямах никаква представа.

Наведох глава от срам.

— Чувал съм, че се случва често. Не се тревожи, приятел. Остави го на мира за известно време и всичко ще се оправи.

— Кого да остави на мира? — в този момент в стаята бе влязъл Дан, с голям пакет чипс в ръце.

— На Дъфи оная работа — съобщи делово Върни. — Мисли си, че е импотентен.

Дан видимо се разтреса от ужас.

— Божичко, пич... — бе всичко, което успя да каже. След малко добави с разтреперан глас: — Чарли е прав. Остави го за малко на мира. По всяка вероятност си почива, или хибернира, или нещо подобно.

— Безнадежден случай сте вие тримата! — сгълча ни Върни. — Един дол дренки сте, с вашата психика на „Само повърхностна рана е“. Добре, давай — послушай Чарли и „го остави за малко на мира“ — само гледай, когато окапе да му го занесеш на него да ти го сложи обратно, не на мен. Вземи иди на лекар, Дъфи. За това съществуват докторите — да лекуват хора с всякакви проблеми.

— Глупости — обади се Дан мрачно. — Банда шарлатани, това са те. Последното, което ти трябва, е да си сваляш гащите в лекарски кабинет. Въобще не знаеш какво може да се случи. В един момент си лежиш на масата за прегледи с всичките й там джаджи, а в следващия — хоп и започват да ти говорят какви ли не дивотии. Благословени са невежите, синко.

— Престанете и двамата — съжали ме най-накрая Върни. — Увлякохте се. Дъфи е достатъчно разтревожен от факта, че може цялата тази работа да е заради Мел.

— Че какво общо може да има с Мел? — попита Дан озадачено.

— Всичко — отговори Върни.

— Значи знаеш какво да правиш, нали така? — заключи Дан, след като сестра ми му разви теорията си.

— Какво? — попитах, очаквайки поредната шега за моя сметка.

— Прогони злите духове от него.

— Да прогоня злите духове?

— Е, не точно от „него“. Едва ли на света съществува свещеник, който би свършил подобна работа. Но мисля, че трябва да се изправиш лице в лице с демоните си. Според Върни си се докарал дотук, защото все още намираш Мел за привлекателна, нали така? Следователно, ако това се промени, всичко ще се оправи.

Кимнах разбиращо.

— От доста време говориш, че искаш двамата да сте приятели. Всичко, което трябва да направиш, е да спреш да говориш и да се задействаш. Щом веднъж започнеш да приемаш Мел като близък приятел, а не като бившето си гадже, мъките ти ще свършат.

— Разумно звучи — каза Чарли, на когото му бе трудно да повярва, че Дан е способен да разсъждава разумно. — Май това е единственото, което можеш да направиш, приятел.

— Може и да има право — обади се на свой ред Върни, вперила втренчен поглед в Дан — като че не можеше да повярва, че е казал нещо, с което тя се съгласява.

— Добре. Така да бъде тогава — казах, след като погледът ми се спря последователно на всеки от тях. — Остава ми само да се надявам, че ще се получи.

БИ ТРЯБВАЛО ДА ГО ПРАВИМ ПО-ЧЕСТО

— Как си, Дъфи?

— Добре. А ти?

— Аз също. Доста добре.

Беше средата на следобеда — онова време от деня между обедната почивка и края на работното време, когато човек не е в състояние да прави нищо друго, освен да дреме на бюрото си, да зяпа в празното пространство или да говори по телефона с приятелите си. Аз реших да се обадя на Мел. Информирах я за последното ехографско изследване на Върни („Бебето изглежда като един помъдриял Уинстън Чърчил, само дето е по-малко и му липсва пурата“), продължаващата борба на Чарли да схване основните положения на бащинството („Направи предварителния тест на «Бременност за бащи» и отговори вярно на цели три въпроса от двадесет“) и за последния опит на Дан да вдъхне нов живот на комедийните си представления, въвеждайки образа на спъваща се маймуна в тях („Прави се на маймуна и постоянно се спъва и пада по сцената. Трябва да го видиш, за да успееш да повярваш.“). След всичко това Мел, без никаква причина, каза:

— Харесва ми. Тази игра на приятели.

— Нали? Отговорих. — Това показва, че растем. И зреем. Като сиренето и хубавото вино.

— Аз съм хубавото вино — засмя се Мел. — А ти си сиренето.

Пауза.

— Радвам се, че си говорим по този начин — продължи Мел. — Защото искам да ти кажа нещо, което може и да не ти хареса. Но след като сме приятели, мисля, че все пак би трябвало да ти го кажа.

— Добре — отвърнах със свит на топка стомах. — Давай.

— С Роб ще... следващата седмица заминаваме на почивка в Тоскана с Марк и Джули.

— Аха! — Моментално си представих как двамата се разхождат край слънчевото езеро, смеят се весело, а по-късно следобед се изтягат

на шезлонгите си и ми пишат пощенска картичка. Прекалено много беше, за да го понеса. — Не бях разбрал, че вече сте на етап съвместни почивки в чужбина. Ние достигнахме тази фаза едва преди две години.

— Само защото допреди това ти не искаше и да чуеш за нещо повече от пет дни в Езерния район. Струваше ти се прекалено голяма жертва в името на връзката.

— Не е необходимо да говориш така.

— Прав си. Съжалявам.

— И аз имам някои новини. — От известно време си мислех, че би трябвало да кажа на Мел за Алекса, за да сме напълно честни един с друг. Моментът едва ли бе по-малко подходящ от всеки друг. — Спомняш ли си онази жена, познатата на Марк... водещата на „Хот Поп Шоу“? С нея сме... нещо като...

— Виж ти! — възкликна Мел и млъкна за няколко секунди. — И откога ти и най-секси водещата на Англия сте...?

— От известно време — реших да си призная. Не исках да я наранявам повече, отколкото тя бе решила да ме нарани с плановете си за почивка. И двамата бяхме наясно, че животът продължава, но това не правеше нещата по-малко болезнени.

— Е, трябваше да се случи в даден момент — каза Мел спокойно. — Радвам се за теб. Наистина. Щастлив ли си с нея?

Ето че си разменихме ролите.

— Не бих се изхвърлил толкова. Но се разбираме доста добре.

Мълчание.

— Ето че и двамата вече направихме крачка напред — казах накрая.

— Така изглежда.

— И това означава, че можем да бъдем истински приятели.

— Да — отвърна Мел. — Предполагам, че е така.

— Ще се видим ли, преди да заминеш? — попитах след нова пауза.

— Не знам. Затрупана съм с работа. Момент да проверя календара си. — Гласът ѝ изчезна и ме остави за момент насаме с мислите. — Единствената ми свободна вечер е в четвъртък.

— Добре, значи четвъртък.

— Не, чакай малко. В петък сутринта имам презентация и ще трябва да поработя до късно.

Бях наистина разочарован. Не се бяхме виждали от деня, в който ѝ се изтресох в работата и наистина имах нужда да я видя за малко.

Да се убедя със собствените си очи, че наистина сме приятели. Не беше въпрос на прогонване на спомена за нея от панталоните си, а на утвърждаване на постигнатото между двама ни. Имах чувството, че ако не го направим, след почивката с Роб 1 ще се върне много по-привързана към него и по-далеч от мен от всякога.

— А какво ще кажеш само за по едно бързо питие след това, тогава?

— Ще бъда прекалено уморена, за да излизам с хора — каза Мел тъжно. — Но знаеш ли какво можем да направим? Много по-добре от по питие на крак. Защо не наминеш към нас? Вземи бутилка вино, а аз ще измисля нещо вкусно от студения бюфет на „Маркс & Спенсър“.

— Звучи чудесно — идеята ме ободри на секундата. — До четвъртък тогава.

Приготовлението за Мел ми отне цели петдесет минути — в сравнение с обичайните пет. Леглото ми беше затрупано с дрехи, които непрекъснато обличах и събличах. В края на краищата пак си обух дънките, маратонки, бяла тениска и кадифеното си яке. Изглеждах малко дрипаво, но в този момент вече изобщо не ме бе грижа. Исках Мел добре да види, че не съм положил никакво старание по отношение на външността си. Тя беше истински експерт по семиотика на гардероба ми. И най-малката следа от старание щеше да бъде изтълкувана като опит да се навра под полата ѝ.

Пристигнах с десет минути закъснение. (В края на краищата теорията ми изискваше спазване и на най-малките подробности.) Позвъних.

Изминаха няколко дълги секунди, докато Мел отвори.

— Здравсти — каза и ме целуна по бузата. — Влизай.

Последвах я по стълбите до апартамента ѝ. Беше облечена в тъмносини дънки, блестящ черен потник и зелена жилетка. Видът ѝ ясно говореше за непринуденост, удобство и домашен комфорт. Явно и тя си имаше, подобна на моята, теория за полагане на минимум старание. Подадох ѝ бутилката вино — приносят ми към вечерята.

Нямах никаква представа дали ставаше за пиене. Важното беше, че отговаряше на трите основни критерия за купуване на вино:

1. Да има хубав етикет;
2. Да познавам някого, който е бил на почивка в страната производител;
3. Цената да бъде под пет лири.

На етикета имаше рисунка на кедър и виното бе произведено в Италия (преди много години Дан беше ходил там на екскурзия от училище). Но това, което ме спечели, бе цената — 4.99 — нито прекалено ниска, нито пък наистина висока, така че да съм сигурен, че виното е добро.

— Сега ще донеса чаши — каза Мел и изчезна в кухнята, оставяйки ме сам във всекидневната. Огледах стаята за промени. Завесите бяха нови, а стоящата лампа, която преди беше до канапето, сега бе преместена в един далечен ъгъл. Имаше и две нови видеокасети в колекцията ѝ — „Голямото синьо“ и „Великата илюзия“ (без съмнение подаръци от Роб 1). Но като изключим тези дребни неща, стаята си беше същата, което ме зарадва и успокои неимоверно.

Седнахме да вечеряме в кухнята. В единия край на масата бяха струпани огромна купчина сметки, каталог на „Некст“ и брой на списание „Ел“, а в другия се настанихме ние и една свещ. Мел явно бе особено голяма почитателка на теорията за полагане на минимум старание.

Бас държа, че никога не се чувства така спокойна с Роб 1!

Долях полуизпитите винени чаши и започнахме да се храним. Това определено бе най-доброто ми хранене, откакто се бяхме разделили. Докато дъвчех със задоволство картофите с топено сирене, Мел се заизвинява, че не е успяла да сготви нещо по-прилично. Отговорих ѝ, че няма за какво да се притеснява. Защо ли? Защото това бе още едно от нещата...

... които никога не би направила с Роб 1!

Когато приключихме с вечерята, на масата имаше две празни бутилки от вино и с преминаването към десерта наченахме трета. За Мел имаше плодов пудинг, а за мен — любимия ми черешов чийзкейк. Всичко бе превъзходно. Чувствах се... спокойно и свойски.

— Колко е хубаво! — каза Мел и премести стола си по-близо до моя, за да може да хапва и от моя десерт, без да се протяга. — Не ти ли

се струва, че освен гаджета, винаги сме си били и много добри приятели?

— Така си е, приятел — казах и я смушках леко с рамо.

— Нали, пич? — смушка ме и тя в отговор.

След това Мел продължи с раменните си атаки толкова усърдно, че ме събори от стола. Търкаляйки се по пода от смях, успях да изхълцам едно „Да... копеле!“. Тя ми подаде ръка, за да се изправа, но изгуби равновесие и падна върху мен, в пристъп на истеричен смях. Реших, че изпитото вино явно затруднява и двамата ни да стоим изправени, така че се пресегнах за полуизпитата бутилка от масата и пропълзяхме на четири крака до дневната.

— Е, значи нещата около теб вървят добре? — попитах, отпуснат на канапето, с нова чаша вино в ръка. — Искам да кажа... животът и всичко останало?

Мел не отговори. Отново я смушках лекичко.

— Да... — тя разтърси глава, като че току-що се събуждаше. — Извинявай. Бях се замислила... Рядко се случва човек да прекара толкова комфортна вечер.

— Да — съгласих се и изритах маратонките си под масата. — Права си. Много рядко.

— Хората вината говорят колко прекрасно е началото на всяка връзка и какъв кошмар е краят ѝ. Ами средата? Защо никой не говори за нея? В средата на една връзка вече знаеш всичко, което ти е необходимо да знаеш. Тогава, щом погледнеш любимия си човек, можеш веднага да разбереш за какво мисли. Виждаш нещо по телевизията и винаги знаеш, как ще реагира той. Знаеш как ще е облечен, когато идва при теб — до най-малката подробност.

— Ти знаеше ли как ще бъде облечен тази вечер? — усмихнах се.

— Я иди виж какво има под шкембето на Буда — отговори Мел.

Изхлузих се от канапето и допълзях до камината, където стоеше малката керамична фигурка на Буда, която Марк и Джули ни бяха донесли след една своя екскурзия в Тайланд преди няколко години. Докато бяхме заедно, често използвахме „дебеланкото Буда“ за мишена на всичките си по-грубиянски шета за дебели хора. Под него сега имаше откъснато от тефтер листче със следния списък: бяла тениска, дънки, маратонки, кадифено яке.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си знаела с точност как ще бъда облечен? — попитах, след като припълъзах обратно до канапето.

— Нищо не се опитвам да ти кажа — засмя се Мел. — Бас държа, че си със сивите боксерки.

Толкова беше типично за Мел. Веднъж ми бе казала, че в тийнейджърките си години страшно си е падала по „Уам!“^[1] и е знаела всички подробности за Джордж Майкъл и Андрю Ридаели — чак до номера на обувките им. Сигурен съм, че по онова време едва ли си е задавала въпроса защо колекционира цялата тази информация, а го е правела просто защото това я е карало да се чувства щастлива, без да осъзнава, че по този начин натрупва умения, които някой ден ще ѝ потрѣбват. Сега, около седемнадесет години по-късно, Мел все още бе ревностен колекционер на лична информация — само че този път се отнасяше за мен. За четирите години, в които бяхме заедно, тя бе успяла да наизусти всеки детайл, всяка подробност около мен — гръдната ми обиколка, името на първото ми гадже, любимия ми епизод от „Армията на татко“ — абсолютно всичко, за което бихте могли да се сетите. Неведнъж си бях задавал въпроса защо го прави. И чак сега, тази вечер, разбрах защо. Това не бе проява на някаква мания. За Мел тези детайли бяха начин да се почувства близо до даден човек, което пък на свой ред означаваше да познава човека, когото обича толкова добре, колкото познава себе си. Бе складирала цялата тази информацията в главата си, докато успее да създаде мой виртуален образ — модел, който да ѝ даде възможност да предскаже поведението ми до последната подробност — била тя и изборът ми на цвят на бельото. Бях впечатлен.

— Поздравления! — пошегувах се. — Кога ще получиш членство в клуба на екстрасенсите?

— Ахааа! — пое шегата Мел. — Успях ли да нараня чувствата ти?

— Не — промърморих, престорено нацупен.

— Ела насам! — Мел се наведе към мен. — Нека поправа грешката си.

И ме целуна.

Аз също я целунах.

Заборичкахме се с дрехите си.

Поборичкахме се известно време.
И тогава в пустошта се появи живот.
И го направихме.
Два пъти.
Добре де. Един път и половина.

Пробудиха ме процеждащите се през завесите слънчеви лъчи. Главата ми моментално се избистри, но не помръднах, за да не събудя Мел. Отворих бавно очи и внимателно се обърнах с лице към нея и тогава разбрах, че предпазливостта ми е била излишна. Тя вече беше будна и взимаше душ. Отпуснах се върху възглавницата с ръце зад тила си, опиянен от сладостта на победата.

Знаех си, не ще се съберем отново. Сигурен бях, че е само въпрос на време. Означаваме прекалено много един за друг, за да се предадем така лесно. Ще продължим да се виждаме два пъти в седмицата, докато се почувстваме по-сигурни. И след това всичко ще продължи постарому. Само че този път ще внимавам много никога да не я загубя отново.

Мел влезе в спалнята, облечена в бялата си хавлия с качулка и припряно заразмаха сешоар в ръка. Косата ѝ бе все още мокра. Не изглеждаше особено щастлива.

— Сешоарът ми умря, Дъфи! — каза. — Това е знак.

— За какво?

— Че трябва да бъда наказана за това, което направихме... там... — посочи килима, — ... и там... — посочи прасковеното кресло, подарък от баба ѝ, — ... и там... — този път пръстът ѝ посочи леглото. — Косата ми. Дъфи! Какво ще правя сега? Не мога да отида на срещата с мокра коса!

Изправих се в седнало положение, опитвайки се да докарам онзи разрошен, секси вид, който винаги имат героите от касовите холивудски филми на сутринта след неочаквана бурна нощ. Погледнах отражението си в голямото огледало на стената. Изглеждах толкова секси, колкото и някой скитник алкохолик.

— Сигурно бушонът е изгорял — опитах се да я успокоя.

— Не се прави на многознайко — сръза ме Мел. — Сам знаеш, какъв майстор си. Спомни си само, че ти беше този, който монтира

дръжката на вратата ми на обратно. И три години по-късно, все още си е в същото положение.

Не беше това настроението, което бях очаквал. Бях се надявал на поне малко радост. Може би дори еуфория. Но не и раздразнителност, причинена от повреден електрически уред.

— Значи съжаляваш за снощи, така ли?

Мел се отпусна върху тежко прасковеното кресло.

— Да съжалявам? Става дума за нещо много повече от съжаление, Дъфи. Та аз изневерих на Роб! Просто не мога да повярвам, че се случи!

Почувствах неимоверно облекчение. Тя изобщо не съжаляваше за това, което се бе случило снощи, а се самоизтезаваше, защото не й беше приятен фактът, че ще се наложи да нарани чувствата на Роб 1, когато го разкара. Беше й нужна помощ. Беше й нужна Непоклатима Логика.

— Тук грешиш, Мел — казах остро. — Това, което направи... което ние направихме, не беше изневяра. Не съвсем. Беше просто въпрос на време. Така или иначе щеше да зарежеш Роб 1 в даден момент. Така че фактът, че това се случи, преди да си му казала, в най-лошия случай е на ръба на неискреността.

От неутрално, лицето на Мел за секунда стана буреносно.

— Първо! — изкрещя тя. — Ще престанеш ли най-накрая да го наричаш Роб 1! Ставаш наистина досаден. Второ: нищо не е на ръба, фактът си е факт — черно на бяло. Трето: Изобщо не смятам да зарязвам Роб. Така че това, което направихме, не беше редно, а напротив — напълно погрешно!

Целият се свих от унижение.

— Но аз си помислих, че...

— Сгрешил си. Да не би изведнъж мнението ти за връзките да се е променило?

Не отговорих.

— Точно така. Нито пък моето.

Мел стана, премести се на леглото до мен и зарови глава в ръцете си. Гневът й изчезна така бързо, както и се бе появил.

— Виж само какво направихме — каза след малко. — Къде отиде приятелството, което се опитвахме да градим?

— Все още си е тук — отвърнах омърлушено. — Стига да се въздържа от бутилки вино от по пет лири.

Потърсих боксерките си. Чувствах се неловко като единствения гол в стаята.

— Би ли ми подала дрехите?

Мел вдигна дънките ми от пода и ми ги подхвърли игриво.

— Нарочно го направи, нали?

— Кое?

— Да дойдеш тук и да ме прелъстиш. С този сладък, преднамерено износен външен вид.

— Нищо подобно — запротестирах.

— Защо така? — засмя се тя. — Да не би да не заслужавам да бъда прелъстена?

— Ами ти? — обвиних я на свой ред. — Покани ме тук само защото ме ревнуваш от Алекса. През цялото време, докато аз трябваше да слушам разказите ти за Роб 1, всичко беше наред, защото ставаше въпрос за твоето ново гадже. Но в момента, в който аз си намерих друга, ти реши, че не ти харесва, а?

Знаех, че не биваше да казвам това. Не, че не си беше вярно. И не, че така не отбелязах няколко точки в своя полза. Но дали си заслужаваше? Определено не. Поредният случай, в който трябваше да оставя нещата както са си и се провалих. Защо винаги успявам да кажа грешното нещо в грешното време?

Мел не си направи труда да ми отговори. Вместо това се облече, сложи си сакото и обувките, грабна куфарчето си, затръшна външната врата след себе си толкова силно, че нещо в съседната стая падна.

Станах и се огледах из дневната. Малкият порцеланов Буда лежеше на пода, разбит на парчета, а главата му се търкаляше до канапето. Събрах парчетата с тъга и ги поставих на масичката.

Върнах се в спалнята и погледнах през прозореца. Видях как Мел се качи в колата си и ядно затръшна вратата. Странното бе, че през цялото време си мислех: Косата и е все още мокра.

[1] Wham! — британска попгрупа, основана от Джордж Майкъл, известна през 80-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

... И КАКЪВ Е ПЛАНЪТ ТИ?

— Дъфи? А съм, Мел.

— Здравсти — казах предпазливо. Бяха изминали две седмици, откакто бяхме говорили за последен път. — Кога се върна от Тоскана?

— Преди половин час.

— Как беше? Имам предвид почивката ти?

— Добре — отвърна Мел без особен ентузиазъм. — Но стомахът ми май не беше на същото мнение. През цялото време не спрях да повръщам.

Дали бе прекалено много да искам от съдбата Роб 1 също да се е разболял? Едно малко стомашно възпаление? Или лека форма на дизентерия? Или пристъп на бери-бери?

— И на Роб ли му се отрази по същия начин?

— В крайна сметка не можа да дойде. Изскочи му нещо спешно на работа.

Прекрасно! Още по-добре от всякакви болести — наказание чрез принудителен труд!

— Съжалявам — казах, почти весело.

— Без съмнение е така — отвърна Мел язвително. — Но това така или иначе няма нищо общо с причината, поради която ти се обаждам. Много мислих за онова, което ми каза последния път, когато се видяхме. Прав беше: струва ми се, че наистина съм изпитала ревност към теб. Не беше честно от моя страна да те каня вкъщи и да позволявам да се случи онова, което се случи. Предполагам, че просто съм искала да се уверя, че все още ме желаеш. И ако си честен, трябва да признаеш, че и ти си искал същото. Нали така?

— Нищо подобно.

— Напротив, така е — настоя тя, а в гласа ѝ нямаше и следа от колебание. — Не забравяй колко добре те познавам.

— Добре де, права си — предадох се накрая. — Но до какво ни води това? Ти все още изпитваш някакви чувства към мен. Аз

продължавам да изпитвам някакви чувства към теб. Ти искаш едно, аз искам друго, а на всичкото отгоре и двамата имаме нови връзки.

— Така, както аз виждам нещата — започна Мел властно, ясно показвайки, че е отделила много време, за да обмисли въпроса — и двамата трябва да приемем факта, колкото и нелогично да звучи на пръв поглед, че все още означаваме много един за друг, но искаме различни неща от живота. Прекарахме доста дълго време заедно и тези чувства няма да изчезнат току-така. Без съмнение и двамата продължаваме да изпитваме нужда да бъдем част от живота на другия...

Тук я прекъснах. Чувствах, че бе влязла във фаза анализ, което означаваше, че е в състояние да използва петнадесет различни начина, за да каже едно и също. Вече бях чул достатъчно и ми се искаше по-бързо да стигне до същината.

— ... и какъв е планът ти?

— Знаеш ли колко си досаден, Дъфи! — бях успял да я изкарам от нерви. — Планът ми се състои в това, че доколкото явно не сме в състояние да живеем един без друг, следва да постъпим по единствения зрял начин. Като възрастни.

Все още не бяхме стигнали до същината.

— Който е?

— Ами, ето как виждам нещата: явно единият от нас има добре развита съвест, докато другият се преструва, че такава му липсва, въпреки че много добре знае, че не е така. Така че предлагам да постъпим като в съда — нали знаеш как понякога престъпниците биват изправяни лице в лице с прегрешенията си, като ги срещат с жертвите им? Та предлагам и ние да постъпим по този начин и да запознаем новите си партньори.

— Шегуваш се, нали? — закашлях се нервно.

— Има смисъл в това, което казвам, Дъф.

— Може и да има, но на планетата на пълните откачалки. Но мисля, че ако слезеш на земята, ще видиш, че предложението ти е тотално умопобъркано.

Мел игнорира думите ми и продължи:

— След като се запознаем с новите си партньори, те ще се превърнат в реални личности. По този начин аз ще престана да мисля за Алекса като за „онази кучка от телевизията, която спи с бившия ми

приятел“, или като за „Алекса — онова нещастно човешко същество, което се е забъркало в по-голяма каша, отколкото може да си представи“ и тя ще се превърне в реална личност.

— А не забравяш ли една дребна подробност?

— Каква?

— Аз вече съм виждал Роб 1 — онова „надуто копеле, което ходи с бившата ми приятелка“, така че бихте могли да ме извините, ако не присъствам на този кошмар. Той не успя да се превърне за мен в „Роб 1 — онова нещастно създание, попаднало между чука и наковалнята на двама души, които... — опитах се да подбера думите си много внимателно — ... които изпитват силни чувства един към друг“. Ако преди да се запозная с него го ненавиждах, то след това започнах тотално да го презирам. Просто така стоят нещата.

— Нека ти обясня, Дъфи. — Мел възприе сух, делови тон, който предполагам използваше на работното си място, когато си има работа с особено трудни клиенти. — Ще се опитам да използвам думи, които да успееш да разбереш. Не можем да продължим да бъдем приятели, без да се опитваме да направим нещо, което да оправдае нещата по някакъв начин. Което би означавало край на всякакви телефонни разговори, срещи, писма, имейли и изобщо на всякаква комуникация помежду ни. Знам, че би било изключително трудно, но това остава единственият изход, ако не склониш да приемеш предложението ми.

— Значи все пак говориш сериозно?

— Разбира се, че говоря сериозно. Както и да е — усетила, че е спечелила вниманието ми, тонът ѝ изведнъж омекна. — Така или иначе не си се запознал истински с Роб. Той наистина е много свестен човек.

И те харесва. Сам ми го каза.

— Аха. Сигурно ти е казал и че не ревнува от това, че ми се обаждаш. И че се чувства щастлив от факта, че всеки от нас продължава да бъде неделима част от живота на другия. И че споменаването на името ми далеч не го притеснява... — това бе най-доброто, което успях да постигна в опита си да смекча презрението и сарказма си.

— Точно така — отвърна Мел невъзмутимо.

— Мел, това са куп мъжки лъжи. Не можеш ли да го осъзнаеш? Просто противоречи на природата ни да изпитваме топли чувства към

Онзи преди нас. Въпрос на естествен подбор е. На самолюбивата ни същност.

— Слушай, наистина говоря сериозно. Трябва да направим нещо.

И то незабавно. Да не би да имаш по-добро предложение? — Мел реши да изиграе коза си.

— Не.

— Значи изводът е, че ще трябва да приемеш моето предложение, нали така? Събота вечерта. Вие с Алекса ще дойдете вкъщи. Ще приготвя нещо вкусно и ще уредим нещата.

— Не мислиш ли, че ще им се стори подозрително, че така внезапно сме уредили подобна среща? Искам да кажа... нали не смяташ да разкажеш на Роб 1 какво се е случило?

— Нали знаеш колко съм нетърпима? Как ми се струва, че ще ме удари гръм всеки път, когато излъжа майка си, че съм закусила. Но това ще му причини ужасна болка — пауза. — А Алекса? Тя как би реагирала?

— Ще побеснее — излъгах. Нямах абсолютно никаква представа как би реагирала. — Направо ще пощурее от ярост.

Въпросната събота дойде и отидох да взема Алекса. Бях облечен в тъмночервен костюм, без вратовръзка — опит да постигна някаква небрежна елегантност. Алекса обаче беше се издокарала. Облякла пурпурно бюстие, чиито шевове до един бяха от външната страна — дело на някакъв холандски дизайнер, чието име не бях в състояние да произнеса и широк, свободно падащ черен панталон — също някаква известна марка. Единствената причина, поради която бях наясно с Марките на дрехите й бе, че предишния следобед ме помъкна със себе си на пазарен тур по Ню Бонд Стрийт^[1], който отне цял един следобед. Преживяването бе истински кошмар. Освен че през цялото време не си направи труда да погледне и един етикет с цена, Алекса изгуби три часа в размисъл над чифт обувки и в крайна сметка се отказа да ги купува. Избирането на мебели с Мел изглеждаше като детска игра пред това.

— Влизай — каза Алекса, отворила широко входната врата. Последвах я във всекидневната. — Искаш ли нещо за пиене? Аз съм си сипала чаша вино.

— Може, защo не? — седнах на канапето. Докато Алекса наливаше виното, погледът ми попадна върху краката ѝ. — Дали наистина виждам това, което си мисля?

— Точно така — засмя се тя. — В момента, в който се прибрах вкъщи реших, че в крайна сметка ги искам. Така че си извиках такси, върнах се в магазина и ги купих. Фантастични са!

— Така е, наистина — изминаха няколко секунди, докато успея да огледам и осмисля вида ѝ. — Всъщност цялата изглеждаш фантастично.

— И ти не си по-назад.

Алекса се настани на канапето до мен и отпи от чашата си.

— Трябва да ти кажа нещо, което май няма да ти хареса.

— Какво? — попитах, обзет от тайна надежда, че ще произнесе реч на тема „нещата между нас не вървят“. От известно време бе пределно ясно, че с Алекса далеч не сме създадени един за друг. Тя бе красива, забавна и доста здраво стъпила на земята въпреки всичките си преструвки. Но не беше за мен. Независимо от това, че бях излекуван, аз все още симулирах импотентност — още един знак, че нещата помежду ни не са съвсем наред. А когато преди няколко дни ѝ казах за идеята на Мел, тя я прие на секундата, без дори да ѝ мигне окото. Никой нормален човек според мен не би изявил желание да срещне бившето гадже на гаджето си. Ако ролите ни бяха разменени и Алекса искаше да ме запознава с бившите си приятели, нямаше сила на земята, която да е в състояние да ме убеди да го направя. С нея просто не си пасвахме. Това не ми пречеше, тъй като — особено предвид факта, че технически погледнато, все още не сме се виждали един друг без дрехи — според мен можехме да бъдем приятели.

— Става дума за прослушването.

Дъхът ми спря.

— Изпълнителната продуцентка ми се обади преди около час да ми каже, че е взела решение. Много съжалявам, но не получавах мястото. Наистина се опитах да наклоня везните в твоя полза, но не успях. До последния момент настоявах, че не си точно това, което търсят — каквото и да означава това. Какво ли им разбират главите... Това не трябва да те притеснява, Дъф. Скоро ще изскочи нещо друго, сигурна съм.

Пресуших чашата си, без да казвам нищо. Съвсем целенасочено се бях опитвал да не мисля за това прослушване, да не възлагам прекалено големи надежди на него. Но сега, докато седях на канапето, без да продумвам, с усещането, че целият свят се е срутил върху ми, разбрах, колко съм се самозалъгвал. Въпреки всичките усилия прослушването се беше превърнало в най-важното нещо в живота ми и бях възложил всичките си надежди на него. И единствено те ме бяха крепили през изминалите седмици. Това бе най-хубавото нещо, случило ми се през последните осем години на безплодни усилия. И от провала ме заболя повече от всичко останало. Почувствах се по-смазан от всякога. Гледах Алекса, гледах стаята, в която седяхме. Нищо не си беше на мястото. Всичко това бе тотално погрешно.

— Всяко зло за добро — казах най-накрая. — Кой го спечели в крайна сметка?

Алекса погледна някакво листче, оставено до телефона.

— Някой си на име Грег Бенет. Струва ми се, че се бяхме запознали на едно от прослушванията.

— Мрачен, оплешивяващ тип с тежка форма на наполеонов комплекс, плямпащ предимно за футбол?

— Май да... — отговори Алекса, озадачена. — Сега като се замисля, когато говорих с него, той също каза, че те познава.

Достатъчно, помислих си, това е краят.

— Дотук бях с комедията — дадох глас на мислите си. Странно, но почувствах облекчение, след като произнесох тези думи.

— Стига глупости. Не и заради това тъпо прослушване, нали?

— Именно заради него. През последните осем години дадох всичко от себе си и това прослушване е най-доброто, което успях да постигна. Сигурно е някакъв знак. Може би е крайно време да осъзная, че ми е писано да съм неудачник. Не злобея. — Млъкнах. Никого нямаше да успея да заблудя, най-малко себе си. — Напротив. Пропит съм със злоба. Твърде дълго време загубих и жертвах всичко в името на глупавите си мечти. Прекалено много ми дойде. Време е да се оттегля, преди да е станало твърде късно.

Грешиш. Ти наистина си талантилив, Дъфи. Просто претърпя провал. На всички ни се случва. Изчакай малко. Почини си няколко седмици, забрави за прослушването и ще видиш нещата в друга светлина.

— Знаеш ли — сега вече се чудех как ще успея да кажа на Алекса, че не искам да се виждам повече с нея, — Маргарет Тачър е казала: „Ако човек на двадесет и шест години все още се придвижва с автобус, то може да смята, че се е провалил.“

— Не го бях чувала.

— Е, казала го е. Прочетох го в една статия в „Гардиън“ миналата година. Изрязах статията и си я закачих на стената. Знаеш ли как стигам до работа всеки ден?

— С автобус?

— От три години насам. Още преди две години преминах прага, поставен от Маги, а все още си пътувам с автобус. Ето защо смятам да се откажа от комедията. Крайно време е да слеза на земята. И от автобусите.

— Стига глупости, Дъф! И какво ще правиш? Ще си намериш постоянна работа като чиновник ли? Няма да мине и седмица и ще започнеш да си биеш главата в стената.

— Може да продължа следването си — вдигнах рамене. — Не знам. Все ще измисля нещо.

— В момента си депресиран, защото не получи мястото. Всеки е изпитвал разочарования. Ще се появят други възможности, други прослушвания.

— Може би — въздъгнах. — А може би не.

— Но на света има и други неща, нали така? Това не е свършекът — погледът ѝ се опитваше да улови моя.

— Какво имаш предвид?

— Нас.

— Нас?

— Да, точно така.

Алекса явно също бе успяла да развие парапсихическите способности на Мел и четеше мислите ми.

— Ами... аз също мислех да стигна до това. Работата е там, че...

— Все още си влюбен в бившата си приятелка.

— Нямах това предвид.

— Знам, но все пак е вярно. Щеше да завъртиш старата плоча, че нещата между нас не вървят, защото нямаш сили да признаеш какво се случва всъщност. Е, аз не съм експерт по любовните въпроси, но съм жена. И ми е пределно ясно, че все още обичаш Мел. Има само три

причини, които могат да накарат един мъж да се съгласи да вечеря с бившата си приятелка и новото ѝ гадже. Първо: да е абсолютен глупак. Второ: да не е с всичкия си. Трето: все още да я обича. Е, ти нито си луд, нито си глупак. Какво остава? Говориш за обвързването като за извънземен феномен. Като за нещото, което не си способен да направиш. А през цялото време изобщо не се замисляш, че „обвързване“ е именно това, което правиш в момента. Навремето бях попаднала на следната гениална мисъл в една книга: „Знаете ли каква е разликата между връзка и обвързване? Замислете се за яйцата и бекона. Пилето има връзка. Прасето е обвързано“. Вие, господин Дъфи, сте, а по всяка вероятност и винаги сте бил, прасе.

Думите ѝ бавно си запробиваха път в съзнанието ми.

— Тоест искаш да кажеш, че се държа като абсолютен глупак, защото всъщност съм обвързан с Мел...

Алекса кимна.

— А ако е така, то е абсурдно да твърдя, че се страхувам от обвързването. Значи няма нищо, което да ме възпира да... — скочих на крака. — Трябва да тръгна.

— Знам — каза Алекса спокойно.

— Не си ли ми ядосана, или нещо такова? Разиграх те като маймуна. Заради мен похарчи цяло състояние за дрехи, които не са ти необходими, а освен всичко останало, не легнах с теб, въпреки че в един момент ти буквално ме умоляваше да го направя?

— Е, ако поставяш нещата по този начин... — Алекса се разсмя. Наведе се към мен и ме целуна. — Виж, първо на първо, обожавам да си купувам дрехи. Второ, да не би да си мислиш, че аз и новите ми обувки ще си останем вкъщи и ще вехнем по теб, докато ти правиш предложение на бившата си приятелка? И трето, отхвърлянето действа пречистващо на душата. Дори и когато си най-секси водещата в Англия. Ти си прекрасен човек, Дъфи, и се надявам, че можем да бъдем приятели. Но истинската причина да не съм тъжна и ядосана е, че си умирам за щастливи развръзки.

Покрай прозорците на таксито профучаваха размазани картини от мократа лондонска вечер. Ударите на сърцето ми отекваха в ушите ми. След внезапното просветление, което получих, вече ясно виждах

основните грешки, които бях допуснал по време на връзката си с Мел — по-ясно от всякога.

Като за начало бях започнал тази връзка с твърдото убеждение, че на никаква цена не бива да се променям, което, трябва да призная, беше изключително глупаво от моя страна. Въпреки че в началото ми се струваше логично. Промяната означаваше да престана да бъда човекът, който винаги съм бил, когото познавах добре и доста харесвах. Но с нея опознах един нов свят. Тя ме изведе от земята на сенките, която обитавахме с Дан, и ме въведе в свят, в който съществуваха по три различни шампоана в банята, покривки, които се съчетават по цвят с възглавниците на дивана, и храна, която не излиза от консервна кутия и не е задължително придружена от препечени филийки. Честно казано, от време на време се чувствах като паднал от небето наред с нячия земя — нито старото ми „аз“ си беше същото, нито пък се чувствах достатъчно променен, за да намеря някакво ново „аз“. И да, определено имаше моменти, в които ми се искаше да побягна с всички сили и да се върна към старата си, добре позната същност. От друга страна, опитът ми да се превърна в прелъстителен жребец се провали, именно защото се бях превърнал в нов човек. В миналото най-съкровения ми мечти се свеждаха до комедията, музиката и жени. Благодарение на Мел успях да разширя кръгзора си и да се замисля за живота вселената и всичко останало.

Мел олицетворяваше всичко, за което можех да мечтая. Беше забавна, мила и, преди всичко, лоялна. Бе единствена по рода си, а аз почти бях успял да проиграя шансовете си с нея, тъй като, изглежда имах сериозен проблем с нещата, които вървят в комплект с една сериозна връзка. Като ИКЕА. Като вечерите с други двойки. Като... женитбата. Единственото нещо, което, колкото и да го искаше Мел, аз бях способен да й дам.

Е, сега вече бях.

[1] Известна лондонска улица, на която се намират множество бутици на световни модни дизайнери. — Б.пр. ↑

СИНЬО

Таксито спря пред жилището на Мел. Седях вътре, без да помръдвам, а мислите ми бяха заети със следния проблем: как, по дяволите, ще ѝ съобщя, че не искам просто да вечеряме заедно, а да прекарам остатъка от живота си с нея. Погледнах през прозореца, търсейки вдъхновение. Малката ѝ кола блестеше на уличната светлина, покрита от дъждовни капки. Но лъскавото возило на Роб 1 не се виждаше никакво. Най-вероятно е дошъл с такси, за да може да пийне, реших. Това ме накара да се замисля за бутилката вино, която носех. По време на пазаруването с Алекса, под въздействието на някакъв импулс към безразсъдни и непредсказуеми действия, прихванат от нея, бях грабни тази бутилка напосоки от щанда в „Селфриджис“. Удоволствието ми струваше 17.99 лири. Което означаваше, че би било най-добре съдържанието на бутилката да се окаже най-невероятното вкусово преживяване на света — в противен случай, щях да отида и да си поискам парите обратно.

Стига си се мотал, г-н Дъфи. Сега или никога!

Стоях на тротоара и гледах как таксито се отдалечава. Краката ми бяха омекнали, като че ли бях пробягал цялото разстояние до тук. Невероятно. Изобщо отказваха да ме слушат. В допълнение към това чувствах някакъв странен метален вкус в устата си и с всяко преглъщане имах чувството, че ще повърна. Приех това за добър знак, тъй като означаваше, че съзнателната и подсъзнателната ми същност са постигнали съгласие, че влизат в изключително важен нов етап от съществуването си.

Позвъних на звънеца и зачаках, репетирайки различни варианти на предложение за женитба, така че, когато моментът настъпи, да бъда поне добре подготвен откъм думи.

Обичам те, Мел. Ще се омъжиш ли за мен?

Става.

Мел, държах се като глупак. Ще станеш ли моя съпруга?

Не е зле, но малко мелодраматично.

Скъпа, виждам себе си в костюм, теб — в бяла рокля, а свещеника — в каквото там си пожелае.

Стига бе. Да не съм Джон Траволта случайно?

Затворих очи, поех дълбоко въздух и се опитах да се успокоя. Най-накрая чух прищракването на ключалката и отворих очи. Пред мен стоеше Мел. И плачеше.

— Какво се е случило? — възкликнах, забелязвайки следите от размазана спирала по лицето ѝ. — Добре ли си?

Тя избърса една търкулнала се сълза с ръка.

— По-добре влез.

Последвах я по стълбите до всекидневната, чудейки се какво може да се е случило. Първоначално реших, че по всяка вероятност се е скарала с Роб 1, но нещата изглеждаха по-сериозни. После ми хрумна, че е възможно да се е случило нещо с родителите ѝ. Преди няколко години майка ѝ бе преживяла сърдечен удар и оттогава от време на време ѝ се налагаше да лежи в болница.

— Добре ли си? — попитах отново, когато влязохме в дневната. — Да не би да е станало нещо с родителите ти?

— Не — отговори Мел, — добре са.

Оставих бутилката вино на масата и огледах стаята за следи от присъствието на Роб 1.

— Къде е Роб?

— Той... беше тук... — Мел седна на канапето — ... и си... тръгна.

Седнах до нея, обзет от непреодолимото желание да я прегърна силно.

— Да не би да сте се скарали?

— Може и така да се каже.

— Съжалявам, че се е случило — казах тихо. И колкото и да е парадоксално, наистина беше така.

— Не е нужно да ме лъжеш, Дъф — усмихна се Мел тъжно. — Нямам нужда от това. С Роб така или иначе доникъде нямаше да стигнем. Знаех си го от самото начало. Най-смешното е, че бях с него само защото той е пълна твоя противоположност. Както и да е. Не заради него плачех.

— Не разбирам — преместих се по-близо до нея. — Какво все пак те разстрои така?

— Бременна съм — каза Мел, гледайки ме в очите.

Опитах се да осмисля думите ѝ, но смисълът като че ми убягваше. Като че мозъкът ми бе блокирал. Не реагирах по никакъв начин. Останах напълно спокоен. Не казах нищо. Не бях в състояние да изрека и една дума. Не чувствах нищо и не чувах почти нищо, освен ударите на собственото си сърце.

— Преди да си попитал — не, не е на Роб — каза Мел. — Практически невъзможно е. Наречи го старомодност, ако искаш, но не можех да легна с някой, когото не обичам. А определено не обичах Роб.

— Кога научи?

Мел погледна часовника си.

— Преди три часа и двадесет и седем минути. Не че съм броила всяка минута. Цикълът ми закъсняваше с повече от седмица. И преди се е случвало, но този път като че си знаех. Купих си три теста — от три различни марки. Жена като мен не би се задоволила с по-малко от три независими мнения — тя се засмя тихо, стана, отиде до камината и взе нещо от плота ѝ. — Мислех си да си ги запазя за спомен. — Тя разгъна някаква салфетка и подреди трите тестерни лентички една до друга на масата. — Синьо. Синьо. И пак синьо. Бебе без съмнение.

Погледна ме очаквателно. Беше мой ред да кажа нещо. Всичко, което успях да отроня бе:

— Мислех си, че сме...

— Такъв е животът — отрязва ме Мел. — Случват се подобни инциденти.

Тя стана и започна нервно да крачи из стаята.

— Ако за теб това е шок, Дъф, съжалявам. Но искам да знаеш, че за мен беше още по-голям. Това преобръща наопаки целия ми живот.

— Чуй ме, Мел — прекъснах я. Трябваше да кажа нещо. Трябваше да ѝ кажа, че я обичам. Че искам да бъда с нея. Че каквото и да се случи, ще се справим с него заедно. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Само да си посмял! — изкрещя тя и отново избухна в сълзи. — Сега говоря аз, Дъфи. Писнало ми е да ме прекъсваш. Искам поне веднъж да замълчиш и да ме чуеш! — Мел затвори очи и нос дълбоко въздух. Когато заговори отново, гласът ѝ бе много по-спокоен. Искам да знаеш, че вече съм решила, че ще задържа бебето. Но също така

трябва да ти е ясно, че не може да става и дума за това, да се съберем отново. Това искаше да ми кажеш, нали? Хайде да се съберем?

— Не си права, Мел. Изобщо не е така. Искам да се върнеш при мен. Затова дойдох — да ти го кажа. Затова Алекса не е тук. Защото искам да бъда с теб.

— Стига, Дъфи! Просто млъкни. Не ме ли чу какво ти казах? Не искам от теб да постъпваш правилно. Не искам да се събираме отново, само защото съм бременна. Искях да бъдем заедно заради любовта си, но вече е прекалено късно. Не е ли странно? Откакто сме се разделили, нито веднъж не съм ти казала, че те обичам. А преди си казвахме „обичам те“ всеки ден. Когато се разделихме, това престана и ми липсваше повече от всичко друго. Вместо това започнахме да си казваме, че „ни е грижа“ един за друг и че „имаме нужда“ един от друг. Е, аз те обичам, Дъфи. Обичам те толкова много, че се плаша от това. Но вече не мога да направя това, което искаш. Просто не мога.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че въпреки че те обичам, между нас всичко свърши. Опитвам се да ти кажа, че в този момент дори присъствието ти тук ми е в тежест. Опитвам се да ти кажа, че нещата се промениха и вече не можем да ги контролираме. Винаги съм се опитвала да правя това, което е най-добре за двама ни, но сега дойде време да мисля най-вече за себе си.

Погледнах я в изпълнените ѝ със сълзи очи и разбрах, че е твърдо убедена във всяка изречена дума. Моите очи също започнаха да се пълнят със сълзи. Ако знаех, че съществува и най-малкият шанс да променя решението, бях готов да прекарам всяка секунда от живота си в опити да я убедя. Но тя никога нямаше да ми повярва. Не. Ситуацията бе непреодолима. От начина, по който говореше и ме гледаше, ми стана ясно, че е издишала дебела стена между нас, с цел да се предпази. И че никога няма да успее да я съборя.

Стоях пред нея с бръмчаща от всякакви блъскащи се мисли глава и с преливащо от любов сърце и молех:

— Моля те, Мел. Умолявам те. Има ли нещо, което мога да направя, някакъв начин да променя решението ти?

— Не — отговори тя. — На някои неща просто им е писано да не се сбъднат.

ИТАЛИАНСКА РАБОТА

*Ритуалите са нещо изключително важно.
Днес е модерно човек да не се жени. Е, аз не
желая да бъда модерен.*

Джон Ленън

Петък. Единадесет и половина вечерта. Полетът от Париж пристигна на летище Хийтроу с три часа закъснение — логичен завършек на двете мъчителни седмици, които бях прекарал там. През първата ми вечер в Париж ми хрумна великолепната идея да спя навън — на Гар дю Нор, като по този начин си спестя безумната сума, която щеше да ми струва стая, оборудвана с луксове като легло, тоалетна и течаща вода. Но когато видях как изглежда най-известната гара в Париж, осъзнах грешката си. Въздухът бе дотолкова натезжал от сажди, че дори гукането на сгушените в гредите под покрива гълъби ми се струваше опушено и сиво. В три през нощта — часът, в който пристигнах — сигурно единствено затворите можеха да се похвалят с по-голяма концентрация на престъпници. В продължение на половин час успяха да ми се лепнат четири проститутки, един дилър на твърди наркотици, облечен в халат, и група младежи, които явно нямаха какво друго да правят, освен да се мотаят из гарата. Всички те вече ме гледаха заплашително. След като прекарах нощта, без да мигна и постоянно се проклинах защо изобщо съм мръднал от Мъсуел Хил, реших да си взема стая в хотел.

През следващите две седмици разгледах всички забележителности, които Париж беше в състояние да ми предложи: Лувъра, Айфеловата кула, битпазара, Левия бряг. Но без близък човек, с когото да споделя всичко това, то като че нямаше смисъл. Където и да отидех, пред очите ми изникваха влюбени двойки: те се целуваха, гледаха се един друг в очите, хранеха се един друг през масата в ресторантите. Знаех, че Париж е известен като града на влюбените, но

нещата придобиваха абсурден размер. Усещането бе като в ИКЕА в почивен ден. Че и още по-лошо, защото нямаше къде да избягам от тях — и непрекъснато ми напомняха колко съм самотен.

Дори качването в самолета обратно за Лондон бе истински кошмар. Служителката, която завери билета ми, ме попита дали предпочитам място до прозореца или до пътеката. Казах й, че няма значение. След като потрака известно време на клавиатурата на компютъра пред себе си, тя ми заяви, че всички места до прозореца за моята класа, са заети. Но като не можех да го имам, реших да настоявам за място до прозореца. Толкова отчаяно го исках, че бях в състояние да се лиша от дясната си ръка заради него. И къде, мислите, ме сложи тя? На средна седалка в задната част на самолета! Когато ме попита дали сам съм опаковал багажа си, се изкушавах да й отвърна, че го е опаковала майка ми — световноизвестна терористка, наркобаронеса и контрабандистка. Но в крайна сметка не го направих — като пълен страхливец. Кой знае на какви още наказания щеше да ме подложи, както си седеше зад всемогъщия си компютър.

С две думи, изкарах отворотелно в Париж. Но предполагам, че състоянието, в което се намирах, щеше да е същото в който и край на света да се бях запилял.

Мел категорично бе отказала да се вслуша в здравия разум. Вечерта, когато ми каза, че е бременна, останах у тях до четири сутринта. Прегърнах я, а тя плака през цялото време. Но това не промени нещата. Твърдо вярваше, че е най-добре и за двама ни, ако всеки поеме по собствения си път. Докато бях в Париж, реших да се поставя на нейно място. Да разбере как се чувства. Ето я — на двадесет и девет години, самотна и бременна, с бивше гадже, на което едва ли можеше да разчита. Разбира се, че няма да иска да се облегне на мен. Как да иска да ме допусне отново в живота си, след като не знае какво ще й причини това. Изхождайки от поведението ми в миналото, определено можеше да се чувства предадена във всяко едно отношение. Така че каква причина можеше да има, за да ми повярва сега?

Но това беше само едната страна на монетата. От моя гледна точка нещата не бяха по-прости. Не исках нарочно да се чувствам несигурен в способността си да обичам даден човек до края на живота си — просто така се случува. За разлика от Мел, която явно по рождение

разполагаше с карта и компас, с помощта на които да се ориентира в света на чувствата, аз не бях наясно на какво съм способен и се чувствах жестоко наказан за този си недостатък.

Двамата с Мел приличахме на лошо дублиран, асинхронизиран кунгфу филм — Мел беше действието, а аз — изоставащия диалог. Мислех си, че никога няма да успея да я настигна. Но кое беше по-важното в случая: да бъдем на едно и също мнение, или да достигнем това мнение едновременно? Мел бе достигнала до идеята за женитба преди мен и сега, след като едва бях успял да я догоня, тя отново се бе втурнала стремглаво напред. В края на краищата, нещата като че ли винаги се свеждаха до синхрон.

Мел ми каза, че ѝ е нужно да прекара известно време сама. Съгласих се с нея и реших, че може би на мен също ми е необходим малко въздух. Прибрах се вкъщи и разказах всичко на Дан — за раздялата си с Алекса, за решението си да зарежа комедията, за пътя, довел ме до идеята за отдаването и, разбира се, за предстоящото ми бащинство. Дан ме попита дали може да ми помогне по някакъв начин. Отговорих му доста мелодраматично: „Не мисля, че вече нещо е в състояние да ми помогне.“ Именно в този момент реших, че трябва да замина. Защо в Париж ли? А защо не?

Първоначално мислех да не казвам на никого кога ще се прибера, но Марли и Върни не ме оставиха на мира. Докато ме караха към летището, ми дръпнаха такава тирада, че накрая се предадох и им обещах, че ще им се обадя от Франция. Не се опитвах да се правя на загадъчен. Просто не исках да се връщам в Англия, докато не подредя мислите си. В края на краищата, за първи път изживях подобна тежка емоционална травма и няхах никакво понятие колко време би ми отнела подобна операция. Но имайки предвид дванадесетте чифта боксерки, които бях сложил в багажа си, и дълбоката ненавист, която изпитвах към ръчното пране, времето, което имах на разположение, определено беше ограничено.

В крайна сметка онова, което ме накара да потегля обратно (като изключим храната, която не можех да понасям, скуката и липсата на повече чисто бельо), бе Дан. Преди да... той ми бе споменал, че все пак смята да отиде на сватбата на Мийна. Не ме помоли да го придружа — никога не би го направил. Но ако на двадесет и осемгодишна възраст можех да се похваля, че разполагам с нещо,

доближаващо се до детската титла „най-добър приятел“, то това бе Дан. И определено нямаше да го оставя сам в подобна ситуация.

Щом се озовах в залата на летището, веднага потърсих телефон и набрах номера на Мел. Докато бях в Париж, непрекъснато изгарях от желание да ѝ се обадя, но се въздържах, за да не реши, че ѝ досаждам. След няколко позвънявания, най-накрая се включи телефонният ѝ секретар. Затворих и тръгнах към мястото, където се бяхме уговорили да ме чакат Чарли и Върни.

— Как си? — попита Върни. Коремът ѝ вече бе толкова голям, че ми се наложи да я прегърна странично.

— Добре съм — отговорих неубедително. — Държа се, както се казва.

— Радвам се, че отново си тук — каза сестра ми и ме хвана под ръка. — Едва ли бих казала подобно нещо при нормални обстоятелства. Но доколкото ми предстои да пръкна отрочето някъде през следващите две седмици, ми е простено. Ще го отдадем на хормонален дисбаланс или нещо подобно. Липсваше ми, хлапе! — усмихна ми се накрая.

— На мен също — включи се Чарли и ме прегърна мъжки. — Беше ми толкова непривично да се връщам вкъщи вечер и всеки път да установявам, че в хладилника все още се намира някаква храна, че бирата е непокътната и че никой не е превзел дистанционното ми. Толкова неестествено ми се струваше, че чак започнах да се питам какво не е наред.

— Вълнуваш ли се? — попитах Върни, сочейки корема ѝ.

— Разбира се, че се вълнувам. От мен ще излезе чудесна майка. А като говорим за чудесни майки, — добави след кратка пауза — мама ни идва на гости за около няколко седмици. Чарли не може да вземе толкова много отпуска, а когато се появи бебето, аз ще бъда напълно изтощена и ще се чудя кое по-напред да подхвана. А тя предложи да дойде да ми помага за известно време в началото.

— Само това ми липсваше! При такава опасна близост на мама няма да има спасение за мен. Няма да мога да скрия от нея колко е мръсен апартаментът ми — запротестирах на шега. — Майчината интуиция не може да преодолее разстоянието от Лийдс до Лондон, но

от Крауч Енд до Мъсуел Хил няма да е никакъв проблем. Ще получава видения за състоянието на кухнята ми и няма да миряса, докато не ме принуди да я изчистя, или пък тя самата ще се заеме с това. На колко искаш да се обзаложим, че ще цъфне на гарата с метла, парцал и почистващи препарати на стойност поне двайсет лири?

— Може и да се оглупява от бременността — разсмя се Върни, — но няма да ме излъжеш да се хвана на толкова обречен бас.

Чарли се запиля нанякъде, опитвайки се да си спомни на кой паркинг е оставил колата. Междувременно ние с Върни седнахме да го изчакаме на една пейка отвън. Усещах, че ѝ се иска да продължи да ме разпитва как се чувствам, но се въздържах, за да не ми досади.

— Е, хайде — обърнах се към нея. — Виждам, че искаш да кажеш нещо, така че по-добре го кажи.

— Само искам да се уверя, че си добре. В края на краищата, си нямам друго братче, освен теб.

— Добре съм. Е, признавам си, че не съм чак в блестяща форма, но съм добре.

— Но не изглеждаш добре. Видът ти е ужасен.

— Благодаря ти.

— Знам, че ме помоли да не казвам нищо на мама, но след като ще идва, ще трябва да ѝ кажеш, че Мел е бременна, нали?

— Ъхъ — приляваше ми от самата мисъл за подобен разговор с майка ми. — Но моментът все още не е настъпил, нали така?

— И да не ѝ го кажеш ти, пак ще разбере по някакъв начин. Знаеш колко ги бива майките в това. А ако го разбере случайно отнякъде, ще се обиди страхотно, че не го е чула от теб.

— Да, знам — дигнах поглед към Върни, за да разбере, дали е свършила с лекцията. — Ще се оправя с това.

— Привет, приятел! — изкрещя Дан триумфално, щом влязох в дневната и пуснах раницата си на пода. — Изглеждаш като болно насекомо — ухили ми се. — Ще трябва да ти слагам системи със свинска мас, докато спиш, та да набелееш малко. Толкова здрав ми изглеждаш. Е, как беше?

Дан стана от канапето и разтри главата си.

— Не беше толкова зле — отговорих и поех кутийката червена бира, която ми подаде. — Шестица по десетобалната система.

— Имам да ти съобщавам три новини, всяка от които може да те накара да повярваш, че на този свят все пак съществува някаква сила, която помага на доброто в битката срещу злото.

— Тогава започни с тази, която ще ме зарадва най-много.

Отпуснах се в креслото. Хубаво е да се прибереш вкъщи.

— Ами... докато те нямаше, се обади Алекса. Каза, че имала да ти съобщава нещо изключително важно. Изглежда, че онази работа, която Грег започна в телевизията, не се е оказала чак толкова добра. Явно продуцентите са решили, че вместо да пише скечове и шеги, предпочитат да използват уменията му... почакай само да чуеш това... за да озвучава една от куклите на програмата. Честна дума! Записах предаването от миналата седмица и за малко да получа инфаркт — толкова се смях. Изобщо не можеш да познаеш, че това е Грег. Е кажи, няма ли справедливост на този свят?

— Добре. Какви са другите новини? — попитах през смях. — Едва ли може да има нещо по-хубаво от това.

— Пак е за Грег. Миналата седмица видях Сладката Ани в „Хавершам“. И познай какво ми каза — разкарала го е!

— Най-накрая! Значи все пак ѝ е дошъл акълът в главата.

— Не съвсем. По-скоро не е имала друг избор. Чуй това — Дан се наведе към мен, като че не можеше да ми съобщи новината по друг начин, освен шепнешком. — Изглежда Ани е вдигнала голям купон, за да отпразнуват новата му работа. И какво мислиш направил Грег, след като се налял до козирката? Хвърлил се да се натиска на Бетан Морган — най-добрата приятелка на Ани! Ани, естествено, кипнала и го разкарала. Какво ли не бих дал да видя картинката с очите си!

— А третата новина? Остава да ми кажеш, че по телевизията тръгва твой собствен комедиен сериал.

— По-хубава е дори от това. Познай какво ще дават след половин час по ВВС2?

— Какво?

— „Италианска работа“^[1].

— Не е зле — казах. Това бе любимият филм и на двама ни с Дан.

— Някой друг да ме е търсил?

— Не.

Надявах се, че е изминало достатъчно време, за да реши Мел да се обади. Погледнах часовника си. Късно е. Дори да е излизала някъде, би трябвало вече да си е вкъщи. Няма много места, на които би могла да се намира една бременна жена по това време на денонощието. Отидох до телефона и набрах номера ѝ. Отново се включи секретарят. Този път оставих съобщение, в което ѝ казах, че съм се върнал и че ще се опитам да ѝ се обадя отново, когато разбера със сигурност дали с Дан ще ходим на сватбата на Мийна. Дан явно бе чул последното изречение, защото когато се обърнах, той ме гледаше замислено.

— Не е необходимо да идваш с мен утре — каза ми спокойно. — Още не съм решил дали да ходя, но ако отида, ще се оправя и сам.

— Знам, че ще се справиш. Кое не пречи обаче да се домъкна и аз, нали така?

— Хубаво — примири се Дан, разбрал, че е безсмислено да спори. — Поне ще има с кого да си говоря. — Изправи се и изгаси телевизора. Погледнах го въпросително. — Има и още нещо.

— Какво?

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За нас.

— За нас ли?

— Да, нека поговорим за нас. Не знам какво си измислил, докато беше в Париж, относно двама ви с Мел и изобщо какво смяташ да правиш оттук нататък с живота си, но докато те нямаше аз доста помислих за собственото си бъдеще. Мислих си също и за идеята ти да зарежеш комедията и мен ако питаш, това е пълна глупост. Най-голямата, която ти е хрумвала досега. Знам, че и на двама ни се случи какво ли не, но комедията винаги ни е била някакъв отдушник. Все още не сме остарели достатъчно, за да спрем да се смеем. Това, което се опитвам да ти кажа, е... Мисля, че би трябвало да опитаме да работим заедно.

— Какво имаш предвид? — попитах. — Да си партнираме? Да направим двойка?

— Като Абът и Костело.

— Моркеймб и Уаиз.

— Хоуп и Крос би.

— Джордж и Милдред.

Това май бяха всички комедийни двойки, за които успяхме да се сетим.

Единственото заключение, до което успях да стигна, докато бях в Париж бе, че Алекса има право. В момента, в който си намерех някаква постоянна работа без никаква надежда за измъкване, щях да започна да си блъскам главата в стената, постоянно да се правя на болен, за да се скатавам, или пък още на първата седмица да бъда любезно ескортиран от охраната извън сградата. Някои хора успяват да се справят с работния ден от девет до пет, без това да им създава проблеми, но аз не бях от тях.

Дан взе ръката ми и се ухили.

— Бенджамин Доминик Дъфи, взимате ли Даниел Аарон Картър за свой законен партньор в комедията?

— Да. А вие, Даниел Аарон Картър, взимате ли Бенджамин Доминик Дъфи за свой законен партньор в комедията?

— Да — отговори Дан. После добави: — В силата си на божи наместник ви обявявам официално за комедийна двойка. Картър и Дъфи? Звучи добре, не мислиш ли?

— Не толкова добре, колкото Дъфи и Картър, но на първо време става.

[1] Криминален филм от 1969 г., реж. Питър Колинсън. — Б.пр. ↑

И МЛАДОЖЕНЕЦ СЪЩО

Стресна ме звъненето на будилника. Сложих ръце зад тила си със свит стомах и се зазяпах в тавана, потънал в мисли. Днес бе денят. Денят с главно „Д“ за Дан. Преди да си легнем снощи (след като задряхме пред телевизора, гледайки „Италианска работа“), той ми каза, че вече твърдо е решил, че иска да отиде на сватбата. Знаех, че няма смисъл да се опитвам да го разубеждавам, така че само му напомних, че каквото и да става, аз съм с него и си легнах с надеждата, че през нощта някак си ще се вразуми.

Навякох въргалищата се до леглото ми тениска, станах, почуках на вратата му, изкрещях „Добро утро!“ и влязох. Завесите бяха спуснати, но през тях се процеждаше достатъчно светлина, за да успея да различа силуета на Дан, седнал в леглото си. От уредбата се разнасяше гласът на Марвин Гей. Дан запали нощната лампа.

— Добро утро — казах отново.

— Да — отговори Дан вяло, погледна часовника си и отново потъна в мълчание.

— Предлагам да си останем в Лондон, да се посмеем на Грег в онова детско предаване, да изпием по бира с Чарли и изобщо — да се радваме на живота. А ако слушаш, може дори да закусим в онова кафене на Арчудей Роуд с пържените вкуснотии. Аз черпя.

Неумелият ми опит да разсея Дан и да разведря мислите му се провали с гръм и трясък.

— Няма да е днес — каза той, разтърка очи и се протегна. — На сватба съм.

— Значи не си променил решението си?

— А ти как мислиш?

Не отговорих.

— Не исках да бъда саркастичен, Дъф. Всъщност ми се искаше да те попитам как е най-добре да постъпя според теб. Миеш ой ли, че трябва да отида на сватбата на бившата си приятелка?

Въпреки че много добре знаех какво ще отговоря, се опитах да преценя отново ситуацията възможно най-обективно. Идеята ми се струваше все така катастрофална.

— Не — отговорих накрая. — Въпреки че е все тая дали ще останеш тук и ще хленчиш, или ще отидеш там да гледаш как някой, към когото... към когото очевидно все още изпитваш силни чувства, се омъжва за някой друг.

— Знаех си, че това ще кажеш — промърмори Дан и спря музиката. — Защото, ако ти беше на мое място, аз бих ти казал абсолютно същото. Истината е, че и двамата до такава степен не ни бива да даваме и да се вслушваме в съвети, че се чудя защо изобщо продължаваме да го правим. Най-лесното решение е да не отида на тази сватба. Именно затова трябва да отида. Невинаги най-лесното е най-правилното. Въпреки че чак сега го осъзнавам. Винаги съм търсил пътя на най-малкото съпротивление. Без излишен стрес, без излишна скука, малко смях, малко блажено размотаване. Никакви излишни усилия. И виж докъде се докарах. Дотам, че да изгубя Мийна. Дотам, че да живея тук с теб през последната година и половина. И по всяка вероятност това ще продължи вечно. Докарах се дотам да продължа да си живея живота, който винаги съм живял. Изгубих я, Дъф. Тя се жени за друг и аз не мога нищо да направя. Затова сега смятам да се държа подобаващо на годините си, а не като осемнадесетгодишен сополанко. Ще отида на проклетата сватба, за да ѝ пожелаая щастие, защото единствено по този начин ще ми дойде акълът в главата.

Дан облече костюм и сложи вратовръзка. Изглеждаше странно в този вид. Последният път, когато го бях виждал в костюм, бе по време на една криза, когато временно бе загубил вяра в комедийната си кариера. Тогава Дан си купи този костюм и се яви на интервю за работа в някаква компютърна фирма. Двадесет минути. След време получи писмо, с което го известяваха, че го канят на второ интервю. Костюмът бе прибран в гардероба, а Дан се върна в света на смеха, пиенето до среднощ и приятелските закачки.

Качихме се на влака за Нотингам. Пред по-голямата част от пътя почти не разменихме и дума. Дан очевидно бе потънат в мисли за Мийна. Междувременно аз се чудех как ли е Мел. Постоянно се

тревожех за нея и бебето, дали спеше спокойно и как се справяше на работа. Мел непрестанно беше в мислите ми, но не мога да кажа, че чувствах това като някакъв товар.

Слязохме на гарата и хванахме такси до ритуалната зала. Пътуването ни отне двадесет минути. Пред залата се тълпяха големи групи хора, обхванати от предсватбен трепет: елегантните дрехи, развълнуваното поглеждане на часовниците, изразите на лицата им — всичко това се подсилваше с изрази от типа на: „Толкова е вълнуващо!“ и „Тези обувки ще ме довършат!“.

С Дан седнахме на оградата на паркинга и разхлабихме вратовръзките си. Въпреки че вече беше септември и времето не можеше да се нарече горещо, чувствах как под мишниците ми се стичат струйки пот. Което ме вдъхнови да обсъдя с Дан разликите между обикновените дезодоранти и тези против изпотяване. Но в този момент отнякъде се появи Крие — братът на Мийна — и ни потупа по раменете. За протокола трябва да се отбележи, че Крие отдавна изпитваше желание да „срита здравата“ Дан заради начина, по който се бе отнесъл със сестра му. А Крие бе последният човек, от когото бихте пожелали да получите някой здрав ритник. Единственото, което го спираше да убие Дан, бяха протестите на Мийна, че не си заслужава усилието.

— Картър и Дъфи — каза той безизразно, като без да иска уцели името на комедийната двойка, която вече представлявахме. — На това му се вика изненада.

— Здравсти — каза Дан. — Как е?

— Ще ти го кажа само веднъж — изсъска Крие. — Това е сватбата на сестра ми и няма да ти позволя да я развалиш. Само да си посмял да направиш някоя глупост, после няма да можеш да се познаеш. Ясен ли съм? — и той мушна Дан в гърдите с пръст.

— Не съм дошъл тук, за да развалям каквото и да било! — защити се Дан, съзнателно избягвайки да поглежда Крие в очите, както се избягва погледа на див звяр, търсец удобен момент да ти откъсне някой крайник. — Просто дойдох на сватбата на близка приятелка. Става ли?

Крие впери гневен поглед в Дан, после в мен, после и в двама ни едновременно и най-накрая си тръгна.

Обърнах се към Дан, с намерение да коментирам способността на Крие да ходи изправен на два крака, но в този момент отново ни прекъснаха. Към нас се приближи оплешивяващ, близо шестдесетгодишен мъж с огромна брада. До него стоеше жена — по всяка вероятност съпругата му — със строг, пуритански вид, кремав костюм и шапка. Нямаше начин това да не са родителите на Мийна.

— Мислех си, че ще проявиш благоразумието да не се появяваш тук — обърна се господин Еймъс към Дан с повдигане на вежди.

— Дъщеря ви ме покани, господин Еймъс — отвърна Дан. — А тя ми е приятелка. Не би било редно да не дойда. Само страхливец би постъпил така.

— Е, според мен не биваше да идваш — промърмори бащата, онемял пред глупостта на дъщеря си.

— Защо? — попита Дан.

На лицето на господин Еймъс се появи израз на объркване. Рошавите му вежди се склочиха, бръчките по челото му станаха по-дълбоки, а устните му се притиснаха плътни една в друга.

В този момент госпожа Еймъс, явно запазила присъствие на духа, се застъпи за съпруга си.

— Защото не заслужаваш да бъдеш тук — каза тя и изсумтя силно, в подкрепа на неодобрението на съпруга си.

— Изобщо не си въобразявай, че ще развалиш сватбата на дъщеря ни — обади се господин Еймъс заплашително. — Мога да ти обещавам едно: няма да ти позволя да съсипеш този ден. — Той гледаше Дан с такова омерзение, че реших, че всеки момент ще го фрасне по носа.

— Вижте — намесих се и станах от оградата, като леко го избутах назад — казахте каквото имахте да казвате. Сега го оставете на мира.

— По-добре си махни ръцете от мен, синко. Ако не искаш да си навлечеш белята.

Най-малко от всичко ми трябваше да се сбия с някого в този момент. Не и с човек, разполагащ със син с характеристики на главорез като Крие. Но този човек заплашваше приятеля ми, така че трябваше да го защитя, при все че притежавах свадливостта на осемгодишно момиченце.

— Просто го оставете на мира, става ли? — казах, опитвайки се с всички сили да звуча колкото се може по-сериозно.

След като ми хвърлиха още няколко отвратени погледа, двамата се обърнаха и се отдалечиха и ме оставиха да се наслаждавам на победата си, в тази потенциално смъртоносна схватка. Седнах отново на оградата, а краката ми леко трепереха.

— Може би нямаше да е толкова зле, ако ме беше ударил въпреки всичко — каза Дан тихо.

— Едва ли. Щеше да му падне перуката, ако го беше направил.

— Мислиш, че беше с перука, така ли? — Дан погледна през рамо. — Кой би се сетил? Винаги съм имал усещането, че нещо не е съвсем наред с дъртака. Мийна ми беше казала, че просто не обича да се подстригва.

За момент Дан почти влезе в обичайната си форма, но след няколко минути отново помръкна.

Тъкмо се чудех как да го разведря, когато някой зад нас каза:

— Самосъжеляваш се, а?

Обърнах се и видях висок, тъмнокос мъж, чието облекло не оставяше никакво съмнение, че това трябва да е младоженецът. От двете му страни стояха още двама мъже, които по същата логика сигурно бяха шаферите. По всичко личеше, че всеки момент отново ще бъдем заплашени с насилие. Подадох цигара на Дан и аз също запалих.

— Недей — Дан пое нещата под контрол, като просто отказа да се обърне. — Просто недей. Не е необходимо, Пол. Ти спечели. — Той дръпна силно от цигарата си. — Имаш Мийна. И доколкото от време на време хвърлям по някое око на „Дертва“ и „Законът“, виждам, че и актьорската ти кариера е набрала доста скорост, откакто напуснахме колежа. Докато аз, междувременно, нямам Мийна, а що се отнася до кариерата ми... ами, да кажем, че все още е далеч от блясъка на твоята. Така че, моля те, наистина няма нужда да доказваш мъжеството си — вярвам ти. Нека оставим нещата както са си, а?

Един от шаферите на Пол, нетърпелив да покаже солидарността си с младоженеца, блъсна Дан в гърба. Щеше да последва и друг акт на насилие, ако в този момент не бях станал. Хвърлих цигарата си и на свой ред блъснах силно мъжа. Той загуби равновесие и се стовари върху другите. Изправи се и тъкмо се готвеше да ми се нахвърли и да ме разкъса на парчета, когато Пол го спря.

— Зарежи, Джеймс — каза. — Мийна ще полудее, ако забъркаме нещо тук.

Джеймс се успокои чак след като процеди през зъби:

— Мъртъв си — и протегна заплашително пръст към мен. Кимнах, усмихнах му се и направих мълчалив, но международно известен жест на презрение. Нямах никаква представа откъде се бе появила цялата тази храброст у мен, но реших, да се наслаждавам на усещането, докато не е изчезнала.

— Ще те оставя на мира — каза Пол на Дан, който продължаваше да го гледа невъзмутимо. — Не ми е ясно какво е намирала Мийна у теб. Наистина. В колежа беше смотаняк и все още си си такъв. Мийна настояваше да те покани и аз уважих желанието ѝ. Но ето какво ще ти кажа: само се опитай да помрачиш този ден и ще съжаляваш горчиво.

— Защо всички си мислят, че съм дошъл тук, за да разваля сватбата на Мийна? — обърна се Дан по-скоро към мен, отколкото към събралите се зад гърба му костюмирани шимпанзета. — Та аз я обичах. Защо ще искам да развалям деня ѝ?

— По-добре да тръгваме, Пол — обади се единственият пацифично настроен придружител на младоженеца. И цялата групичка си тръгна, без да обелят и дума повече.

Близо до ритуалната зала — само на пет минути път пеша — имаше парк. Така че с Дан прекарахме оставащите до началото на церемонията двадесет минути, кръстосвайки между цветните лехи, седейки по пейки и пушейки цигара след цигара. Когато се върнахме пред залата, отвътре тъкмо заизлизах гостите от предишната церемония, което се смесиха с тези на Мийна. В два и пет вниманието на всички присъстващи се насочи към алеята, по която бавно се приближаваше белият ролс-ройс, в който бяха Мийна и шаферката ѝ. Колата спря и Мийна слезе. Гледката се доближаваше до сюрреалистично преживяване. Далеч не съм експерт по сватбените рокли, но дори аз успях да оценя вида ѝ, който бе абсолютно зашеметяващ. Баща ѝ ѝ помогна да слезе от колата и тя гордо го хвана под ръка.

— Не мога да повярвам — каза Дан с леко треперещ глас. — Така завиждам на господин Еймъс! Мийна разчита на неговата подкрепа, за да преживее това. Искам да бъда на негово място. Искан ми

се Мийна да разчита на мен, въпреки че се омъжва за някой, чиято най-велика роля бе помощник на банковия крадец в „Законът“.

Ритуалната зала беше боядисана в безлично кремаво, което даваше усещането за студенина и безпричастност. С Дан решихме, че е най-добре да се настаним отзад, максимално далеч от младоженеца, шаферите и роднините на Мийна. Седнахме на покритите с възглавнички пластмасови столове, които със сигурност бяха виждали и подобри времена и се усмигнахме на възрастната дама в оранжева тафтена рокля, която влезе заедно с нас. В този момент прозвуча Сватбеният марш на Менделсон и всички се изправиха на крака.

— Прекрасна е — каза дамата в оранжево на Дан, докато Мийна и баща ѝ напредваха бавно по пътеката. — И младоженецът също.

Дан кимна.

— Толкова се радвам за нея — продължи дамата в оранжево. — За малко всичко това да не се случи! Майка ѝ каза, че тази сутрин почти е била готова да се откаже.

— Сериозно? — попита Дан. — Защо така?

— Нямам никаква представа, въпреки че много бих искала да разбера С Пол май са се ухажвали само около година. Може би там е проблемът. Въпреки че, доколкото съм чула, май досега е нямала кой знае какъв късмет с мъжете. Според майка ѝ предишният ѝ приятел бил, така да се каже, неподходящ.

— Аз пък чух, че просто бил малко глуповат — каза Дан. — Не могъл да оцени късмета си, докато все още го имал.

— Той би трябвало да е тук някъде — каза Оранжевата дама, обхождайки залата с поглед. — Май имал покана! Можете ли само да си представите безочието на този човек! Да се появи на сватбата на Мийна ей така!

Дан поклати глава.

— Е, вече няма никакво значение — каза презрително Оранжевата дама. — Важното е, че тя е тук. Каквито и притеснения да е имала, явно ги е преодоляла.

Погледнах към Дан, но неговият поглед бе вперен в предната част на залата.

Гледал съм „Абсолвентът“ и безброй негови холивудски имитации. Знаех, че когато служителят стигне до частта, в която се казва: „Ако има някой, който да знае някаква основателна причина тези

двама души да не сключат брак, нека да я каже сега, или да замълчи завинаги“, Дан би трябвало да каже нещо — каквото и да е, за да не загуби Мийна завинаги. Но той не го направи. Устата му остана здраво затворена, а той се опитваше да сдържи сълзите си.

Когато Мийна и Пол бяха обявени за мъж и жена, всички заръкопляскаха бурно. Отначало аз не ръкоплясках в знак на подкрепата ми към Дан, но когато и той заръкопляска, ми се видя глупаво да бъда единствената черна овца.

Докато щастливата двойка се подписваше, Оранжевата дама погледна Дан съчувствено, измъкна кърпичка от чантата си и му я подаде.

— Страшно емоционален момент, нали? — попита тя. — Надявам се, че няма да ми се обидите, но много рядко човек може да види мъж, който да плаче на сватба. Трябва да сте й бил много близък.

— Да — отвърна Дан. — Бях.

КАТО ОНЗИ ТИП ОТ „ОМАГЪОСАН ДЕН“

Две приятелки на Мийна от колежа, Джени и Лайза, ни предложиха да ни закарат до хотела, където щеше да се състои приемът. Докато пътувахме, те ме попитаха откъде познаваме Мийна. Излъгах ги, като им казах, че навремето сме били съседи, докато е живеела в Мъсуел Хил. Дан почти не продумваше и въпреки усилията, които полагах да компенсирам неговата необщителност, като дрънках какви ли не глупости, скоро странното му поведение все пак започна да бие на очи.

Най-накрая на Лайза ѝ писна, когато го попита какво работи, а Дан отново ѝ отвърна с мълчание. Тя избухна.

— Не знам какъв ти е проблемът, но не е нужно да бъдеш толкова противен — колата спря на един червен светофар. — Последния път, когато проверих, добрите обноси все още не струваха нищо!

Без да се замисли, Дан отвори вратата и слезе, затръшвайки я след себе си.

— Искаш ли да спра? — попита ме Джени припряно, готова да даде мигач. И от двете ни страни вече имаше дълги колони коли.

— Не исках да го разстройвам — заизвинява се Лайза. — Но той се държеше толкова странно. Не смяташ ли, че би било добре да го настигнеш?

— Не — отговорих тихо, докато Дан се промъкваше през колоните към отсрещната страна на шосето. — Не, не мисля, че трябва да го гоня и не, не трябва да спираш.

И двете ме погледнаха, като че току-що бях извършил най-зловещото предателство на приятел в историята. Така или иначе, точно в този момент, Дан не се нуждаеше от моето мнение, съчувствие или успокоение, както си мислеха тези две непознати жени. Единственото, от което имаше нужда, бе да остане сам.

— Ще се оправи — обясних. — Просто имаше малко тежък ден, това е всичко.

Белият ролс-ройс на младоженците беше наобиколен от тълпа деца, които сочеха шофьора и крещяха в хор. Явно това продължаваше от няколко минути насам и, съдейки по изражението на шофьора, той вече се чудеше дали удоволствието да ги разкара си заслужаваше риска да изгуби работата си. През това време гостите се мотаеха безцелно по моравата пред хотела с чаши в ръце, бърбяха си с приятели и роднини, с които не се бяха виждали от години и като цяло се чудеха какво следва в програмата. Междувременно Мийна, Пол и най-близките им роднини бяха подкарани към хотела от тълпа фотографи, нетърпеливи да увековечат паметния ден.

Джени и Лайза ме бяха зарязали почти веднага, след като пристигнахме, за да „се смесят с тълпата“. Така че аз се мотаех из фойето на хотела и разглеждах декоративния бръшлян по рамките на прозорците като запален ботаник. Явно съм изглеждал отегчен до немай-къде, защото към мен непрекъснато се приближаваха разни хора и се опитваха да ме въвлекат в разговор. С госпожа Капур (пралелята на Мийна) обсъдихме последните тенденции в модата на вратовръзките, със Саманта (бившата приятелка на втория братовчед на младоженеца) — поговорихме за това, колко мрази втория братовчед на младоженеца, а с Луси (шестгодишно момиченце, което нямаше и най-малка представа каква връзка има с младоженците) обсъдихме подаръците, които ще получи за рождения си ден, който беше след две седмици. Слава богу, след половин час гостите бяха поканени да заемат местата си в банкетната зала. Нямаше сила, която да ме накара да седна на маса с куп непознати, да ям пъпеш и да си разменям с тях сватбарски вицове. Тъкмо бях решил да си извикам такси и да хвана обратния влак за Лондон, когато забелязах Дан да се приближава по алеята към хотела, забил замислен поглед в краката си.

— Как си, пич?

— Добре съм — кимна Дан, с ръце, потънали в джобовете му.

— Да поседнем за малко, искаш ли? — посочих му една пейка, гледаща към голямо изкуствено езеро. — Тези обувки ще ме съсипят.

Дан отново кимна и тръгнахме през моравата, а под краката пи хрущяха отдавна изсъхнали от слънцето патешки изпражнения.

— Пеш ли дойде? — попитах, когато седнахме.

— Взех такси — отвърна Дан и се почеса енергично по тила. — Съжалявам за... нали знаеш.

— Няма проблем — казах. Дълго време след това седяхме без да говорим, без някой от нас да помръдне, наслаждавайки се на тишината — голяма, празна пауза, изпълнена с пустота. Бях забравил какво усилие изисква постоянното обличане на усещанията ми за света в думи, особено за тези, които не са в състояние да ги разберат. Наслаждавах се на момента — на радостта от това да мога да си седя безмълвно и да не мисля за нищо конкретно.

— Дъф? — обади се Дан след около половин час блажено мълчание.

— Да?

— Обичаш ли Мел?

Не отговорих веднага. Реших първо да запаля цигара. Въпросът и без това си беше сериозен, а фактът, че го задаваше Дан, го правеше дори още по-сериозен.

— Доста надълбоко заораваш, а? — реших да спечеля малко време.

— Откъде ти хрумна подобен въпрос?

Дан вдигна рамене с безразличие, оправдавайки правото ми да избегна прекия отговор.

— Просто се чудех дали, ако можех да върна времето назад, щях да постъпя по различен начин... — вниманието му бе привлечено от преминаващ над главите ни самолет. Дан вдигна глава и го проследи с поглед. — И знаеш ли, не съм сигурен. Ето това ѝ е хубавото на ретроспективата — с времето постепенно забравяш колко тъпо си постъпил в даден момент. Правил съм едни и същи грешки хиляди пъти. Като онзи тип във филма „Омагьосан ден“. Само че аз никога не се поучавам от грешките си. Да знаеш, че трябва да постъпиш правилно, никога не означава, че ще съумееш да го направиш. Искам да кажа...

— Сигурна бях, че ще ви намеря тук — прекъсна го женски глас някъде зад гърбовете ни. Днес като че всички ни се промъкваха в гръб.

С Дан се извърнахме едновременно, любопитни да видим кой от роднините на Мийна бе дошъл този път да ни предупреди да не правим глупости. Аз моментално зложих на шаферката. Беше ми направило впечатление, че тя има структура на борец, така че имах едно наум. Но грешах. Беше самата булка. Стоеше си с невинен вид, а роклята ѝ изглеждаше много по-бяла, отколкото ми се стори в

началото. Случаен полъх на вятъра подхвана широките ѝ поли и ги развя.

— Здравсти, Дан. Здравсти, Дъфи. Как сте?

— Здравсти, Мийна — казах нервно и станах, готов да се изпаря. Сто процента щеше да последва разговор, на който далеч не ми се искаше да ставам свидетел. — Мисля, че е най-добре да ви оставя насаме. Сигурно ще искате да си поговорите и няма нужда да ви вися на главите, нали?

— Не — каза Дан решително. — Мисля, че трябва да останеш, Дъф. Най-вече ти трябва да чуеш това, което искам да кажа. — Той се приближи до Мийна и я целуна леко. — Честито! — каза ѝ топло. — Сватбата ти беше чудесна, доколкото разбирам от сватби.

— Благодаря — отвърна Мийна. — Радвам се, че... успя да дойдеш.

— Не бих пропуснал това за нищо на света.

— Вие двамата май пропуснахте обяда, нали?

— Да. Аз съм виновен — извини се Дан. — Поразходих се малко из Нотингам и загубих представа за времето.

— Има още храна, ако искате — каза Мийна и направи неопределен жест към хотела. — Купища храна. А ако не сте гладни сега, ще изчакате вечерята.

— Ще има ли дискотека после? — попита Дан, ухилен до уши.

— Не — засмя се Мийна. — Родителите на Пол наеха група. Принципно свирят всичко, но са се специализирали най-вече в кавъри на лигави хитове от шейсетте.

— И какво диско? — попита Дан с лек намек за сарказъм в гласа. — Няма да има „Come on, Eileen“? Или „Three time a Lady“? Нито дори и „Birdie Song“?

Мийна се смееше с очи, приковани в неговите. Погледите им се задържаха може би малко по-дълго от необходимото и уместното за току-що омъжена жена.

— Е, как е да си омъжена? — попита Дан. — Чувстваш ли се различно?

— Не знам — отвърна Мийна замислено. — Не, не се чувствам различно. Поне засега.

— Спомняш ли си онази сватба, на която ходихме? На една от колежките ти от първия театър, в който започна работа? Май се

казваше... Лин Ходжис. Помниш ли как кумът и баща ѝ се сбиха? — Дан млъкна, леко объркан, като че бе загубил мисълта си. — Мислиш ли, че нашата сватба щеше да прилича на тази? Аз все си мисля, че щеше да е точно така. Може би само с по-малко гости. Моето семейство далеч не е толкова голямо, колкото твоето. Майка ми...

— Стига, Дан — прекъсна го Мийна. — Не се опитвай да се държиш, като че сме стари приятели. Не се преструвай на поредния гост, дошъл да ми пожелае щастие. Ако е останало нещо, което можеш да направиш за мен, то е поне да бъдеш честен. Моля те.

— Съжалявам, Мийна.

— За какво?

— За всичко. Знам, че аз обърках всичко. Все още не мога да повярвам, че те оставих да си тръгнеш. Обичах те, когато бяхме заедно и мисля, че все още те обичам. Ще ми се да бях събрал смелост да ти го кажа вчера. Или дори днес, преди няколко часа. Когато служителят попита „Някой знае ли някаква основателна причина, поради която тези двама души да не се оженят?“. Така ми се искаше да си излея душата. — Гледайки я право в очите, Дан зададе въпроса, който никога в живота си не предполагах, че е способен да зададе. — Ако бях проговорил тогава, щеше ли въпреки всичко да се омъжиш за него?

Мийна се замисли, преди да отговори.

— Никога няма да разберем, нали? — и отклони поглед, а от очите ѝ захапах сълзи. Тя ги избърса с ръка. Спиралата ѝ се размаза и остави черни следи по лицето ѝ. — След днес не искам да те виждам никога повече, Дан.

— Знам — отговори Дан. Затова ме покани. И аз затова дойдох — за да се сбогуваме.

Мийна ме погледна за първи път, откакто ми бе казала здрасти. Потънах в земята от срам, че съм все още там и че бях станал свидетел на това откровение. В този момент се срамувах, че изобщо съществувам на този свят.

— Имаш ли цигара? — попита ме Мийна. Подадох ѝ тази, която бях запалил току-що. Тя жадно дръпна няколко пъти, като че се нуждаеше повече от никотин, отколкото от кислород, после я хвърли на земята и си тръгна, без да каже нищо повече.

Дан остана като закован и мълчаливо я проследи с поглед, докато се отдалечаваше.

— Хайде, Дан. Да си викнем такси и да се прибираме — казах, ровейки из джобовете си за монети за телефон. — Свърши това, за което беше дошъл, така че е най-добре да си ходим. Преживя достатъчно за днес.

— Все още не можем да си тръгнем — каза Дан смирено.

— Защо?

— Защото току-що пристигна Мел — той посочи към хотела, където, точно в този момент, Мел и Джули слизаха от едно такси.

— Не мога да повярвам.

— Какво прави тя тук?

— Мийна ни бе поканила и двамата — получихме поканата точно след като се разделихме. Бях казал на Мел, че нямам намерение да идвам, така че явно е сметнала за безопасно да дойде и да поздрави Мийна.

— Ще й кажеш ли здрасти?

Добър въпрос. След всичко, което се бе случило днес, не бях в настроение за безсмислени разговори за времето. Присъствието на Джули със сигурност щеше да ме изкара от нерви, а последното, което ми трябваше, беше скандал. Със сигурност трябваше да поговоря с Мел, но сега не му беше нито времето, нито мястото — не и с всичките тези хора наоколо. Не, казах си, този път наистина ще оставя нещата да си текат и няма да си играя с огъня.

— Да тръгваме — казах, — преди нещата да са се сладнили още повече. Защото имам чувството, че точно това ще стане.

— Когато преди малко те попитах дали все още обичаш Мел — каза Дан, гледайки ме със същия питащ поглед, с който преди малко гледаше Мийна, — ти така и не ми отговори.

— Знам — промърморих. — И какво?

— Каж ми, обичаш ли я?

Кимнах.

— Защо тогава не направиш нещо по въпроса?

— Слушай, Дан, просто ме остави на мира! — избухнах. Никога не му бях крещял така. — Вече ти казах — и на теб, и на Върни, и на Чарли, и на всички — милиони пъти ви казах защо. Мел си мисли, че единствената причина да искам да се съберем отново е това, че е бременна. И не ме иска.

— Успокой се, Дъф. В нищо не те обвинявам.

— Извинявай, пич. Знам, че се опитваш да ми помогнеш, но тук вече не става въпрос само за мен. Сега трябва да мисля и за Мел, и за бебето. Прекалено много сгафих и сега вече няма начин да я убедя. Такъв ми бил късметът.

— Не. Не е така — настоя Дан. — Или поне не би трябвало да бъде. Нали видя какво се случи с мен днес? Не мога просто да си стоя и да гледам безучастно как се оставяш същото да се случи и с теб. Мел те обича, Дъф. И ти го знаеш не по-зле от мен. Вие двамата, колкото и странно да звучи, просто сте създадени един за друг. Трябва да я накараш да го проумее.

— Как? Опитах всичко. Изобщо не иска да ме изслуша.

— Виж — каза Дан, — няма гаранция, че ако се бях обадил в ритуалната зала днес, Мийна щеше да промени решението си. Даже съм почти сигурен, че нямаше. Но поне щях да знам, че съм опитал. И това е, което ме мъчи най-много, Дъф — че не опитах. Също като в деня, в който ме напусна. Знаех, че бих могъл да я убедя да не го прави, но ми бе по-лесно да си затрая. Трябва да се бориш, Дъф. Иначе няма да е честно.

* * *

„Добре дошли в хотел «Пайърмънт» на приема по случай сватбата на Пол и Мийна Еймъс-Мидфорд“, гласеше надписът над входа на банкетната зала. Отворих вратата и се огледах за Мел, но в първия момент не успях да я намеря сред тълпата. Най-накрая я видях, седнала на една маса в далечния край на залата. Странното беше, че в същия момент тя вдигна поглед, видя ме и ми се усмихна.

Вече бях стигнал до средата на залата — на по-малко от десет метра от Мел и на секунди от предложението да я помоля да се омъжи за мен — когато кумът започна да чука с лъжичка по чашата си, за да привлече вниманието на гостите — бе дошло време за речите. Не исках да спирам, но ако бях продължил напред, всички погледи щяха да се насочат към мен. Така че, с разтуптяно сърце и едва държейки се на крака се огледах за свободен стол и седнах.

— Здравейте отново, младежо — чух глас някъде до себе си. Беше Оранжевата дама от ритуалната зала, хванала голяма чаша с вино

в ръка. — Къде е приятелят ви?

— Отвън — отговорих. — Не си пада много по речите.

— Аз също. Знаете ли, че това е четвъртата ми чаша вино? — Тя се наведе към мен, леко олюлявайки се, докато носовете ни почти се допряха, и прошепна, но достатъчно високо, че да чуят и околните: — Виното е разкошно. Но ми се струва, че доста ми завъртя главата!

Речта на кума бе изпъстрена със закачки за бившите приятелки на младоженеца, актьорските му способности и привичките му. Бащата на Мийна явно намираше всичко това за изключително забавно и през цялото време одобрително потупваше Пол по гърба. Речта на младоженеца беше още по-зле — той само повтаряше колко прекрасно е новото му семейство. В подкрепа на думите му обаче нямаше и следа от демонстрация на любов — само снизходително потупване по гърба. Накрая вдигна тост за новоизлюпената госпожа Еймъс-Мидфорд и всички се изправиха на крака и вдигнаха чаши. Последваха бурни ръкопляскалия, а после отнякъде изникнаха келнерите, които отново напълниха всички чаши. Групата засвири забързана версия на, J've Got You Under My Skin, а Пол и Мийна се отправиха към центъра на дансинга за първия танц и започнаха да се въртят, като извадени от коктейлно парти от средата на трийсетте години. През цялото това време Мел не свали поглед от мен.

— Здравсти — поздравих я с усмивка. Изглеждаше великолепно — по-красива от всякога. Беше с нова прическа — косата ѝ бе къса и рошава и я правеше толкова секси, че Мег Райън можеше да се спуска от завист.

— Здравсти, Дъф — каза Мел и стана да ме прегърне. — Как си? Как беше в Париж?

— Добре — излъгах. — А ти? Как вървят нещата при теб? — искаше ми се да я попитам и за бебето, но не посмях да повдигна въпроса в присъствието на толкова много хора наоколо.

— Добре — отвърна тя. Очевидно все още не бе загубила способността си да чете мислите ми, защото сведе поглед към корема си и добави: — Там също всичко е наред. Не се притеснявай.

— Това е хубаво.

Мълчание.

— Не мернах ли и Джули преди малко? Къде е тя?

— Отиде до тоалетната — побърза да отговори Мел. Лъжеше ме, сигурен бях, защото в това време нервно въртеше кичур коса между пръстите си. Винаги се държеше така, когато не казваше истината. Приех това като добър знак — Джули явно си бе обрала крушите, за да можем с Мел да поговорим на спокойствие.

— Отишла е на лов за нови жертви, а?

— Не започвай пак, Дъфи — скастри ме Мел. — Джули... изживява трудни мигове в момента.

Почудих се какво ли може да е онова, което да изкара могъщата Джули от равновесие. Да не би да беше свършило царевичното брашно в любимия ѝ супермаркет? Или пък прахосмукачката ѝ бе избухнала в пламъци? Или пък внезапно е разбрала, че Марк не може да си позволи жилище в лелеяния от нея Нотинг Хил Гейт? Разбира се, не зададох нито един от тези въпроси. Някак си не беше честно да се заяждам с нея в нейно отсъствие.

— Какво ѝ е? — попитах вместо това. — Надявам се да не е нещо сериозно.

— Не мота да ти кажа. Поне не още. — Пауза. — Имам да ти съобщавам някои новини. Но може и да не ти харесат много. Мислех да ти се обаждам, но след като си тук, мога да ти ги съобщя и сега. Казах на шефовете си, че съм бременна и че искам да напусна, но те ми предложиха сделка, за да остана на работа.

— Това е добре — казах. — Не искаше ли точно това?

— Да... може би — усмихна се Мел. — Поне така си мисля. Фирмата току-що е купила няколко радиостанции на север и ми предложиха да ръководя реструктурирането на рекламните им отдели. Проектът е временен — за около три месеца — но това си е крачка нагоре в ръководния мениджмънт и ако се справя добре, би могло да означава много в бъдеще.

— Явно ти се е усмихнат късметът. Какво повече можеш да искаш от това?

— Няма да работя в Лондон. Ще прекарвам седмицата там и ще се връщам тук само за уикендите.

— Говориш с недомлъвки, Мел. За къде точно на север става дума?

— Глазгоу.

Не отговорих. Не бях в състояние да кажа и дума. Чувствах, че над мен е надвиснала поредната дълбока пауза, но внезапно, като гръм от ясно небе, в главата ми се появиха спасителните думи.

— Недей да приемаш — отроних, не вярвайки на собствените си уши.

— Моля?

— Недей да приемаш. Не искам да ходиш там, Мел. Остани в Лондон и се омъжи за мен. Липсваш ми. Каквото и да е това, което те прави различна от всички останали жени, то ми липсва повече от всичко останало на света. Изминаха повече от четири месеца, откакто се разделихме, и междувременно се случиха много неща, но искам да ти кажа, че... — отново затърсих думите, с които да изразя това, което исках да ѝ кажа. — Причината, поради която не исках да се оженим, когато ми го предложи, бе, че ми липсваше увереност. Струваше ми се, че в момента, в който се оженим, ще попадна в капан. Не можех да проумея факта, че бракът не е някаква конспирация срещу моята независимост. Ти знаеше това много добре. И именно затова развали годежа ни — защото не искаше да ме караш да правя нещо, за което по-късно да съжалявам. Е, сега повече от всичко съжалявам за това, че не се ожених за теб. И че никога няма да успея да си върна времето, което пропилях без теб. Повярвай ми, не съм променил решението си заради бебето. Бях го променил още преди да разбере за него. И искам да се ожения за теб, защото прецених, че предимствата са много повече в сравнение с недостатъците. Не, не това имах предвид. Искам да кажа, че... че...

— Струва ми се, че се опитваш да ми кажеш, че вече не се страхуваш — каза Мел тихо.

— Точно така. Вече не се страхувам. Е, може би все още съм малко нервен, но ще ми мине. Но вече не се страхувам, че ще спя с един и същи човек до края на живота си. Дори го желая повече от всичко на света. Трябва да си призная, че от мисълта за ИКЕА все още ме побиват тръпки, но ще се справя и с това. Най-важното е, че вече не се страхувам, че някога ще спра да те обичам... или че ти ще спреш да ме обичаш. И съм готов да се обвържа с теб... чувствам се обвързан с теб, защото без теб нищо няма смисъл. Без теб като че преставам да съществувам. Без теб съм пълна нула.

Ето това беше. Успях. Това бе речта на живота ми. Бих дал всичко от себе си и сега вече всичко беше в нейните ръце. Търсех в изражението ѝ нещо, което да ми подсказва ръце дали съм успял да я накарам да ми повярва. В погледа ѝ обаче нямаше нищо, което не можех да разбера, но все пак имах чувството, че съм успял да разбия леда между нас. В този момент бяхме само на милиметър един от друг.

Без да каже нищо, Мел хвана ръцете ми, стисна ги и ме погледна настоятелно в очите, сякаш търсеше в тях отговор на всичките си въпроси. След това се разплака.

— Искан ми се да ти вярвам, Дъфи — подсмърчаше тя — Искан ми се да го повярвам повече от всичко на света. Изразът ти и думите ти почти успяха да ме убедят. Но „почти“ вече не ми е достатъчно. Откъде мога да бъда сигурна дали ти самият си вярваш? Откъде мога да бъда сигурна, че старите ти страхове няма да се завърнат?

— Не те разбирам. Винаги си се хвалила колко добре ме познаваш — по-добре, отколкото самият аз се познавам. Което е вярно. Никога не съм срещал човек, който да ме познава така добре. Защо тогава не можеш да разбереш, че говоря искрено, като ти казвам, че искам да се ожена за теб. Не можеш ли да прочетеш мислите ми?

Сега вече сълзите ѝ течаха с пълна сила и бяхме привлекли вниманието на всички в този край на залата. Не ми пукаше. Бях сляп за всичко друго, освен Мел.

— Там е работата, Дъфи, че вече не вярвам и на самата себе си. Не мога да разчитам на себе си за решение, което ще се отрази не само на твоя живот, но и на моя, и на живота на детето ни. Не мога да знам какво мислиш, защото не знам какво мисля дори аз самата. И това ме плаши. Обичам те, Дъфи, но се страхувам да заложа всичко на карта, когато аз самата не съм сигурна.

Не вярвах на ушите си. Това, което трябваше да бъде щастлив край на последните кадри от романтична комедия, моменти, в който пичът спечелва мацето, внезапно се бе превърнало в „Кошмари на Елм Стрийт“.

— Знаем, че трябва да взема някакво решение — каквото и да е то — заради двамата ни — продължи Мел. — Просто не можем да продължаваме по този начин. Може и да е егоистично от моя страна, не съм в състояние да взема това решение сега. Така че искам да те помоля за малко време — време да обмисля нещата и да сложа ред в

собствените си мисли. — Тя се наведе напред и ме целуна. — Започвам новата си работа от понеделник. Ще бъда в Глазгоу през цялата седмица, но ще се върна в Лондон късно вечерта в петък. И ти обещавам, че дотогава ще съм взела решение.

Е, СЕГА ВЕЧЕ ТРЯБВА ДА СИ ЩАСТЛИВ

Докато пътувахме обратно към Лондон, разстроен от факта, че не мога да направя нищо друго, освен да чакам Мел да вземе решение, съставих план. Перфектният план. План, който без съмнение щеше да я убеди веднъж завинаги, че няма от какво да се страхува и че ще я обичам до края на живота си. Планът ми имаше само един недостатък — нуждаех се от помощта на Джули. Джули, в смисъл на половинката на Марк. Джули, в смисъл на Носферату. Човекът, който при последната ни среща, ме бе поставил в еволюционната скала по-ниско и от поповата лъжичка. С Дан се прибрахме къщи доста късно и реших да преспя над плана си и на сутринта да го обмисля отново, за да не действам прибързано. В неделя се събудих рано. Все още бях убеден, че планът, който бях измислил предната вечер, е най-гениалното нещо, хрумвало ми някога. Просто трябваше да го изпълня.

Докато се качвах с ескалатора на Шепърдс Буш, се заех със стратегията, която да ме изведе от онова, което приличаше на практически безизходна ситуация:

1. Да мина през Марк и Джули.
2. Да падна на колене и да моля за милост.
3. Ако е необходимо, дори да се разплача.

Реших да игнорирам възможността предвидените действия да не дадат резултат. Не разполагах с план Б, а без помощта на Джули нямаше да имам дори и план А. Докато стоях пред вратата с показалец, на милиметри от звънеца ѝ, изведнъж ми хрумна, че всичко това е въпрос на карма. Трябваше да бъда наказан за всички грехове от предишния си живот — това, че бях обявен за мъртвец пред бившето си гадже, полуистините, които бях говорил на Мел, скелетите в гардероба. Като че животът бе решил, че ако наистина искам да бъда щастлив, ще трябва да платя за всичките си провинения.

Натиснах звънеца и зачаках.

Най-накрая Джули дойде да отвори, облечена единствено с халат.
— Ти пък какво правиш тук?! — възкликна.

Имайки предвид какво ми бе казала Мел за нея предишния ден, реших, че трябва да подхожда деликатно.

— Здравсти, Джули! — поздравих я възможно най-ведро. — Съжалявам, че не можахме да се видим вчера на сватбата, но таксито ми пристигна, преди да се върнеш от тоалетната.

Джули ми хвърли буреносен поглед, като че бях някакво ужасно недоразумение, изпречило се на пътя ѝ.

— Виж какво, Дъфи — изръмжа, — осем часът е, неделя сутрин е, умирам от студ и нямам нито търпение, нито пък желание да стоя тук и да се занасям с теб. Ето какво ще ти кажа: изобщо не ми пука, че вчера не се видяхме, защото просто не си ми приятен. И изобщо не ми пука дали ще те видя отново някога, защото не мога да те понасям. И изобщо ни най-малко не ме интересува, защото никога не съм те понасяла. Така, след като изяснихме това, ще ми кажеш ли за какво си дошъл?

— Марк тук ли е? — попитах невинно. Надявах се, че неговото присъствие може да смекчи малко Джули.

Джули цялата настръхна. Реакцията ми беше добре позната. Мел настръхваше по същия начин, когато бях сгафил. Явно Марк нещо бе сгазил лука.

— На снимки е в Лос Анджелис — каза Джули остро. Явно му е ядосана, че отново е тръгнал да скитосва по света, заключих. Сигурно това е „кризата“, за която спомена Мел. Давай им точно два двадесетминутни трансатлантически разговора и отново ще се превърнат в самодоволните същества, които винаги са били.

— Ще се върне след няколко дни. Него ли искаше да видиш?

— Не, Джули — отговорих. — Теб дойдох да видя. Необходима ми е помощта ти.

Джули беше шокирана до такава степен, че изгуби контрол над изражението на лицето си. Гледката бе наистина необичайна. Но в момента, в който паниката я завладя, отново успя да поеме контрол над ситуацията.

— Да не би да очакваш, че ще тръгна да убеждавам Мел да се върне при теб? Не мога да повярвам, че може да си чак такъв глупак — изсумтя презрително.

— Знам, че невинаги сме се разбирали с теб, Джули, и съжалявам за това. Също така съжалявам, че повърнах на пода в

Сега вече със сигурност иззад всички пердета наоколо надничаха любопитни очи. Джули го знаеше много добре. Аз също. Въпросът бе чии нерви ще издържат по дълго — моите или нейните. Джули отстъпи назад и затръшна вратата. Решен да не се предавам така лесно, аз останах на стълбите и продължих да крещя колкото ми глас държи.

— Джули! Знаем, че си зад вратата и ще стоя тук и ще досаждам на съседите ти, докато не ме пуснеш вътре и не ме изслушаш. Не ми пука дали ще извикаш полиция. Наистина не ми пука. Вече няма за какво. Сама виждаш, че нямаш голям избор: или ще ме пуснеш вътре за пет минути и ще чуеш какво искам да ти кажа, или ще извикаш ченгетата да ме приберат и съседите ти ще има какво да обсъждат месеци наред. Кое избираш?

Последва дълго мълчание. Размишлявах какво ли е да прекараш нощта в ареста. На теория не би трябвало да е толкова зле. Това, което ме притесняваше най-много, беше, че ще свалят връзките от маратонките ми. Винаги ми бе отнемало часове, докато успея да ги навървя. Тъкмо когато бях решил, че по-скоро ще дам целите си маратонки на съхранение, отколкото да им позволя да ми свалят връзките, Джули отвори вратата.

— Добре, добре — каза изтощено. — Влизай. Но разполагаш точно с пет минути и нито секунда повече.

Джули се отдръпна от вратата и аз я последвах до всекидневната. Стаята ми изглеждаше някак си по-празна от последния път, с по-малко мебели. Мания по минималистичния метрополитен шик, отбелязах наум. Джули седна на канапето и разтърка очи. Странно бе да я види човек в този вид — все още сънена, рошава и без грим. Колкото и да ми приличаше на някакъв вампир, сега за пръв път забелязах у нея почти човешки черти. Реших да опитам да я умилостивя с комплимент.

— Изглеждаш фантастично, Джули!

— Лъжеш — озъби ми се тя. — Изглеждам отвратително. Като всички хора, които са ги събудили по никое време в неделя сутринта. Не се опитвай да ме ласкаеш. Казвай, каквото имаш да казваш и изчезвай оттук.

— Хубаво. Ще бъда откровен. Наистина се опитвам да те умилостивя, защото смятам да те помоля за огромна услуга. Няма причина на света, която да те накара да я свършиш, но наистина нямам

към кого друг да се обърна. Затова те моля толкова настойчиво. Не искам да плача пред теб, но, ако се наложи, и дотам ще стигна.

— Какво искаш?

Скицирах нейната роля в плана ми, без обаче да ѝ го разяснявам докрай. Тя ме изслуша, почти без да ме прекъсва. Когато свърших, Джули изглеждаше все така равнодушна, както и в началото.

— Първо — каза тя, — идеята ти е абсурдна. Второ, не мисля, че има нещо на този свят, което да я убеди да прекара остатъка от живота си с теб. И трето... Не. Чисто и просто „не“. Нито сега, нито когато и да било. Нека ти кажа нещо, господин Дъфи. Заради теб най-добрата ми приятелка преживя истински ад. Не беше ти този, който трябваше да я утешава, след като се разделихте първия път, нали? Не на теб ти се наложи да гледаш как най-добрият ти приятел се събира отново с човека, когото ненавиждаш най-много на този свят. Не на твоето рамо плака, когато разбра, че е бременна. И защо? Защото никога не е било в стила ти да разчистваш след себе си, след опустошението, което си нанесъл.

— Знам какво си мислиш за мен, отговорих, но и аз си имам обратна страна, Джули. Трябва да го разбереш. Да, признавам, че преди бях пълен егоист, но се промених.

— Така говориш сега — избухна Джули. — но какво ще стане след шест месеца? Винаги мъжете зарязват жените. Просто така са устроени. Щом им писне от това, което имат, просто стават и си заминават.

Думите ѝ ме объркаха. Това бе доста по-генерално заключение от познатото „Мъжете са боклук — по-добре си вземете куче.“ Явно имаше нещо конкретно предвид.

— Не разбирам, Джули. Какво се опитваш да ми кажеш?

— Нищо — поклати глава тя.

— Мел ми спомена, че преживяваш тежък момент, но не ми каза нищо по-конкретно. Да не би да има нещо общо с факта, че Марк се намира в Лос Анджелис?

— Не.

— А какво тогава? Какво е станало? Знам, че не ми е в стила да проявявам интерес, но ако е нещо сериозно...

— С Марк се разделихме. Доволен ли си сега? — каза Джули, без да ме поглежда. — Тръгна си.

Онемях. Почувствах се по-зле, отколкото когато на осемгодишна възраст разбрах, че Дядо Коледа не съществува. Тогава поне знаех със сигурност, че независимо дали го има или не, ще получавам подаръци от мама. Но ако кралят и кралицата на перфектните връзки не можеха да властват над любовта си, то каква надежда оставаше тогава за нас, простосмъртните? Нищо чудно, че Мел не беше сигурна, че иска да се женим. Не само, че си имаше достатъчно основателни причини да се съмнява в мен, ами и всичките ѝ идеали в лицето на Марк и Джули се бяха разбили на пух и прах.

— Съжалявам, Джули. Наистина. Не знаех.

— Е, сега вече знаеш. Изнесе се преди около месец. Не исках Мел да ти казва, защото просто знаех, какво ще си помислиш. Знам, че ни смяташе за самодоволни нещастници. Какви точно бяха думите ти? А, да, спомних си. „Да бъдем в крачка с Марк и Джули.“ Е, сега вече сигурно си щастлив.

— Не, Джули, не съм. Тъпо е, когато нещата свършват по този начин. Не бих го пожелал никому. Наистина съжалявам за теб и Марк. Мога ли да помогна по някакъв начин?

Тя поклати глава.

Съзерцавах лицето ѝ няколко секунди. Наистина ми беше мъчно да я гледам такава — бледа сянка на някогашната си отровна същност. Колкото и да им се присмивах на двамата с Марк, винаги съм бил убеден, че са създадени един за друг. Внезапно почувствах вина, че седя тук и я моля да ми помогне връзката на живота ми да просъществува, докато в същото време самата тя е толкова разнебитена, че очевидно се нуждаеше от помощ.

— Слушай, май е по-добре да си ходя — казах и се изправих на крака

— Мисля, че и сам ще намериш пътя до вратата — каза Джули. Не смятах да ѝ отговарям. Мислех просто да стана и да си тръгна. Но тогава отново ме връхлетя мисълта за Мел и за това, което бях заложил на това посещение и се ядосах.

— Нищо не мога да направя, за да ви събера отново с Марк. Но ако можех, със сигурност щях да го направя. Не можеш ли да разбереш, че наистина можеш да помогнеш на двама ни с Мел? Знам, че ако е решила, че не ме иска, по никакъв начин не бих могъл да я

убежда в обратното. Но поне мога да ѝ покажа, че всичко, което ѝ казах е било искрено. Че наистина я обичам.

— Вече не вярвам в любовта — Джули също се изправи, нетърпелива да си тръгна.

— Защото Марк те е напуснал ли?

— Защото вече никой не мисли това, което говори. Защото всичко е преходно. Нищо не продължава вечно. Защото просто така е устроен светът!

— Не е задължително.

— Струва ми се, че петте ти минути изтекоха.

— Да — казах, чудейки се какво ще правя оттук нататък. — Сигурно е така.

ТОВА Е МАЛКАТА ЕЛВИС

— Студено ли ти е?

— Не, мамо.

— Сигурно ти е студено.

— Не, мамо, не ми е студено.

— В тези болници непрекъснато става течение, а ти си само по риза.

— Да, обаче не ми е студено.

— Ще наистинеш. Защо не отидеш до вкъщи да си сложиш една жилетка?

— Нищо ми няма, мамо — казах, опитвайки се да установя контакт с вътрешния си Далай Лама. — Наистина.

Бяха изминали три дни, откакто Джули бе провалила плана ми с гръм и трясък. Три дни, изпълнени със събития, които започнаха с едно телефонно обаждане във вторник и свършиха с това, че сега седях на неудобния пластмасов стол в чакалнята на болница „Уайтингтън“.

Всичко започна още в понеделник, когато заварих в телефонния си секретар дълго и неясно съобщение от някой си Пийт Бери — мениджър на клуб „Чъкъл“ в Хакни. В съобщението казваше, че искал да ни информира с Дан, че желае да ни наеме за представление след две седмици, защото чул добри отзиви за последните ни прояви. След това продължаваше, че ако представлението мине добре, ще си помисли дали да не ни включи в шестдневното национално турне, което организирал в момента. Всичко това ме изненада, тъй като, доколкото ми бе известно, с Дан все още не бяхме написали и ред и единствените хора, които знаеха за съществуването на комедийната двойка Картър и Дъфи, бяха самите Картър и Дъфи.

Трябваше да изчакам два часа, докато Дан се завърне от седмичната си обиколка из супермаркета, докато разбере, че всичко това е негово дело.

— Ако ще правим сензация, то трябва да раздвижим малко нещата преди това — обясни той. Под „раздвижване“ Дан имаше

предвид следните нагли блъфове:

а) че сме получили предложение от Канал 4 да пишем сценарий за комедиен сериал, наречен „Плектърът на Декстър“, в който става дума за банда загубени гимназисти, които внезапно се превръщат в новите „Ю Ту“.

б) че сме приели срещу съответната петцифрена сума да озвучим серия реклами на известна марка олио.

в) търсачът на таланти на някаква американска агенция ни е забелязал и сме подписали договор, а освен това ни е уредил прослушвания за малки роли в два холивудски филма.

Дан бе преценил лъжите си перфектно. В света на комедията човек можеше спокойно да бъде последен в програмата на някой долнопробен клуб на единия ден, а на следващия — да ходи по срещи в Холивуд Там просто всичко беше възможно. Така че човек можеше спокойно да повярва на нашия фиктивен успех.

— Честна дума — каза Дан, превивайки се от смях. — Споменах всичко това на двама от редовните посетители на клуба в Хамърсмит миналата неделя и до понеделник вечерта всеки от бранша в Лондон вече знаеше. Известни сме!

Следващото събитие беше пристигането на майка ми на гара „Юстън“ във вторник следобед. Едно от първите неща, които ми съобщиха, когато я взехме с Чарли, бе, че първата ѝ работа в сряда ще бъде да види къде живеея. Апартаментът ни никога не се бе намирал в по-окаяно състояние. Поради тази причина принудих Дан да стои буден до три през нощта, за да успеем да го приведем поне малко в ред преди инспекцията. Успяхме да открием близо осем лири под формата ги дребни монети под възглавниците на канапето, мухъл с размерите на малка гъба на едната стена на пералнята и купеното от Дал на някаква разпродажба копие на „Извънземното“ зад радиатора в дневната.

Когато приключихме, апартаментът не приличаше ги себе си. Майка ми със сигурност би оценила труда ни, ако бе видяла резултатите.

Но това така и не се случи, заради следващото важно събитие от поредицата: Върни започна да ражда.

Мама ми се обади да ми съобщи от болницата — от мобилния телефон на Чарли. Едва ли можеше да съществува нещо по-смешно от

взаимоотношенията на майка ми с модерните технологии. През първите няколко минути от разговора ни тя само крещеше „Чуваш ли ме?“, „От правилния край ли говоря?“ и „Така ли трябва да го държа?“. Беше три и двадесет през нощта и тъкмо бях тръгнал да си лягам след истеричното чистене. Казах ѝ, че ще отида в болницата преди обяд на следващия ден. Тя обеща да ми се обади пак, ако има някакви новини междуременно и си легнах.

Щом се събудих, моментално тръгнах към болницата. Седнах в чакалнята и се подложих на постоянния обстрел с въпроси от страна на майка ми.

— Искаш ли чаша кафе или чай от машината? — попита ме и отвори портмонето си, за да демонстрира огромната си колекция от дребни монети, с които се бе запасила. Майка ми обичаше да бъде подготвена за всяка една ситуация и колекционираше дребни монети със страстта, с която някои хора колекционират марки.

— Не, мамо, благодаря — отказах ѝ поради обичайните си съображения.

— Мислех да си взема чаша чай — каза тя и затвори портмонето си. — Но може и да поизчакам още малко.

Тя пусна портмонето в чантата си, порови известно време и извади пакетче бонбони.

— Ментово бонбонче?

— Не, мамо, благодаря — усмихнах ѝ се. — Май си нервна, а?

— Разбира се, че ще съм нервна. Ти не си ли?

Не се бях замислял. Дали бях нервен? Струва ми се, че да. Вълнувах се. Съвсем скоро щях да стана нечий вуйчо. Съвсем скоро щеше да се появи дете, което да си има вуйчо Дъфи. Дете, на което да мога да предам уменията си да прави перфектните препечени филийки и на което да чета книгите, които мама ми четеше, когато бях малък. Някой, на когото да съм винаги на разположение, когато иска да си поговори с някого за това, колко го вбесяват родителите му. Усещането беше прекрасно.

Не ми костваше особено голямо мисловно усилие да направя връзка между това, което се случваше тук, и онова, което бе на път да се случи в собствения ми живот. Съвсем скоро щях да се окажа също така и нечий татко. Не бях мислил по този въпрос нито докато бях във Франция, нито след като се върнах оттам, нито дори когато Мел ми

съобщи новината. Доколкото все още не ми бе дошло до главата, не ми беше особено трудно да не мисля за това. Но сега, докато седях в тази определено мразовита чакалня, мисълта ме порази като светкавица: скоро щях да ставам татко.

От тази мисъл се почувствах още по-тъжен. Не заради бебето, а заради Мел и мен. Предполагаше се, че това дете би трябвало да бъде едно от най-хубавите неща в живота ми, но някак си не можех да го почувствам. Каквото и решение да вземеше Мел, то нямаше да промени факта, че отсега нататък ще бъда отговорен за живота на още едно човешко същество, освен себе си. Едва ли на света съществуваше по-голяма благословия от това.

— Мамо — казах. — Трябва да ти кажа нещо.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Не знам какво е, но познавам, когато нещо те тревожи, Бен. — Тя ми подаде ментов бонбон и взе един и за себе си. — Аз също имам да ти казвам нещо. Всъщност — две тайни. Една голяма и една по-малка. Нека първо аз ти кажа тайните си — така после на теб ще ти е по-лесно да ми кажеш своите.

Думите ѝ малко ме смутиха. Не можех да си представя що за тайни може да крие от мен. Не и такива, които да смята, че трябва да науча. Тя сложи ръката си върху моята и започна:

— Първо ще ти кажа малката тайна. По всяка вероятност ще се преместя да живея в Лондон. Откакто Върни забременя, с Чарли непрекъснато настояват да се преместя у тях. Казах им, че не искам, но пък Върни каза, че тя не иска детето да вижда баба си само при специални случаи. Казах, че ще идвам възможно най-често на гости, но и Чарли започна да настоява. Накрая се предадох, но се разбрахме, че първоначално ще пробвам за няколко месеца, за да видя как ще бъде. Мисля да запазя къщата в Лийдс, докато не се почувствам сигурна.

— Звучи чудесно. Би било много по-добре за Върни, ако си наоколо. Аз също бих се радвал — не се сещах какво повече мога да кажа и мислите ми се насочиха към втората тайна. — А какво е голямото нещо, което имаш да ми казваш?

— По-скоро да ти призная, отколкото да ти кажа — каза мама тихо. — Не знам откъде да започна, така че ще говоря направо. Когато

се разделихте с Мел, наистина се притесних за теб. Знам, че вече си голям човек и че не би трябвало да си пъхам носа, където не ми е работа, но все не можех да се отърва от мисълта, че не бива да става така. Толкова се обичахте с Мел — та всеки непознат можеше да разбере от километри. Когато ми каза, че се разделяте, защото не се чувстваш сигурен, че искаш да се обвържеш с нея, започнах да обвинявам себе си за това. Не можех да понеса мисълта, че няма да се ожените само заради онова, което се е случило между мен и баща ти. Затова реших да му пиша и да го помоля да се свърже с теб.

— Ти си му писала! — направо не можех да повярвам на ушите си. — Свързала си се с баща ми, правилно ли те разбрах?

— Взех адреса от сестра му в Тамуърт и му писах, че трябва да се свърже с теб, за да се видите и да ти обясни, че ти не си като него.

Усещането да бъда обект на такава огромна любов бе наистина странно — мисълта, че майка ми се е подложила на всички тези мъчителни спомени, единствено в името на моето щастие. Прегърнах я толкова силно, колкото можах. А тя се разплака.

— Искях да се опитам да ти помогна, Бен — подсмърчаше тя тихичко. — Той ми писа, за да ми съобщи, че така и не си му отговорил. Не исках да те разстройвам. Само исках да разбереш, че ти не си като него, че си напълно различна личност. И винаги ще си останеш такъв.

Когато майка ми най-сетне избърса сълзите си, отидох и ѝ взех чаша чай от машината. И кафе за себе си, за да ѝ правя компания. Докато ги чакахме да изстинат, започнах да ѝ разказвам за нас с Мел — всичко, от начало до край — от момента, в който я видях за пръв път преди четири години, до сватбата на Мийна.

Първоначално майка ми не каза нищо. Мисля, че шокът, че след няколко месеца ще стане баба за втори път ѝ дойде твърде много. Отпиваше от чая си без да продума.

— Значи Мел трябва да те уведоми за решението си след два дни? — попита накрая.

— Да, трябва да се върне от Глазгоу в петък вечерта. Ще ми се обади веднага, щом се прибере. Ще отида у тях и ще уредим нещата по някакъв начин. И двамата искаме да направим това, което ще е най-добре за бебето. Дори да реши, че не иска да живее с мен, мисля, че вече натрупахме достатъчно опит, за да успеем да останем приятели.

Майка ми ме погледна и каза толкова убедително, колкото само една майка е в състояние да го направи:

— Не се притеснявай. Всичко ще се нареди.

— Знам, мамо. Вярвам ти.

— Вижте! — каза Чарли, вдигнал дъщеря си, така че мама и аз да я видим, когато влязохме в родилното отделение. — Станах татко!

Появата ѝ на бял свят бе отнела на Върни десет часа и половина, което, според лекарите, беше леко раждане. Съдейки по вида на сестра ми, която, ако трябва да бъде честен, изглеждаше толкова изтощена, като че ли е пробягала маратонско разстояние, изразът „леко раждане“ явно бе някаква професионална лекарска шега.

Все с бебето в ръце, Чарли посочи към мен.

— Това е вуйчо Дъфи. От него ще получаваш джобните си пари. А това е баба ти — той посочи мама, — която ще прави за теб всичко, което поискаш.

Чарли постави мърдащия вързоп в протегнатите ръце на Върни и се обърна сияещ към нас.

— А това — каза той гордо — е звездата на нашето представление — Малката Елвис!

— Не започвай пак, Чарли! — въздъхна Върни — Колкото и да те обичам, няма да наречем детето си Малката Елвис.

— Но тя толкова прилича на Елвис!

— Да, няма коса, главата ѝ е със странна форма и, в случай че ти е убягнало, тя е момиче! Името ѝ е Фийби. Би трябвало да го знаеш не по-зле от мен, защото го измислихме заедно. И ако това дете израсне с мисълта, че се казва Малката Елвис, смятай, че си загазил сериозно.

— Красивата малка Фийби — усмихна се Чарли.

През следващия половин час бебето непрекъснато преминаваше от ръце в ръце. Върни я подаде на мама, тя я подаде на Чарли, той пък, в момента, в който се разплака, я върна на Върни. Тя я успокои и ми предложи аз да я взема.

— Мисля, че ще пасувам — опитах се да отклоня поканата възможно най-учтиво. Бебетата винаги ме изнервяха. Бяха толкова крехки, че ми се струваше, че ще се разпаднат в ръцете ми само ако ги погледна по неправилен начин. Освен това далеч не бях привърженик

на теорията „Всички бебета са толкова сладки“, която повечето хора споделяха. Да, Фийби изглеждаше доста добре, но в никакъв случай не бих я нарекъл привлекателна. Може би основният ми проблем беше, че с бебетата не можеше да се разговаря човешки. Поради същата причина никога не съм си падал и по котки. Нали, в края на краищата, речта е това, което разграничава човека от животните. Така че, докато Фийби не проговореше, за мен тя щеше да си остане по-скоро домашно животинче. Може и да ми е племенница, помислих си, но докато не мога да си бъбря с нея като с нормално човешко същество, едва ли ще успее да ми влезе под кожата.

В крайна сметка Върни я подаде отново на Чарли, който явно не можеше да ѝ се насити. Но пет минути по-късно Фийби отново се разплака.

— Пак се разплака! — съобщи Чарли на Върни. — Какво да правя?

— Ти си ѝ баща. Измисли нещо — усмихна му се Върни мило.

Десет минути по-късно, след няколко обиколки из коридора на родилното, Чарли се върна триумфиращ и я подаде отново на Върни.

— Пищя, пищя и накрая някак си успя да се кротне — обясни той.

Докато Фийби лежеше кротко във Върни, с плътно затворени очи и от време на време леко свиваше юмручета, потънала в бебешките си сънища, аз се осмелих да се приближа и да я погледна отблизо.

— Прилича на теб — казах на Върни.

— Според мен прилича на леля Маргарет, когато смуче лимоново резенче — отвърна Върни. — Приликата е просто невероятна.

Прибрах се късно следобед. Чувствах се като изцеден и тъкмо обмислях дали да не се просна в леглото, когато чух писукането на телефонния секретар. Изслушах съобщенията: подмазваческият глас на Грег, който поздравяваше двама ни с Дан за сделката с телевизията; Дан, който питаше дали Върни вече е родила; агенцията за временна работа, откъдето ми предлагаша място за месец и половина в някаква счетоводна фирма и още едно съобщение. Изслушах го два пъти. Отворих телефонния си бележник, потърсих номера и го набрах.

— Джули? Дъфи се обажда. Току-що чух съобщението ти. Какво имаш да ми казваш?

Чух как от другия край на линията Джули дълбоко поема дъх.

— Преди няколко дни ме помоли за нещо, спомняш ли си?

— Да?

— Ами, реших да го направя.

Останах като зашеметен. Трябваше да започна да вярвам в чудеса. Великият ми план отново беше на дневен ред!

— Невероятно! — изкрещях, може би малко прекалено ентусиазирано. — А мога ли да те помоля за още една услуга? — добавих плахо след това.

— Какво този път, Дъфи? — изстреля Джули раздразнено.

— Можем ли да се видим утре, след като свършиш работа? Трябва да ме закараш на едно място.

— Къде?

— ИКЕА. Има допълнение към плана.

Мълчание.

— Чакаш да те попитам, нали? — каза Джули накрая. — Е, няма да стане. Въобще не искам да знам какво става в главата ти. Някои неща е по-добре да останат забулени във вечна тайна.

— Е, ще го направиш ли?

— Ела да ме вземеш от къщи утре, точно в шест и половина.

Пауза.

— Дъфи? — каза Джули след малко с нотка на топлина в гласа. — Наистина се надявам планът ти да проработи.

— Благодаря ти. Надявам се да стане. Защото, честно казано, наистина не знам какво друго бих могъл да направя. — Пак пауза. Беше мой ред да се почувствам неловко. — Джули?

— Сега какво? Да не би да искаш да те закарам и до „Маркс & Спенсър“?

— Не, не и тази седмица. Исках само да те попитам: какво те накара да промениш решението си?

— Сигурно ще се мразя до края на живота си, задето съм ти го казала, но — ти. Ти ме накара. Дълго мислих за всичко, което ми каза и не знам защо, но наистина ти вярвам, че обичаш Мел и искаш да я направиш щастлива. А всичко, което винаги съм искала, е тя да бъде щастлива. Така че ако има шанс да го направиш, то аз съм с теб.

— Благодаря. Сега трябва да тръгвам. До утре — побързах да кажа преди следващото неловко мълчание да се е настанило помежду ни.

— Исках само още да ти кажа, че всичко, което ти наговорих вчера, са абсолютни глупости — каза Джули смутено. — Или поне вече не мисля така. За добро или за лошо, наистина дълбоко вярвам в добрата стара любов.

Малко по малко нещата идваха по местата си. Оставаше ми да направя само още едно. Вдигнах телефона и набрах още един номер.

КАТО МАЙМУНИТЕ

Ето как протече първият в живота ми разговор с моя баща:

Аз: Ало? Търся Джордж.

Той: На телефона.

Аз: Бен Дъфи се обажда.

Той: (Пауза) Здравей. {Абсурдно дълга пауза.} Как си?

Аз: Получих писмото ти преди известно време. Все още ли искаш да се видим?

Той: Да, разбира се.

Аз: Утре става ли?

Той: Да, чудесно звучи.

Аз: Къде да се срещнем?

Той: Където на теб ти е удобно.

Аз: (Болезнено дълга пауза.) Не знам.

Той: (Ужасно мъчителна пауза.) И аз не знам.

Аз: (Решил: да изплюя първото, което ми хрумне.) Зоологическата градина!

Той: Зоологическата градина ли? Не си ли малко голям за това?

Аз: Добре, кажи тогава ти къде.

Той: Всъщност...защо не? Нека да е зоологическата градина. В единадесет става ли?

Аз: Да, става. Добре тогава, до утре.

Той: До утре.

Зоологическата градина. Проклетата зоологическа градина! Не можех да повярвам, че току-що съм си уредил среща с човека, отговорен за зачатията ми, в зоологическа градина. Не знам откъде ми бе хрумнало да го предложа. Може би бе шега на подсъзнанието ми.

Като малък повече от всичко исках да бъда воден там от баща си. Е, две десетилетия по-късно, мечтата ми най-накрая щеше да се сбъдне.

Решението да му се обадя дойде след разговора с майка ми в болницата. Не исках тя да се чувства отговорна за нещо, което нямаше нищо общо с нея. Вече много добре знаех, че не съм като баща си и че за разлика от него, съм способен да се обвържа със семейство. Но трябваше да се видя с него. Заради майка ми. И заради всички, чиито бащи са ги зарязали още в невръстна детска възраст. Чувствах се длъжен. А и, от друга страна, не можех да престана да правя паралели между собствения си живот и този на Люк Скайуокър в „Завръщането на джедаите“. Дали и аз, като Люк, щях да открия, че баща ми е страховит герой като Дарт Вейдър, или пък щеше да се окаже безобиден плешив старец с шкембенце и косми в носа? Като малък често казвах на хората, че баща ми е военен летец и затова почти винаги отсъства от къщи. Но веднъж един съученик ме разконспирира, след като бе прочел в някаква книга, че на летците от военновъздушните сили не им е позволено да споделят служебни тайни дори и с най-близките членове от семейството си.

На следващата сутрин станах рано. Облякох костюма, с който бях на сватбата на Мийна — беше малко смачкан, но ставаше. Колкото и да не ми пукаше какво впечатление ще направя на баща си, се чувствах малко нервен. Като че някаква част от мен не искаше да го разочарова. Дори си сложих вратовръзка. Най-смешното бе, че когато в единадесет се озовах пред входа на зоологическата градина, веднага го разпознах — той също бе облечен в костюм и бе сложил вратовръзка. Каква картинка представлявахме само! Двама възрастни костюмирани мъже в зоологическата градина!

— Здравейте? — помахах му колебливо. — Вие сте Джордж, нали?

— Здравей, Бен — подаде ми ръка той. — Радвам се да се запознаем.

Искаше ми се да го поправа за „Бен“, но реших да се въздържа. Той стисна ръката ми толкова силно, че ми се стори, че ръкостискането ни продължи цяла вечност. Беше по-нисък, отколкото очаквах. И двамата с Върни бяхме доста високи, а мама — ниска. Затова винаги си бях мислил, че сме наследили ръста си от татко. Странно бе да открия, че не е така, а навярно от някой непряк роднина. Имаше гъста

сива коса (значи и оплешивяването си не дължах на него) и продълговато, изопнато лице, гъсти вежди и мустаци, които му придаваха вид на частен детектив, излязъл от някой телевизионен филм. Единственото общо помежду ни бяха очите — тъмнокафяви, с лешникова форма.

— Ще влизаме ли? — попита баща ми.

— Да, хайде.

Той плати входа за двама ни и влязохме. Беше октомврийски четвъртък, всички депа бяха на училище и зоологическата градина бе празна и притихнала. Тук-таме бяха разпръснати деца в предучилищна възраст, придружени от майките си и това бе всичко. Оставих Джордж да води и той реши, че първо ще отидем при лъвовете. Така и направихме.

Не заговорихме нито за изминалите години, нито за неговия или моя живот. Нищо подобно. Започнахме да си говорим за лъвовете. Сигурно това бе първият път в историята, когато двама души, толкова невежи по въпросите от животинския свят, са водили така оживен разговор за него. Четяхме табела след табела, разказвахме си научнопопулярните филми, които бяхме гледали, и се опитвахме да се сетим за всевъзможни забавни факти от царството на животните. (Не, не знаех, че китовете раждат малките си. А ти знаеш ли, че пенисът на кенгуруто е раздвоен?). След лъвовете, посетихме влечугите, езерото на пингвините, погледахме ламите, после слоновете — изобщо обиколихме да видим всичко, което имаше за гледане.

За мой късмет прекарахме доста дълго време пред клетките на маймуните. Животинските теми за разговор вече бяха на изчерпване, но орангутаните бяха толкова забавни, че разговорът ни се задържа на тях поне половин час. Пазачите им бяха дали да си играят с някакви дрехи и един от тях, който сигурно притежаваше най-тъжното лице в света на приматите, седеше под едно дърво с дамски шлифер на главата, свит почти на кълбо и обвил се с ръце, като че се опитваше да се прегърне сам. Наблюдавахме го дълго време, докато най-накрая той, без видима причина, започна да се търкаля напред-назад. Ако Мел беше там, със сигурност щеше да заплаче.

След тричасова обиколка, решихме да направим почивка за обяд. Докато се редяхме на опашката в ресторанта за бързо хранене, Джордж обяви, че той черпи, което ми се видя изключително забавно — по

пътя към зоологическата градина бях изчислил, че сигурно ми дължи няколко хиляди лири само за пропуснатите подаръци за рождени дни.

Той си взе опакован в целофан сандвич с шунка, а аз — голяма порция пържени картофи и три пакетчета кетчуп.

— Искаш ли кафе? — попита ме баща ми, когато стигнахме до щанда с напитките.

— Не си падам много по топлите напитки.

— Аз също. Не обичам нещата да са толкова горещи, че да не можеш да ги опитаеш — каза той и направи гримаса.

Слънцето вече се бе показало иззад облаците, така че решихме да седнем отвън, макар и пластмасовите столове да бяха леко влажни. Докато седяхме и дъвчехме мълчаливо, осъзнах, че на него не му беше по-малко трудно, отколкото на мен. И на двамата ни тежеше мисълта за разговора, който все някога трябваше да започнем, но никой не можеше да събере достатъчно смелост.

Тъкмо бях готов да подхвана поредната животинска тема, („Знаеше ли, че бикове виждат черно-бяло?“), когато Джордж остави изядения си наполовина сандвич на масата и попита:

— Чудех се, какво те накара да промениш решението си?

Ето че му дойде времето. Започва Разговорът.

— За срещата ми с теб ли? — попитах, опитвайки се да печеля време. Той кимна. Замислих се дълбоко над въпроса, като през цялото време се опитвах да избягвам погледа му. — Така бях подредил живота си, че си мислех, че това никога няма да се случи. Дълги години се опитвах да бягам от нещата, които ме плашат. Но ако изобщо научих нещо от живота, то е, че нищо не е толкова страшно, колкото изглежда на пръв поглед.

Джордж се засмя с дълбок, баритонов смях, който ме накара да му завидя — моят глас бе твърде далеч от подобни дълбини.

— Струва ми се, че Марк Твен е казал: „Аз съм стар човек и познавам много страхове. Но повечето никога не съм ги изживявал.“

— Мисля, че моята версия си ми харесва повече. Има си някакъв собствен тромав чар.

— На мен също повече ми харесва — каза баща ми.

Мълчание.

— Навремето те мразех. Всъщност, по-голямата част от живота ми бе изпълнена с омраза към теб. И досега не мога да намеря

оправдание за всички неприятности, които си ми създал.

— Заслужавам си го. Нямам никакво извинение за постъпката си. Напълно си прав, че съсипах живота на майка ти и направих нещата за теб и сестра ти изключително трудни. — Пауза. — Каза „навремето“. Това означава ли, че вече не ме мразиш?

— Мисля, че в един момент реших, че няма смисъл. В училище повечето от съучениците ми вечно си измисляха оправдания за отсъствието на бащите си. Странно беше. Като че цяло едно поколение мъже тайно се бяха наговорили да зарежат всичко и да си плюят на петите. Всички до един. Като маймуните.

— Като маймуните ли?

— Ами да — отговорих и му разказах вица за умрялата маймуна и дървото. — Всички сте постъпили по един и същи начин, увлечени в някаква игра. Което изобщо не ме учудва, имайки предвид, че разликите между човешкото ДНК и това на маймуната са по-малко от един процент. (Откъде, по дяволите, всичките тези факти за животните се появиха изведнъж в главата ми. Никога не съм и подозирал, че ги знам!) Така че изобщо не е задължително да си лош човек. А просто слабохарактерен.

За първи път от началото на разговора се осмелих да вдигна поглед към Джордж. Той ме гледаше съсредоточено.

— Знаеш колко съжалявам за всичко, нали? — каза той. — Знам, че е безсмислено да се извинявам. Това са само думи, в края на краищата. Но наистина съжалявам. Никога няма да наваксам изпуснатото — да ви гледам как растете с Върни. А това наистина ми липсваше. Отначало, когато ви напуснах, ми беше много трудно. Но знаех, че майка ви ще ви даде всичко, от което се нуждаете. С годините ставаше все по-лесно и по-лесно, докато накрая почти забравих, че изобщо съществувате. Като че бяхте просто сън — спомен от нечий друг живот.

През следващия половин час се опитахме да си разкажем колкото се може повече за последните двадесет и осем години. Разказах му за Върни и за бебето, за досегашните си постижения като комик, дори малко и за Мел и бебето (въпреки че не навлязох в подробности).

На свой ред Джордж ми разказа собствения си живот. Оженил се повторно и се развел, нямал други деца и цял живот работил като продавач на обувки. Сега, вече пенсионер, прекарвал повечето си

време в градината, в къщата си в Енфийдд. Изглеждаше доста доволен от живота си, което малко ме подразни и ме накара да му наговоря куп лъжи, за това, как майка ми спечелила скромна сума от лотарията и за възрастния ѝ ухажор, който непрекъснато я водел по екзотични екскурзии в Карибско море. Макар и вече да не мразех Джордж, обичах майка си милиони пъти повече от него.

— Е, радвам се, че е щастлива — бе всичко, което успя да каже.

— Наистина е щастлива — отговорих. — Много.

Когато заваля, решихме да се прибираме. Докато вървахме към изхода, Джордж ми каза, че срещата ни не е била чак толкова страшна и че ще се радва да се видим отново. И двамата много добре знаехме, че това едва ли ще се случи. И двамата бяхме свършили онова, за което бяхме чакали цял живот и сега, след като вече е отметнато от списъка, едва ли можехме да си кажем нещо повече от довиждане.

— Е, довиждане, тогава — подадох му ръка.

— Радвам се, че се видяхме — каза Джордж и стисна ръката ми.
— Ти си прекрасен младеж.

— Благодаря. — Не мисля, че очакваше да му върна комплимента, но дори и да беше така — грешеше. Но все пак признанието му заслужаваше нещо повече от едно „благодаря“. — Знаеш ли, че имам твоите очи.

— Да, знам.

— Мел твърди, че се е влюбила в мен заради очите ми. Трябва да ѝ кажа, че са същите като твоите — казах тихичко под дъжда.

— Значи до скоро тогава, нали? — усмихна се баща ми.

— Да, до скоро.

Всеки мъж крие по някоя поема в сърцето си

— Сигурен ли си, че това трябва да влезе там?

Хвърлих гневен поглед към Джули.

— Може би трябва да го обърнеш? Опита ли да го разклатиш?

Изскърцах със зъби и разклатих нервно проклетото нещо.

— Май няма да стане, а?

Джули може и да се окаже права, помислих си, измъчен.

До този момент планът ми се движеше по часовник. Взех Джули, както се бяхме уговорили, и отидохме в ИКЕА. Половин час по-късно, след като ми се наложи да изтърпя съветите на няколко свръхлюбезни и ентузиазирани продавачи, част първа от плана ми бе изпълнена. Оставаха втора и трета, но по обратния път към „Клапам“ бях сполетян от внезапно вдъхновение и ми хрумна и потенциална четвърта част. След кратка отбивка сред фризерите на един попътен супермаркет бях почти готов. Пристигнахме в апартамента на Мел към осем часа. Тук стигнахме до основната роля на Джули в изпълнението на плана: да ми връчи резервните ключове на Мел, които стояха у нея. Казах ѝ, че ще приключа за час. Но това беше тогава.

— Колко е часът? — попитах, докато, разтривайки слепоочията си, съзерцавах хаоса, който бях успял да създам в дневната на Мел. И с цяла седмица да разполагам, пак нямаше да мога да оправя тази бъркотия. — Имам чувството, че е полунощ.

Джули погледна часовника си и извърши серия движения, които при нормални обстоятелства, можете да видите да извършва само герой от телевизионна комедия. Хвърли му един поглед, после още един — невярващ. И накрая още един — в случай че първите два са били плод на някаква противна халюцинация.

— Един след полунощ е — каза накрая.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Съвсем сериозно ти говоря, Дъфи. Слушай, трябва да тръгваме. Утре съм на работа. Не мога да стоя будна цяла нощ, докато ти безчинстваш наоколо. Съжалявам, но наистина мисля, че трябва да оправим тази бъркотия и да тръгваме.

— Не можем все още — запротестирах. — Трябва да довърша това, което съм започнал. Мел се връща утре вечер. Искан всичко да бъде идеално... — млъкнах, обезсърчен от неуспеха на грандиозния си замисъл. — Нищо няма да излезе от това, нали?

— Виж какво, това е само една дреболия, която не се получава. Всичко останало ще бъде наред. Хайде да оправим бъркотията тук и да се опитаме да извлечем максимума от онова, с което разполагаме.

— Ще кажеш ли някоя мила дума в моя защита? Ще се опиташ ли да ѝ обясниш какво съм се опитал да направя?

— Разбира се, че ще го направя — каза Джули. — Колкото повече си мисля за плана ти, толкова по-добър ми се вижда. Никакво

значение няма, че не успя да се справиш с всичко. Това, което наистина има значение е, че се опита. Мел далеч не е глупава — ще разбере какво старание си вложил. Наистина само желанието е това, което действително има значение. Със сигурност ще разбере колко много я обичаш.

И тогава Джули направи нещо, което не бе правила никога в живота си. Нещо, което не очаквах, че е способна да направи — било то в този живот или в някой от следващите. Приблужи се към мен и ме прегърна. Първата реакция на тялото ми бе да се паникьоса, като че ли се бях докоснал до тарантула. Но след като успях да осъзная, че това всъщност е новата Джули — онази, която реши да ми помогне — и първоначалната паника отмина, усетих, че отвърщам на прегръдката ѝ. Стояхме си така, прегърнати, в средата на стаята — събитие, което до вчера бе заемало челното място в Топ 40 на най-невероятните-събития-които-биха-могли-да-се-случат-в-следващите-двадесет-и-четири-часа.

Тъкмо бях започнах да се чудя кое е следващото събитие в класацията, когато Джули прошепна в ухото ми:

— Струва ми се, че в стаята има някой.

Моментално се освободихме от прегръдките си и с широко отворени очи се обърнахме към вратата, където, с куфарче в ръка и с израз на искрено учудване на лицето, стоеше Мел.

— Какво правиш тук? — попита Джули, опитвайки се да прикрие вината в гласа си. — Нали трябваше да се прибереш чак утре вечер?

— Аз ли какво правя тук? — Попита Мел и включи основното осветление. — По-скоро бих искала да знам вие какво правите тук? Един часът през нощта е, аз съм скапана, прибирам се и какво заварвам — най-добрата си приятелка в прегръдка с бащата на детето ми. Струва ми се, че не съм аз тази, която трябва да дава обяснения.

— Не е това, на което ти прилича — казах смутено. — Наистина, Мел. Всичко това е просто едно огромно недоразумение.

— Разбира се, че не е това, на което прилича — ухили се Мел. — Само да можехте да се погледнете отстрани! Обезумели от ужас, че ще реша, че между вас има нещо. Да не би наистина да вярвате, че и за секунда бих си помислила нещо подобно? — Тя направи няколко крачки навътре в стаята и чак сега забеляза безпорядъка. — Какво

наистина става тук? И защо сте решили да обърнете апартамента ми наопаки?

— Мел — заобяснявах аз, — Джули не е виновна. Вината е изцяло моя. Имах нещо предвид. Имах план, чрез който трябваше да те убедя колко сериозни са намеренията ми към теб, но всичко така ужасно се обърка...

— Нищо не се е объркало, Дъфи — прекъсна ме Джули. — Просто действай нататък. — Тя се приближи до Мел, прегърна я и й каза топло: — Прояви малко снизхождение. Нещата не са така отчайващи, както изглеждат.

Мел погледна Джули с недоумение.

— С това моите задължения тук като че ли се изчерпаха — продължи Джули. — Така че мисля да тръгвам и да ви оставя да се справите с останалото сами. — И тя излезе и затвори тихо вратата след себе си. Сега, след като останахме сами с Мел, настъпи и моят час — големият момент.

— Искам да ти дам няколко неща — започнах, а дишането ми все повече се учестяваше. Главата ми леко се замая от бързия приток на кръв към мозъка. — Според първоначалния план ти трябваше сама да ги откриеш, когато се прибереш утре. Изобщо не се предполагаше аз да съм тук. Но след като събитията се стекоха по този начин, май е най-добре сам да ти ги дам. Не са точно подаръци. Даже, ако трябва да бъда точен, са не-подаръци. Но между тях има нещо общо, което сама трябва да откриеш.

— Всичко това ми се струва наистина странно, Дъфи. Дори за теб — каза Мел. — Фактът, че си успял да въвлечеш и Джули в плановете си, силно ме тревожи.

— Затвори очи. Сега ще ти дам първия си не-подарък.

Мел затвори очи.

— Протегни ръце напред.

След като изпълни молбата ми, аз сложих първия не-подарък в ръцете й.

— Пфу! Това нещо цялото жвака!

— Знам. Съжалявам, но забравих да го прибера в камерата. Сега вече можеш да отвориш очи.

— Броколи — каза тя недоумяващо.

— Знам. Нали забрави един пакет в моята камера, когато се разделихме. Изхвърлих го, но ти купих нов.

— Благодаря ти. Точно от това имах нужда в момента. Добре, какво е следващото?

— Вече си наясно с процедурата, нали?

Тя затвори очи и аз ѝ връчих втория не-подарък.

— Дистанционното на собствения ми телевизор! — възкликна Мел. — Ами... много ти благодаря. Това да не е някаква извратена версия на Коледа?

— Малко по-сложно е — отговорих, без да обръщам внимание на намеците ѝ. — Затвори пак очи, но този път ще трябва да те заведе до другата стая.

Хванах я здраво и я поведох към спалнята.

— Вече можеш да отвориш очи.

— Невероятно! — Мел диво се оглеждаше наоколо. — Парчета дърво и метал. Този път знам със сигурност, че не са мои, освен ако не си разглобявал мебелите ми.

— Да, обаче само така ти се струва — че са парчета дърво и метал — поправих я аз. — Според мен това са изключително важни парчета дърво и метал. Тази неразбория — посочих към купчината метални пръта, дървени плоскости, метални планки и най-отгоре — дебелия наръчник за употреба — в моите ръце наистина се свежда само до парчета дърво и метал. Но ако бе попаднала в ръцете на някой с малко повече здрав разум в главата от една тухла, би се превърнала в гардероб от ИКЕА.

Щом започна да проумява накъде бия, изражението на Мел се промени. Тя отвори уста да каже нещо, но аз сложих пръст на устните ѝ.

— Не сега. Ще имаш думата, след като ти дам и последния от не-подаръците си.

Затършувах из джобовете си и когато намерих онова, което търсех, коленичих пред нея.

— Това е за теб — казах и ѝ подадох малко пакетче, увито в подаръчна хартия.

Мел разкъса опаковката, в която се криеше малка кутийка. Отвори я бързо и известно време не каза нищо. После ме погледна с изпълнени със сълзи очи и коленичи до мен.

— Това е годежният ми пръстен.

— Знам, че сигурно се чудиш за какво е всичко това. Сигурно си мислиш, че просто се забавлявам. И по някакъв начин наистина е така. Но нещата си имат и сериозна страна. Разбираш ли, броколите си бяха твои и аз ти ги връщам. Дистанционното си е твое, но през по-голямата част от времето го използвах аз, така че ти го връщам. Гардеробът трябваше да бъде твой, още тогава, когато се скарахме в ИКЕА, но го получаваш сега. И накрая, този пръстен, който лежи в ръката ти и който символизира сърцето ми, беше, е и винаги ще бъде твой. Дори да ме отхвърлиш, не бих могъл да си го взема обратно, защото винаги ще ти принадлежи.

Седнах на пода, напълно изтощен.

— Веднъж, когато нещата вече се бяха свели до спечелване на сърцето ти обратно, Чарли ми беше казал: „Всеки мъж крие по някоя поема в сърцето си.“ Това, Мел, бе моят сонет. Единственото, за което мога да съжалявам тази вечер е — добавих, бършейки сълзите от лицето си, а тя се премести по-близо до мен, — че този тъп гардероб ме предаде.

След тези думи затворих очи и зачаках отговора ѝ, като дезертър, който, със завързани очи, очаква всеки момент да бъде разстрелян.

Последваха няколко минути мълчание. След малко почувствах как ръцете на Мел ме прегръщат. Тя ме стисна здраво и прошепна в ухото ми:

— Обичам те.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Разбира се — каза Мел.

Отворих очи.

— Наистина ли?

— Именно това бе причината днес да кажа на шефовете си, че не мога да поема новата работа и искам да се върна на старата. Затова си дойдох по-рано. Не можех да чакам нито миг повече. И не ми бяха необходими нито пакет броколи, нито дистанционното, нито пръстен или пък гардероб, за да разбера, че ме обичаш. Просто го знам.

Тя избърса нос в ръкава на сакото си.

— Е, разбира се, това е в случай че си сигурен, че искаш именно това.

— Дори при положение че не мога да сглобявам гардероби?

— Най-вече защото не можеш да сглобяваш гардероби.

— И все още мразя да пазарувам в ИКЕА?

— Именно защото мразиш да пазаруваш в ИКЕА.

— И въпреки че невинаги те разбирам, вбесявам те с глупостите, които върша, и от време на време ти шъткам, докато работи телевизора?

— Не отивай прекалено далече — каза Мел и се наведе, за да ме целуне. — Не проигравайте шансовете си, господин Дъфи. — Тя ме целуна отново. — Всичко, което искам да знаеш, е, че те обичам такъв, какъвто си. Не искам да приличаш на мен. А още по-малко искам аз да приличам на теб. Искам и двамата да си останем такива, каквито сме.

ПОМАГА СРЕЩУ ПОДПУХНАЛИ ОЧИ

Определихме първата възможна дата за сватба, която се оказва след цели четири месеца. Междувременно се върнах към временната си работа, с Дан не можехме да се отървем от ангажименти из цялата страна и бях по-влюбен в Мел, отколкото си мислех, че изобщо е възможно.

Както обикновено стават тези неща, големият ден дойде по-бързо, отколкото бяхме очаквали. Ето как протече последното денонощие от ергенския ми живот:

12:30 на обяд

Взех си почивен следобед, защото Мел не ми позволи да излизам вечерта преди сватбата — ергенската ми вечер предния четвъртък бе завършила с това, че получих забрана да стъпвам в „Хавершам“ през следващите десет седмици. Така че с Дан, Чарли и още няколко приятели се запътихме право натам, дегизирани с фалшиви мустаци.

15:10

Собственикът на „Хавершам“ ни разконспирира и бяхме ескортирани извън заведението. Преместихме се в „Нютон Армс“ в Тъфнел Парк — добрата стара кръчма като че не бе мръднала от последното ни посещение насам — на бара все така се продаваха цигари „Уудбайнс“, на пода нямаше килим и бе пълно със сърдити старчета. Прекарахме следобеда в пиене на бира, смях и пушене на „Уудбайнс“ в компанията на споменатите по-горе сърдити старчета.

18:00

Поставеният от Мел вечерен час. В качеството си на отговорен кум, Дан ме уведоми, че е време да си тръгваме. Всички се съгласиха.

18:10

Добре, само още едно.

19:10

Допиваме тези чаши и тръгваме. Сериозно ви говоря.

19:30

Не, наистина...

20:10

Довършвахме бирите, които вече съвсем сериозно си бяхме обещали, че са последни, когато мобилният телефон на Чарли зазвъня с дразнеща електронна репродукция на увертюрата от „Вилхелм Тел“. Чарли вдигна смело, очаквайки, че го търсят по работа, но се оказа Върни, която искаше да разбере къде се намираме. Мислейки доброто на всички ни, Чарли й каза, че сме на път към къщи. Но бе предаден от Дан и двама от новите му, прехвърлили осемдесетте, приятели, които в този момент запяха с цяло гърло „Can't Smile Without You“. Излишно е да ви казвам, че в този момент Върни избухна. Разкрещя се толкова високо, че всички успяхме да я чуем, и тръшна телефона. Наистина беше време да тръгваме.

20:15

Върни се обади отново и заплаши Чарли с всевъзможни изтезания, ако позволи да ми се случи нещо точно преди сватбата.

20:32

С Чарли и Дан се сбогувахме с приятелите си — стари и нови — и се метнахме в едно такси. Въпреки всичките ни протести, шофьорът настояваше да остави радиото си включено на някаква станция с лека музика, по която точно в този момент звучеше Фил Колинс. Въпреки че очевидно не знаеше думите, той не се отказа да припява на „Easy Lover“, като на два пъти ме принуди да го поправам.

20:51

Благодарихме на изключително милия сервитьор в „Звездата на Пенджаб“, че е взел поръчката ни. Идеята беше на Дан. Честно.

21:01

Върни отново се обади и постави Чарли под нова свирепа заплаха: „Ако стане нещо с Дъфи и утре закъснее, разболеете се или изглежда ужасно, никога, ама никога няма да ме видиш отново гола — до края на живота си!“. Помолихме сервитьорите да побързат в името на креватния мир на Чарли.

22:15

Таксито, което извикахме от „Звездата на Пенджаб“ пристигна и се сбогувахме с милите сервитьори — Харпреет, Хасан и Стив. Дадох ми честната си дума, че ще дойдат на сватбата ми, на която бях успял да ги поканя. Помолихме шофьора да мине първо през Крауч Енц, за да оставим Чарли. В момента, в който таксито спря пред тях, Върни

изскочи навън, хвърли смъртоносен поглед към Чарли и разтревожено се взря в очите ми.

— Не искам брат ми да изглежда изтощен на сватбените си снимки! — смъмри ме тя и ми подаде шишенце с някакъв лосион на „Кларинс“. — Помага срещу подпухнали очи — обясни.

22:25

С Дан успешно се добрахме до вкъщи. И двамата във вихъра на превъзходно настроение, решихме да поканим на сватбата ми Уил и Алис — двойката от апартамента под нас. Отначало ни изгледаха изумено, но когато най-накрай успях да ги убедя, че макар и да съм пиян, говоря сериозно, казаха, че ще дойдат с удоволствие. Замислихме се дали да не поканим и двойката от апартамента над нас, Мат и Моника, но Дан се сети, че им има зъб — беше убеден, че именно те са извикали полицията и са сложили край на новогодишния ни купон миналата година. Аз все пак ги поканих — сърцето ми направо преливаше от любов към целия човешки род.

22:30

С Дан се впуснахме в приготвяне на препечени филийки. Изпекохме цял пакет хляб, просто за идеята. Докато отварях кутийка червена бира, с Дан внезапно изпаднахме в момент на сантиментално откровение.

— Знаеш ли, бива си те за непрестанно дъвчещ препечен хляб северняк — каза Дан, докато мажеше филийка с масло.

— И ти не си за изхвърляне, макар и да си оставаш мекушаво южняшко копеле — отговорих му.

След тази размяна на интимности се преместихме в дневната, за да изконсумираме плодовете на труда си.

00:03

Попитах Дан кой е мистериозният гост, който иска да води на сватбата ми, но той отказа да ми разкрие тайната. Месец по-рано ме бе попитал дали ще имам нещо против, ако доведе някого. Когато го попитах кой, ми отговори уклончиво и оттогава не го бях разпитвал повече. Според Мел ставаше дума за Фиона — новата барманка от „Хавершам“. Чарли и Върни твърдяха, че според тях ще доведе някое от бившите ми гаджета. А аз бях най-склонен да заложа на някоя напълно непозната личност — в края на краищата това много повече се вписваше в стила на Дан.

01:12

Умората ме надви и се оттеглих в леглото си. Написах на едно листче „Утре се женя“, в случай че паметта ми изневери, след което прочетох внимателно инструкциите на Върни, забучени на възглавницата ми:

- Навий будилника на нощното си шкафче за 07:30;
- Нагласи радиоалармата на Дан за 07:30;
- Навий будилника с Мики Маус под леглото за 07:30;
- Поръчай си събуждане по телефона за 07:30.

01:22

Опитах се да заспя.

01:55

Все още буден, започнах да броя овце.

02:28

Овцете свършиха. Започнах да броя други домашни животни.

03:30

Обадих се на Мел, за да ѝ кажа колко много я обичам. Сънена, Мел успя само да каже:

- Това е хубаво.

03:32

Обадих се отново на Мел — да не би да е решила, че първия път ѝ се е обадил някой луд.

— Естествено, че те познах — каза тя търпеливо. — Само ти си в състояние да ми причиниш подобно нещо!

03:40

Все така не успях да заспя. Станах и прегледах видеокасетите на Дан. Спрях се на „Извънземното“ — все още не бях гледал откритото наскоро зад радиатора копие от гаражната разпродажба.

04:20

Поради нестабилното си емоционално състояние, причинено от предстоящия брак, „Извънземното“ ме разчувства до такава степен, че от очите ми потекоха реки от сълзи.

— Защо трябва хората да са толкова ужасни? Та то само искаше да се прибере вкъщи!

04:30

Превъртях касетата напред на бързи обороти, колкото да се убедя, че извънземното не умира.

05:21

Доволен от щастливия край, внезапно се почувствах смъртно уморен и си легнах.

07:30

Събуди ме звън от множество будилници. Освен мен, шумът сигурно бе успял да събуди целия квартал. С изключение на Дан. Чувствах се толкова отвратително, че се зачудих дали всъщност не съм мъртъв. Отново потънах в сън.

07:45

Този път ме събуди звънецът. Едва успявайки да отворя очи, се дотъртрих до вратата, пред която заварих мама, Чарли, Върни и малката Фийби — до един в пълна сватбена готовност. Влязоха и се настаниха удобно, а аз отидох да взема душ. Когато излязох от банята половин час по-късно, майка ми миеше чинии, Върни печеше наденички, а Чарли гледаше „Извънземното“ с Фийби на коленете си. Дан все още спеше.

09:00

Пристигнаха колите, които щяха да ни закарат до църквата „Св. Фейт“ в Барнет. Приблизителен час на пристигане: 09:30.

09:30

Попаднахме в задръстване. Приблизителен час на пристигане: 09:45.

09:45

Все още сме в задръстване. Приблизителен час на пристигане: 09:55. Бях твърдо убеден, че ако закъснея, Мел ще откаже да се омъжи за мен и ще бъда обречен да живея с Дан до края на дните си.

09:54

Пристигнахме пред църквата. Слава Богу, Мел все още не беше дошла. Мама изтупваше въображаеми пращинки от самото ми на всеки тридесет секунди. Сетих се да попитам Дан дали е взел пръстените. Последваха няколко инфарктни минути, през които той трескаво ровеше из всички възможни джобове, без да успее да ги открие. Накрая ги намери — закачени на верижка около врата му — секунди преди да го убия с голи ръце. Пич на място!

10:00

Поздравих сервитьорите от „Звездата на Пенджаб“, Уил, Алис и Алекса. Нямаше и следа от другите ми съседни — противници на

новогодишните купони. Нито пък от годеницата ми. Сгащих Дан да се целува страстно зад една кола не с друга, а със... Сладката Ани — бившата приятелка на смотаняка Грег. Ура за Дан!

10:05

Все още никаква следа от Мел. Мама услужливо ми напомни, че закъсненията са изключителна привилегия на дамите. Не й отговорих от страх, че няма да успея своевременно да установя контакт с вътрешния си Далай Лама. Към нас се приближи Джули, която ме запозна с новото си гадже — бившият й преподавател по грънчарство Леон, който живееше в Нотинг Хил Гейт. Леон ми връчи някакъв огромен пакет — сватбения ни подарък от Джули. Не устоях на изкушението да надникна тайничко вътре. Абсолютно типично за Джули — изискан порцеланов сервиз.

10:15

Вече бях твърдо убеден, че Мел се е разколебала и е избягала. Мама просто поклати глава и ми каза да „престана да се правя на глупак“.

10:31

Дан забеляза колата на булката да се приближава по алеята. Обича ме! Ура!

10:25

След кратко обяснение от страна на родителите на Мел, че, също като нас, са попаднали в задръстване, бяхме почти готови да започваме.

10:45

Застанал пред олтара, се обърнах назад да погледна Мел и баща й, приближаващи по пътеката, хванати под ръка. Испитах същото усещане, което ме бе завладяло, когато я видях за първи път — онази походка, която ми напомняше за Криси Хайнд, пееща „Brass In Pocket“ — въпреки че бе облечена в булчинска рокля и бе бременна в шестия месец.

— Изглеждаш невероятно! — прошепнах в ухото й, когато стигна до мен.

— Не ми говори такива неща! — прошепна ми Мел в отговор. — Ще ме накараш да се разплача, а се опитвам да направя всичко възможно да изглеждам щастлива и спокойна на видеозаписа!

10:55

Мел каза „Да“.

10:57

Аз също казах „Да“.

10:59

— Обявявам ви за мъж и жена — каза свещеникът. — Сега можете да целунете булката.

11:00

Целунахме се.

КУМЪТ

— Дами и господа, искам, от името на младоженците, да ви приветствам с добре дошли на сватбеното тържество на Мелани Лара Бенсън и, разбира се, на единствения и неповторим Бенджамин Доминик Дъфи! Като кум на мен се пада честта да ви говоря колко прекрасна е булката и да пускам шеги по адрес на младоженеца... та кой съм аз, че да изневерявам на традицията? Сега сериозно. Въпреки че това е един изключително щастлив ден, за мен той по някакъв начин е и тъжен, защото Дъф наистина ще ми липсва. Прекарах последните две години в съжителство с него и трябва да ви кажа, че по-добър съквартирант от него просто не може да съществува. С благ характер и задоволителни домакински умения, той така и не престана да ме изумява със способността си да прави забравената в хладилника храна отново годна за ядене, като просто изстърже мухъла от нея и я пъхне за малко в микровълновата печка. Някой днес ми подхвърли, че не бива да гледам на всичко това само като на загуба на съквартиранта си, защото занапред винаги ще разполагам с чисто и приятно място, където да ходя на обяд в неделя. Може и да има право. Но освен едно добро хранене в седмицата, се надявам да спечеля и още един добър приятел в добавка към Дъфи. Мел наистина е най-хубавото нещо, което му се е случвало някога и не мога да се сетя за по-подходяща личност, на която да предам отговорността да се грижи за него. Затова искам всички да вдигнем тост за тези двама смелчаци. Наричам ги смелчаци, защото, независимо колко е силна любовта ни към даден човек, крачката до обещанието, което те си дадох днес, е огромна и изключително трудна. Наистина. Така че нека вдигнем чаши: за Дъфи и Мел — господин и госпожа Отдаденост!

БУЛКАТА

— Здравейте. Благодарение на хилядите години патриархално потисничество досега жените винаги са били лишавани от привилегията да държат речи на сватбите си и да пускат шеги по адрес на младоженеца. Но като напълно самоосъзнала се феминистка, нямам намерение да позволя собствената ми сватба да бъде дирижирана от някой друг — още повече при положение че ми се наложи да платя половината сума за нея. Така че, смятам да ви кажа няколко думи. Докато с Дъфи бяхме все още на етап приготовления, твърдо реших, че искам голяма, тежка сватба. В крайна сметка вместо сватбата, голямата и тежката съм аз. А сега сериозно. Наистина се радвам, че направихме малка сватба и съм заобиколена единствено от хората, които са ми най-близки и обичам най-много. Едва ли мога да мечтая за по-хубав ден от този. Благодаря на всички ви, че ни удостоихте с присъствието си — с ваша помощ този ден наистина ще остане незабравим. Искам да благодаря специално на родителите си за всички усилия, които положиха в името на този ден; на Джули, която ме подкрепяше през цялото време; на Чарли и Дан — за това, че не позволиха Дъфи да се забърка в прекалено големи неприятности на ергенската си вечер и на майката на Дъфи — за всичко, което направи, и най-вече за храната днес — на нея дължите невероятното пиле по марокански в менюто. И накрая — една изненада за съпруга ми. През последните няколко месеца той живя с мисълта, че на тазвечерния прием ще свири група. Е, нищо подобно. Вместо група, тази вечер ще ни забавлява Подвижната дискотека на диджей Дерек Джи. Да, Дъфи, преди да го наема, проверих, че разполага с „Come on, Eileen“, „Three Times A Lady“ и дори „The Birdie Song“. Е, това бе всичко, което исках да ви кажа. Но преди да седна, искам да използвам възможността да благодаря и на съпруга си за това, че е най-невероятният човек на този свят — че е мил, внимателен и... и... е...

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

— Ето затова жените не бива да държат речи на сватбите си — неизменно избухват в сълзи. И Мел, и майка ѝ, и моята майка, и Върни — до една не спряха да плачат цяла сутрин. Е, трябва да си призная едно — успях да остана единствения със сухи очи в цялата къща, защото изплаках всичките си сълзи снощи, докато гледах „Извънземното“. Няма нищо на този свят, което да желая повече от това, да прекарам остатъка от живота си с Мел. Нямам никакво намерение да се отървавам от брачните окови, докато... докато не навърша, да кажем, деветдесет. Държа да доживея дълбока старост, за да видя със собствените си очи дали някой ден ще стигнем дотам, да пием сини напитки, да носим скафандри и да прекарваме зимните си ваканции на Марс. Не бих имал нищо против да живея вечно. Което, разбира се, би означавало и вечно да бъда женен. Звучи прекрасно, нали? Въпреки че това е нещото, от което цял живот съм се опитвал да избягам. Но просто до скоро не бях осъзнал необходимостта от него. Преди няколко часа Мел обеща да ме обича и почита до края на живота си. Не спомена нищо за подчинение, но всичко е наред, защото най-малкото, което искам, е да контролирам живота ѝ. Най-важното е да бъдем заедно. Знам, че сигурно ви звуча като някакъв човек на Новото време, поддаващ се на емоциите си, способен да плаче на романтични комедии с Мег Райън и да дружи с жени, без да бъде непрекъснато измъчван от тайни желанија да легне с тях. Но не е вярно — е, с изключение на това за жените. Не съм се променил. Все още не ми е приятно, когато Мел се опитва да ми говори, докато гледам телевизия. Ще си призная, че все още невинаги я разбирам. Но и не бих искал нещата да стоят по друг начин, защото вече се убедих, че по друг начин не бих могъл да живея. Така че нека сега всички да вдигнем чаши и да пием за Мел — моята съпруга — най-хубавото нещо, за което всеки мъж да мечтае.

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Невероятна е!

— Не е ли красива? — попита Мел и я вдигна така, че всички да я видят.

— Невероятна е! — каза Върни и пое бебето от ръцете ѝ. — Направо невероятна! Виж само очите ѝ — как блестят!

— Дъфи? — обади се Джули. — Не искаш ли да я подържиш?

— Ами... — промърморих неуверено, — не съм много сигурен. Никога не съм... а ми изглежда толкова крехка. Ами ако я изпусна? Хайде малко по-късно, а? След като дойдат родителите на Мел. Нека им дам шанс да я видят цяла, преди да започна да жонглирам с нея.

— Не — каза Мел остро. — Ще я вземеш сега. От два часа само си търсиш извинения. Време е двамата да установите контакт.

— Дланите ми са целите потни. Убеден съм, че тя трябва да се намира в по-сигурни ръце от моите.

— Ти сериозно ли си мислиш, че няма да я докоснеш, докато не порасне? — попита Мел и се обърна, за да ми подаде дъщеря ми. — Хайде, татенце.

— Не е толкова трудно — увери ме Джули, докато поемах бебето от ръцете на Мел. — Просто бъди внимателен.

Бебето очевидно разбра, че се намира в нови ръце, стисна здраво очи и се нацупи — също като майка си, когато е сърдита.

— Как ще я наречете? — попита мама. — Не вярвам досега да не сте помислили за това.

— Искяхме да я видим, преди да ѝ измислим име. Някак си не ни се виждаше редно да даваме име на някой, когото не сме виждали никога — усмихна се Мел. — Така че приемаме предложения. На някой хрумва ли му нещо?

— Не знам — каза майка ми. — Никога не ме е бивало в прибързаните решения.

— На мен ми изглежда като Филипа — каза Джули. — Или може би Джейн. А най-добре Филипа-Джейн.

— Елвис! — изкрещяха Дан и Чарли в един глас.

— Според мен Джакс — обади се Върни, внимателно балансирайки с Фийби в едната си ръка, докато се опитваше игриво да плесне Чарли с другата. — На света не е имало друга известна Джакс, след Джакс Онасис и мисля, че спешно се нуждае от такава.

— Ти какво мислиш? — обърна се Мел към мен. — Ти си й баща, така че досега би трябвало да разполагаш с цял списък с имена.

Погледнах с любов най-новия член на семейство Дъфи, все още спящ кротко в ръцете ми. Красива е, помислих си, без съмнение. Сигурно това е най-красивото бебе, раждало се някога. Така че й трябва име, което да подхожда на личността ѝ. Име, което да говори: „Здрасти! Аз съм умна, забавна и неустоима — също като баща си!“

— Знам как се казва — казах, без да свалям очи от лицето ѝ. — Мел избра това име много отдавна и, както винаги, уцели право в десетката. Мисля, че трябва да я наречем Ела.

— Не мога да повярвам, че помниш! Прав си, наистина прилича на Ела. Това е значи — Ела Елвис Дъфи.

— Елвис ли?

— Разбира се — каза Мел, грейнала в усмивка. — Нали е Дъфи? Значи няма начин да не стане звезда!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.